Clara Mann

Puzzle

Ca de fiecare data când ieşea de la şcoala, zgomotul făcut de toți acei adolescenți eliberați parca din focurile iadului, era infernal. Toți se înghesuiau sa iasă pe poarta larga a scolii de parca de asta ar fi depins însăşi viața lor. Peste oboseala datorata materiilor atât de epuizante se adăuga acum şi gălăgia, făcându-i literalmente capul să-i pleznească.

Ar fi fost atât de uşor sa mai zăbovească inca cinci-zece minute în clasa pentru a aştepta ca toată acea masa de tineri sa se scurgă, dar acasă o aşteptau treburi destul de importante.

În primul rând, trebuia sa termine curățenia în sufragerie şi asta pentru ca aşteptau vizita unui reprezentant de la banca, vizita intrata în rutina de altfel, pentru ca se petrecea la intervale regulate de timp. Angajatul băncii se prezenta periodic pentru a le prezenta situația conturilor la zi şi pentru a-i sfătui cum să-şi gospodărească mai bine banii, nu prea mulți, dar existenți inca. Contul fusese deschis pe vremea când tatăl ei preda la catedra de dinamica a facultății de mecanica şi printr-o atenta utilizare a resurselor reuşiseră sa consume numai strictul necesar, asigurându-i longevitatea.

Mai contribuise şi ea la „coşul” zilnic, prin salariul pe care-l primea de la avocatul Benitez, dar asta era ca o cantitate infima fata de cheltuielile reale ale casei în care locuiau. Iar tatăl ei era de neclintit atunci când venea vorba de vânzarea acesteia pentru a-şi cumpăra un apartament sau o locuința mai modesta. Pentru el casa era un subiect „tabu”, aici îşi trăise viața împreuna cu Vivian, mama Juliei, aici adusese pe lume cei doi copii, aici murise soția lui neprețuita şi aici urma

sa stea şi el pina când firul vieții ii va fi curmat de forța divina.

Julia făcea toate eforturile posibile să-i uşureze povara vinovăției de a o lipsi de confortul şi bunăstarea cu care fusese obişnuita de pe vremea când mama ei trăia. Nu se plânsese de nimic, nu emisese pretenții inutile, nu stropise propria neputința cu lacrimi. Se consolase cu gândul ca din când în când Bob o mai ajuta şi ii mai trimitea ceva bani şi ca bunul avocat ii promisese slujba pina la terminarea studiilor.

După atâția ani se obişnuise sa facă permanent economii pentru traiul lor zilnic, ştia pe de rost magazinele unde putea beneficia de o reducere, fie ea cât de mica. Curățenia, menajul, îngrijirea tatălui, erau toate în sarcina ei şi pentru a acoperi toate astea plus şcoala şi o slujba, ziua ei de munca începea de la cinci dimineața şi se încheia puțin după miezul nopții.

Şi de data asta gândul ca trebuie sa se grăbească spre casa ii împrumuta un aer preocupat, o făcea gânditoare şi mai matura decât era în realitate, dar o şi transforma într-o persoana aparent inabordabila, indiferenta la tot ce se petrecea în jurul ei. Plutea absorbita de propriile frământări, imuna la erupția de voioşie care ii copleşea pe toți colegii ei, fara sa observe chipuri sau persoane, purtând cu sine o impenetrabilitate de sfinx.

Cea mai buna prietena a ei, Susan, se desprinse pe neobservate de lângă ea, cu chipul luminat de un zâmbet ce se voia versat şi seducător pentru a se îndrepta agale (atât cât ii permitea stăpânirea de sine) către personajul ciudat care stâlpea nepăsător unul din arborii falnici ce străjuiau intrarea.

Deşi toate fetele care se „scurgeau” pe porțile scolii erau în marea lor majoritate puştoaice, Susan aspira prin cel care o aştepta la rangul de „adult”. Nu din alt motiv decât acela ca, de regula, Rafael nu se lăsa impresionat de oricine. Numai pentru că-i acorda atenție, o ridica deasupra tuturor celorlalte

colege şi prietene, pentru ca el era un bărbat în toată firea. Şi mai avea şi aerul ala teribil de periculos.

Îmbrăcat într-un costum negru de piele, tot ţintuit cu capse şi catarame scânteietoare, cu o silueta demna de un atlet, înalt, suplu, cu umeri laţi şi solduri înguste, Rafael reprezenta „cancerul femeilor" din cartierul lor, deşi el însuşi nu aparţinea lumii sărace, nici măcar clasei de mijloc. Asta fara sa mai punem la socoteala felul în care Dumnezeu ii modelase chipul: nişte ochi cenuşii, adânci şi oblici, cu cele mai incredibile gene, pometii teşiţi, arcadele drepte, mărginite de sprincene negre şi groase, care ii accentuau aerul periculos. Fata bronzata era încadrata de parul rebel, greu de supus unei forme, mai ales datorita caştii, dar şi pentru ca vântul era liber să-i aloce orice stil „ciufulit". Coborând pe obrajii supţi, ascetici, ajungeai la o gura severa, chiar daca senzualitatea constituia, în necunoştinţa de cauza, o capcana.

Echipat cu o motocicleta Harley-Davidson extrem de bine întreţinuta şi cu o aroganta pe măsura, Rafael era fiul unui industriaş cu numeroase afaceri în oraşul lor şi în afara lui, iar el însuşi dispunea de fonduri nelimitate şi de mina libera în cazul în care s-ar fi hotărât sa calce pe urmele părintelui sau. Ceea ce el insa deocamdată nu intenţiona. Se limita doar la a deţine un magazin de motociclete şi accesorii, urmărind o pasiune mai veche, de pe vremea când era doar un adolescent.

Urmărind-o pe Susan cum se unduia în drumul spre el, încercând sa para mai demna de atenţia lui decât era deja, privirea ii aluneca uşor spre prietena ei, făcându-l sa rămână puţin descumpănit pentru ca aceasta nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Îl intrigau persoanele de sex feminin care nu-l observau, pentru ca întreţinerea unui orgoliu atât de mare ca al lui se hrănea neistovit tocmai cu admiraţia pe care o citea în fiecare zi în ochii femeilor pe lângă care trecea.

Şi parca lucrurile ar fi fost mai puţin deranjante daca ar fi fost vorba despre vreo hidoşenie sau de vreo retardata. Dar Julia nu era nimic din aşa ceva. Felul în care mergea,

maiestuos şi egal, alura ei grava şi imperturbabila, parul lung şi drept care ii cădea greu pana la talie, ca nişte franjuri negre grele de mătase, gratia şi degajarea de care dădea dovada, o făceau sa semene mai curând a regina detronata.

Felul modest în care era îmbrăcata era incapabil sa ascundă curbele teribil de atrăgătoare ale corpului, făcând-o sa devina în imaginația bărbaților o zeița inabordabila şi muta.

— Buna, iubitule! Îl trezi din reverie şoapta pasionala a lui Susan, după care ii atinse uşor gura posomorita cu buzele întredeschise.

— Buna! Cum ți-a mers azi? Încerca el sa mimeze o umbra de interes, deşi privirile continuau s-o urmărească pe Julia, care nici măcar nu observase ca rămăsese singura.

Urmărind pe sub gene direcția privirilor bărbatului, Susan descoperi fara nici-o dificultate obiectul admirației lui în detrimentul adorației propriei ei persoane.

Nu-i plăcea ca Julia era admirata de Rafael, nu atât pentru ca era cea mai buna prietena a ei, ci mai ales pentru ca ea personal, Susan adică, o considera pe Julia o îngâmfata, plina de ea, prea inteligenta pentru modul spectaculos în care arata şi o invidia prin toți porii. Prietenia lor mira multa lume, care nici măcar nu bănuia ca este dictata de interese mercantile, cum ar fi copiatul la lucrările-test, la care Susan lua note bune sau calificative de trecere doar pentru ca Julia ii dădea rezultatele, rupând din timpul alocat propriei lucrări.

Dar asta era o chestiune minora în comparație cu felul complet diferit de a fi al celor doua fete: Julia, corecta, deşteapta, cinstita, în perfecta cunoştința de cauza în ceea ce priveşte limitele personale, uneori chiar imposibil de abordat dar asta nu pentru ca nu era o ființa sociabila şi Susan, uşuratica, superficiala, invidioasa, plina de resentimente vis-a-vis de acumulările materiale ale altora, o persoana greu de mulțumit şi care nu avea nici-o ținta în privința viitorului. Cu toate aceste diferențieri fundamentale şi poate mai ales datorita faptului ca locuiau în acelaşi cartier de periferie,

prietenia lor continua sa intrige nu numai pe colegii lor de şcoala, pe profesori, ci aproape pe toți cei care le cunoşteau.

— La ce te gândeşti? Se auzi vocea lui Rafael care de data asta o studia atent.

— La nimic. Pur şi simplu mă întrebam daca sunt suficient de indulgenta cu mofturile pe care le face mironosița asta.

— La cine te referi? La colega ta? Mie unul nu-mi face impresia ca ar fi o mironosița. Poate ca ai ales un termen cam dur.

Văzu sclipirea de răutate din ochii lui Susan şi percepu în fracțiune de secunda adevărul ascuns în dosul cuvintelor. Nu-l putea păcăli o simpla caracterizare făcuta de o puştoaica, nu în cazul lui, care văzuse trecând prin patul lui şi nu numai, zeci de astfel de exemplare.

— Nimeni nu o cunoaşte mai bine ca mine, te asigur. E o ființa egoista şi teribil de încrezuta, are impresia ca toți cei din jurul ei ii sunt un fel de sclavi, sau cam aşa ceva. Nu ştiu ce-i impresionează pe toți cei care o admira, pentru ca în afara de suprafața nu mai poți descoperi la ea nimic interesant.

— Cum se face atunci ca sunteți atât de bune prietene?

— Cine? Eu cu ea? Mă faci sa rid! Afla ca eu doar o tolerez, pentru ca nu are nici-o prietena şi pentru ca nimeni nu vrea sa aibă de-a face cu o persoana atât de plina de ea. N-o vezi cum merge? Parca ar fi cel puțin dintr-un neam princiar şi ea nici nu are după ce bea apa!

— Familia ei e chiar aşa de săraca?

— Familie? Care familie? Nu are decât un tata paralizat şi răpciugos, care se smiorcăie toată ziua după nevastă-sa moarta de nu ştiu cați ani şi un frate care n-a mai putut sa suporte situația şi şi-a luat tălpăşița în Canada.

Rafael înregistra involuntar informațiile primite şi le procesa pentru a ajunge în final la concluzia ca fata respectiva nu avea nici pe departe un trai prea bun care s-o facă sa devina sociabila şi destinsa.

Şi contrar aşteptărilor lui Susan, Julia marca inca o bila alba în ierarhizarea din forul interior al bărbatului. Exact opusul intențiilor lui Susan.

— Hai sa nu mai vorbim despre Julia! Ma indispune, concise ea, fara sa realizeze ca tocmai ii furnizase o informație în plus. Evitase să-i spună pe nume pe tot parcursul discuției lor tocmai în speranța ca neavând un nume căruia să-i asocieze chipul, Rafael o va fi uitat pe Julia pana la primul colt. Aşa, fara să-şi dea seama, a-lura grațioasa şi personalitatea plina de mister a „prietenei" ei urma sa se suprapună peste numele cu rezonanta latino pe care mama Juliei il alesese pentru fiica ei. Şi inca n-avea habar pentru cat timp.

Convinsa ca e stabila pe poziția cucerita, Susan îşi încolăci brațele pe după gatul lui Rafael în speranța ca va fi gratificata cu un sărut. Şi se dovedi teribil de mulțumita când aşteptările nu-i fura înşelate. Primi mai mult decât un simplu sărut, chiar o dovada de pasiune, fiind absorbita cu totul de modul cuceritor în care el ii satisfăcu dorința. Abia aştepta sa o invite în oraş, unde ii aştepta locul lor secret de întâlnire, într-un apartament închiriat şi retras. N-avea de unde sa ştie ca acel apartament mai „văzuse" zeci de femeiuşti din specia ei, dornice de aventura şi complet lipsite de orice filtru al rațiunii, orbite de atenția pe care le-o acorda un bărbat în toată puterea cuvântului.

În orice caz, nu era genul ei sa se frământe prea mult în căutarea unor explicații cu privire la motivele care il împingeau pe Rafael în a-şi selecta iubitele.

Pentru ea era mai mult decât suficient sa fie convinsa ca e stăpâna inimii lui, ceea ce nu era nici pe departe şi sa ajungă în locuința modesta, în care hainele urmau sa dispară cu o viteza demna de invidiat, iar ea şi-ar fi primit răsplata pentru „fidelitate" şi discreție cu vârf şi îndesat.

De când devenise amanta lui Rafael il visa şi zi şi noapte, de fiecare data il înconjura cu o aura romantica, deşi în relațiile dintre ei doi romantismul nu era nici măcar amintit, darmite şi prezent.

Nu aştepta de la el recompense materiale, era evident pentru oricine ca tipul era doldora de lovele, dar pentru ea predomina atracția fizica şi puterea pe care o simțea infiltrându-i-se în corp oridecâte ori făceau sex. Împlinirea sexuala reprezenta cel mai eficient şi mai puternic drog, iar simpla idee ca stăpâneşte cu farmecele ei un asemenea bărbat o făceau sa se simtă în al nouălea cer de fericire.

Câteodată o scotea la un bar sau la o terasa, ca sa bea o tărie sau o bere, nu folosea niciodată drogurile propriu-zise, dar faptul ca era remarcata la brațul unui bărbat frumos şi observa invidia în privirile tuturor femeilor care ii întâlneau, ii umplea inima de încântare. Deja era convinsa ca va fi al ei întru eternitate, spera, visa la o posesiune interminabila şi reciproca. Cu firavele ei resurse de imaginație, deja legăna împreuna cu un Rafael octogenar câteva generații de nepoți.

Adevărul insa era cu totul altul. Un adevăr dureros, dar în principiu, sănătos.

Rafael nu ajungea nici măcar să-i aloce vreun gând, nicidecum sa prevadă un viitor alături de o femeie din categoria căreia ii aparținea Susan. Pentru el era evident o distracție de câteva zile, după care urma duşul rece de rigoare, pentru ca apoi să-şi îndrepte atenția asupra altei victime, pentru următoarea săptămână, eventual.

Asa ca timpul se scurgea în detrimentul viselor fetei, ii rămăsese chiar foarte puțin de petrecut împreuna cu el, dar ea ignora complet acest lucru şi se comporta în consecința.

* * *

Julia se abătu în drumul spre casa pe la cabinetul avocatului Benitez pentru a-şi lua în primire lucrul pentru acea seara. Redacta contra cost o suma de formulare şi chemări în judecata, diverse acte juridice, rezolva o parte din corespondenta, totul pe calculatorul care-şi scosese, din punctul ei de vedere, banii cu care fusese achiziționat, de zeci de ori.

Vizita la avocat nu durase prea mult, iar acum intra grăbita pe uşa masiva de stejar ce străjuia la intrarea în casa în care

se născuse. Chiar din prima clipa inima i se strânse dureros, pentru ca de fiecare data când intra îşi amintea de atmosfera ce domnea odată, pe vremea când mama ei inca trăia.

Întotdeauna în aer plutea o mireasma îmbătătoare de flori proaspăt culese, după care te trăgea de nas, jucându-se cu stomacul, o aroma de prăjitură sau de un alt preparat delicios care zăbovea în cuptor. Casa sclipea de curățenie, soarele era filtrat în primul rand de plantele agățătoare de pe frontonul casei şi apoi de perdelele galben-pal de muselina. Toate porțelanurile erau la locul lor, toate trofeele şi plachetele obținute de tatăl ei pentru diferite invenții străluceau stins în vitrina lor, pana şi personajele din tablourile de pe pereți parca erau pline de viața, imobile decât pentru o clipa, cat sa vadă cine este intrusul care a pătruns în casa. După care îşi vedeau liniştite de preocupările lor anterioare, ignorând complet orice alta activitate desfăşurată în încăpere.

Acum atmosfera era dezolanta. Nu mai exista nici-o aroma, nici-un parfum, tablourile încremeniseră ireversibil iar strălucirea obiectelor pe care atât le îndrăgise mama ei se stinsese treptat pana când virase spre amorfism. Nu se mai vedeau vaze cu flori, covorul şi mobila păreau mai ponosite decât erau în lumina cenuşie a înserării. Ca ocupant al acestei case nu mai simțeai nici-o tragere de inima sa te întorci la căminul rece şi dezolant, chiar daca Julia se străduia, mana ei de femeie inca nu era formata cat pentru ca la o simpla atingere totul sa se transforme în aur.

Nu se putea spune ca nu se străduia. Dar asta nu era nici pe departe suficient.

Desi nu trântise usa de la intrare, tatăl ei începu sa strige din camera lui şi nu tocmai cu cea mai suava voce. Era nemulțumit de neputința lui, de familia destrămată, de lipsa sotiei iubite, de accidentul care-l lăsase prada scaunului cu rotile pe care ajunsese să-l urască la fel de mult ca pe propria lui viața.

Julia se precipita spre terasa, locul unde ştia ca o să-l găsească, lasandusi din mers mapa cu cursuri şi cărțile pe

cea mai apropiata masa. Se obişnuise cu toanele tatălui ei, pentru ca nu întotdeauna era nemulțumit şi acid. Avea şi zile bune, când se întorcea spre ea, cu cuvinte pline de blândețe şi de mângâiere, dar aceste mo-mente de respiro deveneau din ce în ce mai rare.

Era perfect adevărat ca imaginea tatălui ei nu era una dintre cele mai reconfortante: înfăşurat într-un pled ponosit, ros pana la urzeala în mai multe locuri, nebărbierit, cu cearcăne vineții sub ochii altădată de un albastru senin, cu mâinile chircite în poala, cu parul cenuşiu şi zburlit de vântul care începuse sa adie, nu mai avea nimic din bărbatul masiv, de factura atletica, de neînvins, care fusese pana numai cu câțiva ani în urma.

Chiar şi după moartea prematura a lui Vivian, sotia lui, prăbuşirea nu fusese atât de evidenta şi atât de descurajanta. Abia după ce îşi fracturase coloana vertebrala într-un stupid accident de motocicleta, raul se desăvârşise şi devenise ireversibil.

Julia chiar il suspecta ca o făcuse deliberat, în speranța ca moartea il va trimite din nou lângă femeia pe care o iubise toată viața, dar soarta ii jucase o festa şi-l condamnase sa continue sa trăiască imobilizat, fara a putea sa desfăşoare o activitate în scop de distragere. Acum trebuia sa se mulțumească cu gradele de libertate conferite de blestematul de scaun cu rotile, într-o atitudine de veşnic pedepsit pentru a fi încercat să-şi curme singur firul vieții.

— Buna, tata! Il saluta Julia compunându-şi cu greu o fata zâmbitoare.

Cum te mai simți astăzi?

— Ca dracu'! Cum ai vrea sa ma simt? Ce întrebare prostească mai e şi asta? Parca n-ai şti că-mi vine sa urlu de disperare! Abandonând subiectul delicat al propriei stări de spirit, întoarse către ea o privire duşmănoasă şi plina de reproşuri.

Unde mama naibii ai umblat pana acum? La ora asta se vine?

— Scuză-mă, tata, dar a trebuie sa trec pe la d-l avocat. încerca ea o explicație, frânta brusc de vehementa replicii lui.

— Sigur! Ai trecut pe la d-l avocat pentru ca tu nu ai nici-o obligație! Nu ai acasă un tata singur şi paralizat care te aşteaptă ca un prost! Eu nu am nevoie de tine, numai d-l avocat, vezi draga Doamne, are! Nu ştiai ca vine d-l Malden de la banca? Sau ai uitat? Toate grijile în casa asta trebuie să-mi aparțină numai mie! Tu poți sa te duci la plimbare şi sa lălăi prin oraş cu orele!

Era inutil sa încerce sa spună câteva cuvinte despre importanta slujbei pe care avocatul se indurase sa i-o ofere, pentru ca momentul era prost ales. N-ar fi făcut altceva decât sa dezlănțuie un nou torent de injurii şi ocări la adresa acelui om cumsecade, a cărui singura vina se rezuma la o tentativa de a-i ajuta sa iasă din impas.

— Nu trebuie sa te superi, încerca ea să-i menajeze orgoliul, mă duc acum sa fac putina ordine şi sa prepar cina. Vii cu mine în bucătărie?

— De ce? Ai nevoie de cineva care să-ți spele cratițele? Ce sa caut eu în bucătărie?

— Mă gândeam ca poate vrei sa mai stăm de vorba.

Înfrângându-şi pornirea de a o repezi din nou, Peter Dennison îşi privi fiica, refuzând sa vadă în ea imaginea mamei ei, care, de când Julia crescuse, se suprapunea din ce în ce mai bine, oferindu-i o copie fidela a unei Vivian foarte tinere, ca atunci când abia se cunoscuseră. Ştia ca greşeşte fata de copilul lui, ştia ca e nedrept în acuzațiile pe care i le aducea. Nu exista fiica mai devotata decât ea. Ii suporta toate capriciile cu un stoicism de invidiat. Câteodată era tentat sa facă presiuni asupra ei ca să-i testeze capacitatea ei de a suporta, găsindu-i conştient şi deliberat nod în papura.

Cel mai bun exemplu era cazul de fata. El o muştruluise, o învinovățise de superficialitate în grija ei pentru el, practic o jignise cumplit, pentru ca suferea când o vedea stricându-şi vederea în fata computerului scriind la nesfârşit pledoariile şi actele nesuferitului ala de avocat, iar ea trecuse senina peste

toate cuvintele grele aruncate intre ei şi-i propusese s-o însoţească în bucătărie. In primul rând ca sa nu mai stea singur şi în al doilea rând pentru ca înţelegea şi ierta cu aceeaşi uşurinţa cu care descurca necontenit treburile casei, la o vârsta la care alţi copii ignorau cu desăvârşire zilele de scadenta ale facturilor sau modul de preparare al budincii de mere.

— Du-te, ca vin şi eu mai târziu, zise el moale, cu o voce stinsa. Chiar voiam sa discutam despre câteva lucruri.

Julia intra din nou în casa, pentru a începe sa facă ordine în living, cu o atitudine de robot, pentru ca munca bruta, cum era ştersul prafului, scuturatul scrumierelor sau aşezarea pe rafturi a cărţilor împrăştiate peste tot de tatăl ei, ii dădea voie sa se gândească la atâtea alte probleme, numai ale ei.

Îşi aminti dintr-o data de bărbatul de la poarta scolii, prietenul lui Susan şi de privirea lui insistenta, prea insistenta pentru a fi bine intenţionata. Îl cunoştea.

Ştia cine este Rafael Montoya. Îl văzuse nu odată în paginile ziarelor şi ale revistelor mondene zâmbind strălucitor cu vreo blonda sau bruneta agăţată de braţ. Ştia şi unde urma sa o duca pe actuala „regina" a inimii lui, la un apartament obscur de la periferia oraşului şi asta doar pentru ca predecesoarele lui Susan consideraseră şi ele, la vremea respectiva, ca acolo era cel mai reuşit „cuibuşor de nebunii".

Cele mai multe detalii le ştia insa de la fratele ei mai mare, Robert, Bob, cum ii spuneau prietenii, care avea o aversiune înnăscuta fata de băieţii de bani gata, aşa cum era Rafael, care îşi bătea sistematic joc de orice fata mai drăguţă, întinând fara pic de remuşcare chiar şi cele mai naive suflete.

Ştia de asemenea ca pentru Rafael totul se rezuma la o vânătoare, fiind interesat de vânat doar atâta timp cat nu era în posesia lui. După „compostare" interesul lui se stingea la fel de repede pe cat apăruse şi îşi muta obiectul de adoraţie asupra altui subiect, alta victima inocenta (mai mult sau mai puţin), pe care o aştepta o strălucire de cometa sau de stea căzătoare.

Terminase deja treaba în sufrageria spațioasa şi se îndrepta spre bucătărie.

În minte ii stăruia gândul ca Rafael va încerca sa o atragă în mrejele lui, cu atât mai mult cu cat Julia nu era „revendicata" de nimeni. Adică, nu avea nici-un prieten.

Era adevărat ca prezenta unui prieten, căruia putea sa i-o sufle de sub nas, dădea savoare vânătorii, dar în cazul ei exista o calitate şi mai prețioasa pentru el: cerbicia.

Faptul ca ea nu-i dădea nici-o atenție şi ca se încăpățâna sa rămână imuna la farmecele lui căpăta amploarea unei curse contra cronometru pentru un campion de viteza, în cursa de 100 m obstacole. Fiind deținătorul recordurilor absolute în zona, Rafael nu putea concepe ca o femeie poate fi indiferenta la aspectul lui fizic şi la poziția lui, în general.

De cele mai multe ori asta constituia pentru el un avantaj, faptul ca fetele erau orbite de înfățişarea lui se materializa întotdeauna într-un atu redutabil.

Se întâmplase insa ca unele „victime" sa nu cada în plasa chiar din prima şi atunci intervenea cu cealaltă carte ascunsa în mâneca: poziția lui sociala. Era suficient sa invite pe una dintre ele la o petrecere fastuoasa data la reşedința părinților lui ca ea sa devina la fel de maleabila precum plastilina, întrevăzând deja poziția de amfitrioana la o astfel de sindrofie. Daca se întâmpla sa nu fie impresionata nici de acest „argument" forte urma o curtare insistenta, plasând-o pe biata fata în centrul universului lui interior, în mod artificial, fireşte, lucru pe care majoritatea femeilor îl apreciau ca şi când ar fi reprezentat realitatea.

Julia se extrase din reverie destul de repede, pierzând şirul gândurilor anterioare la vederea dezastrului din bucătărie: o mulțime de vase aşteptau sa fie spa-late în chiuveta, pe plita se odihneau câteva oale eviscerate de conținut, avea parte chiar şi de doua ceşti făcute țăndări, probabil scăpate de tatăl ei din greşeala, inca-perea întreaga implora sa fie aerisita, iar podeaua o chema muta:" Spală-mă!" Îşi su-fleca mânecile şi, întocmai ca Cenuşăreasa în zilele ei de glorie, se apuca sa

şmotruie de la o margine. Fiind absorbita de activitatea febrila, nu-l auzi pe tatăl ei pătrunzând în bucătăria spațioasa dar rudimentar echipata.

Pentru câteva clipe el o privi cum spăla gresia, cu o energie pe care nusi explica de unde o mai are, ştiind-o sculata de la ora cinci dimineața. Se presupune ca organismul uman are şi el nişte limite ale oboselii. Era de aşteptat ca după o zi de scoală, după o activitate intensiva începuta de la primele ore ale dimineții, după stresul inerent al unui trai plin de lipsuri, corpul uman sa dea şi el semne de epuizare, dar se pare ca nu era cazul fiicei lui.

Unde mai pui, ca după toată aceasta munca istovitoare o aştepta meniul serii, un vraf de cărți şi caiete cu teme la diverse materii şi abia după aceea munca suplimentara, redactarea hârțoagelor alea nesuferite de la avocatul Benitez. Ziua ei de munca deci era departe de a se încheia, iar ora de culcare avea sa fie, fara doar şi poate, undeva, după miezul nopții.

Martor ii era Dumnezeu ca nu-şi dorise aşa ceva pentru copilul lui. Ar fi preluat bucuros cea mai mare parte din îndatoririle ei extraşcolare, i-ar fi oferit cu draga inima posibilitatea de a se recrea, de a se distra cu colegi de vârsta ei, dar.

Se ura pe sine pentru dependenta lui de scaunul cu rotile, se ura pentru ca nu fusese în stare nici măcar să-şi pună capăt zilelor, nu neapărat din laşitate, ci, poate, din prea multa responsabilitate. Nu-şi putea lăsa fiica singura, fara nici-un ajutor, chiar daca el nu mai reprezenta pentru ea un ajutor, ci mai mult o povara.

Răsucindu-se după găleata cu apa, Julia tresari la vederea lui, privind-o fix, cu nişte ochi pierduți, încremenit ca o statuie a durerii. Fata ei se însenina într-un zâmbet, fara sa ştie cat de mult valora el în sufletul părintelui ei. Legătura dintre ei se dovedea inca o data indestructibila, pentru ca indiferent cat de mult ar fi rănit-o el vorbindu-i urat şi încercând s-o învinovățească de toate relele trecute, prezente

şi viitoare, ea ii acorda circumstanțe atenuante, înțelegând drama lui sufletească mai bine decât era el însuşi în stare sa o accepte.

— Ce faci, tata? Vrei să-ți pun ceva de mâncare? Îl întreba ea indreptanduse grăbita către frigiderul din vremuri imemoriale. Nu prea era mare lucru înăuntrul lui, dar putea încropi ceva, care sa semene cu o gustare.

— Fă-mi nişte ochiuri, n-am mai mâncat de mult, spuse el mai mult pentru sine, pentru ca Julia mai mult intui decât auzi vorbele lui. Ce-ai mai făcut pe la şcoala? Continua el, parca încercând sa devina mai conciliant.

Julia il ignora pentru câteva clipe, atenta la ceea ce făcea, apoi se întoarse către dulap şi extrase o farfurie smăltuita, unica în felul ei, singura rămasa dintrun set pe care mama ei il folosea frecvent. Ii răsturna ochiurile cu îndemânare, taie dintr-o pâine care deja se învechise şi se aşeza în fata lui la masa, netezind cu dosul mâinii muşamaua ale carei imprimeuri aproape dispăruseră.

— M-am descurcat, veni răspunsul întârziat la ceea ce fusese întrebarea lui de împăcare. Am avut o evaluare la care am luat un A, ne-a dat o testare la chimie dar nu sunt prea entuziasmata de ceea ce am scris şi cam atât. A, era sa uit, domnul profesor de matematica ne-a convocat pe mine şi inca doua colege sa mergem săptămâna următoare la pregătire. Vrea sa ne trimită la un concurs zonal şi vrea sa fie sigur ca suntem bine documentate.

Tatăl ei ridica privirea din farfurie, doar pentru a verifica mimica feței ei. Era suficient sa o privească pentru a-şi da seama daca inventează, sau daca spune adevărul.

— Concurs zonal, pe dracu'! Fu singura lui concluzie. Ce sa cauți tu la un concurs zonal de matematica daca tu te pregăteşti pentru medicina? Sa nu-mi spui acum ca ai devenit atât de buna, încât sa te selecționeze pentru competiții!

Fara sa comenteze aprecierile lui subiective, ştiind ca într-adevăr, era destul de buna la matematica, Julia începu sa strivească nişte firimituri de pâine răzlețe.

Nu voia sa genereze o noua disputa cu tatăl ei, dar o durea faptul ca el nu-i aprecia eforturile de a fi pregătita în toate direcțiile, nu unilateral. Da, dorința ei cea mai arzătoare de la moartea mamei, consolidata şi mai puternic după accidentul tatălui, era sa se devina medic. Sa poată contribui prin priceperea ei la evitarea unor rezultate atât de dezastruoase pentru orice familie, cum ar fi invaliditatea unui părinte.

Sau a unui copil, Doamne fereşte.

De fiecare data când auzea despre un domeniu în care Julia excela în afara anatomiei şi biologiei, Peter făcea tot posibilul s-o descurajeze. Nu pentru ca nu ar fi apreciat faptul ca ea învața la modul serios, ci pentru ca în cazul unui eşec, nu-şi dădea seama cum ar fi putut s-o îmbărbăteze, să-i ridice moralul. Ea trebuia sa învețe exclusiv la materiile care o interesau, pentru ca altfel, toate eforturile i s-ar fi irosit de pomana.

— Ai amuțit? O iscodi el văzând ca nu ripostează. Ştii foarte bine ca medicina este o disciplina pretențioasa, care cere multa munca şi vocație. De ce vrei tu să-ți diminuezi şansele risipindu-te pe ştiințe exacte, pentru care tu n-ai nici-o inclinație?

— Tata, dar nu aşa se pune problema! Şi tu o ştii foarte bine! Trebuie sa înaintez un „dosar” cu referințe, cu toate rezultatele mele şcolare prezente şi viitoare şi pe baza lui voi fi selecționata sa mă înscriu la o facultate sau nu! Aşa ca orice contează! Nu te amăgi ca n-am inclinație sau chemare, cum vrei să-i spui, pentru matematica, pentru ca am şi o moştenesc de la tine! Şi nu mai încerca sa mă convingi sa nu particip la concurs pentru ca am nevoie de punctajul pe care acesta mi l-ar aduce!

— Hei, hei, fetițo! Mai uşurel! O tempera el. Acum, mai nou, ai început sa tipi la mine? Te rog foarte mult sa te controlezi! Sau voi, copiii din ziua de azi nu mai ştiți ce e aia respect?

Julia se ridica nervoasa de pe scaun şi se îndrepta spre fereastra, privind gradina, a cărei imagine de obicei, o calma.

Îşi ieşise din fire şi asta numai din cauza ca tatăl ei o provoca intenționat.

— Iartă-mă! Se scuza ea, încercând sa oprească în timp util lacrimile care amenințau să-i alunece pe obraji. Şi le şterse repede cu mina şi se ciupi dureros de ureche, obicei de pe vremea când era copil, dar care dăduse rezultate uimitoare. Durerea resimțita ii anihila activitatea glandelor lacrimale şi o făcea în acelaşi timp sa devina furioasa.

— Bun, sa admitem ca în tine zace replica feminina a lui Einstein! Dar presupun şi pe buna dreptate, ca nici-un moment nu te-ai gândit la ce voi face eu în cele câteva zile în care vei fi plecata. Bineînțeles ca ți-e indiferent. Bineînțeles ca ai toate motivele sa „evadezi”. Dar asta nu reprezintă o soluție.

— Pot sa vorbesc cu d-na Carey, sa vina să-ți prepare masa şi sa facă putina ordine. avu ea o tentativa de a prezenta o eventuala rezolvare a problemei.

— Sigur! Nu vrei sa vorbeşti şi cu primarul, sa vina să-i acord o audienta?

Ca poate se plictiseşte, săracu’, singur şi nebăgat în seama! Tonul lui Peter devenea din ce în ce mai vehement, deşi intenția lui inițiala fusese cu totul alta. Şi cine îmi garantează mie ca tu nu te duci sa faci agațamente sau mai stiu eu ce? Crezi ca pot sa am încredere în mintea ta de gâsculița ieşita sa rontăie primul troscot? Sau în profesorul ala de matematica? De ce nu e o profesoara?! Ridica el la culmea absurdului propriile pretenții.

Peter îşi dădea seama ca a depăşit cu mult limitele. Dar nu se putea abține.

Avea încredere în Julia, în discernământul ei, ştia ca nu o data avusese ocazia de a face ceva fara ştirea lui, dar n-o făcuse. La fel cum ştia ca nu are nici-un prieten. Il durea extraordinar faptul ca neputința lui se răsfrângea asupra ei, dar trebuia sa meargă înainte. Nu putea permite ca un străin, fie ea şi d-na Carey, care era o drăguță şi care o ajutase şi pe Vivian de multe ori cu menajul, sa intre în casa lor şi să-l

vadă în ce hal ajunsese. Față de ceea ce fusese pana nu de mult.

— Tata, spune-mi răspicat ce ai împotriva participării mele la un concurs de matematica, il soma Julia, exasperata. Pentru doua zile pe care le-aş petrece intrun campus universitar, unde m-aş putea familiariza cu atmosfera, unde n-am posibilitatea şi nici intenția să-mi fac de cap, dumneata vrei să-mi faci zile fripte?

Glasul ii tremura şi corpul începuse să-i trepideze ca şi când ar fi fost brusc cuprinsa de frisoane. Accepta de la tatăl ei orice, orice vorba nedreapta, orice reproş, dar nu suporta sa se opună mersului ei înainte pe drumul studiului şi al învățăturii. Asta nu putea accepta. Mai ales ca toate necesitățile impuse de cheltuielile casei şi de traiul lor zilnic o copleşiseră.

Avea nevoie sa ştie ca pentru toate eforturile ei, cineva măcar ii acorda încredere şi o aprecia. Avea nevoie, Doamne cita nevoie avea! Sa fie iubita. Sa fie ocrotita, sa simtă chiar şi numai pentru câteva zile ca tot jugul apăsător al problemelor şi al greutăților este preluat de altcineva.

Tânjea sa meargă împreună cu celelalte fete la un film. Le-ar fi însoțit fara sa clipească la strand unde glumele şi destinderea nu lipseau niciodată. Ar fi vrut sa puna capul pe perna şi sa nu mai viseze munți de facturi nechitate. Ar fi vrut sa se distreze, sa simtă ca are numai optsprezece ani prin toți porii.

Ii lipsea prezenta unui băiat în viața ei, s-ar fi lăsat sărutată, mângâiata, îmbătata cu prostioare romantice şi jurăminte sortite sa nu fie ținute. Voia sa meargă seara la plimbare, ținându-se de mina. Să-i şoptească sub clar de luna cât e de frumoasa şi cât de mult o iubeşte. Sa fie orbit de darurile neprețuite cu care o înzestrase natura.

Dar în loc de toate aceste minuni, soarta ii hărăzise un tata invalid, ros de remuşcări şi frustrare, o duzina de probleme, cel putin, în fiecare zi, o slujba prost plătită, dar care o făcea

sa doarmă cu capul pe pupitru şi un cavaler rătăcitor, periculos şi atrăgător, care ii bântuia spaimele.

Mai trecuse o zi. Julia era inca sub efectul euforiei datorate rezultatelor de la concursul de matematica la care participase. Profesorul era foarte mândru de echipa cu care concurase. La fel fusese şi Peter, când Julia ii comunicase locul ocupat.

Un meritoriu loc I care il punea pe gânduri. Oare nu greşise atunci când insistase ca fiica lui sa opteze pentru medicina? Daca adevărata ei vocație erau ştiințele exacte?

Oricum, ii permisese sa meargă la strand a doua zi, ceea ce constituia un progres evident. Julia aproape ca sarise în sus de fericire, ştiind ca pentru câteva ore va uita de coşmarul vieții ei de fiecare zi. Nu conta ca nu avea un costum de baie modern, nu conta ca nu avea bani cu care să-şi cumpere măcar o răcoritoare, nu conta ca pielea ei inca nu se întâlnise cu razele de soare, ceea ce era cu adevărat important era prilejul de a fi împreună cu prietenii şi colegii ei.

De aceea, a doua zi, se trezi din crucea dimineții pentru a face mâncare pentru toată ziua, spala rapid cele câteva rufe care zăceau în coşul din baie, matura cu grija prin camera de zi şi prin bucătărie şi avu şi timp sa meargă pana la prăvălia d-nei Wilkins pentru a cumpăra paine şi nişte portocale.

La ora opt şi jumătate terminase toată treaba, făcuse şi dus şi se îmbrăcase rapid în costumul antic dintr-o bucata pe care-l avea din vremuri de mult apuse.

Ii era putin cam strâmt, dar nici asta nu conta. Îşi încălța repede papucii, care puteau la fel de bine sa fie şi de casa dar şi de plaja, îşi tufli pe creştet o pălărie de paie de pe vremea bunicii şi îşi trase la repezeala o rochie în bretele cu imprimeu înflorat.

Din mers apuca sacoşa în care avea un roman şi prosopul de plaja şi se precipita spre usa.

Se alătura grupul gălăgios din fata porții, suportând cu stoicism privirile critice ale fetelor dar şi pe cele admirative ale băieților. Nu le înțelegea, practic, nici pe unele nici pe altele. Faptul ca nu avea nici-un articol de vestimentație spectaculos

nu avea de ce să-i atragă critica fetelor, pentru ca nu o eclipsa pe nici-una. Iar cu „dotările” naturale nu putea sa se „lupte”, aşa ca nu-i înțelegea nici pe băieți. Dar îşi propuse să-i ignore ca sa nu-şi strice ziua.

Ajunşi la ştrand, constatară ca lumea deja se strânsese, atrasa de timpul însorit, de unde şi aglomerația. Abia găsiră un spațiu unde să-şi întindă prosoapele, destul de departe de bazin, dar bine amplasat, datorita unor arbuşti care ofereau putina umbra. Aruncară rapid hainele incomode şi în curând aerul se umplu de mirezmele diferitelor creme de protecție solara.

Julia îşi puse prosopul mai la umbra, fericita ca n-o sa fie obligata sa suporte căldura sufocanta care deja începuse sa se instaleze. Privi destul de liniştita în jurul ei, observându-le pe Diana, Fedra, Martha şi Denise, care chicoteau privind-o pe Susan, care îşi făcu apariția împreuna cu Rafael. Nu-şi putea explica în ce împrejurări un bărbat ca el dădea atenție unei puştoaice ca Susan, dar, pana la urma, nu era treaba ei.

Îşi pleca totuşi privirile când simți fixate asupra ei laserele ochilor lui Rafael, deşi el ar fi trebuit să-şi îndrepte atenția asupra lui Susan care se încolăcea pe el ca o iedera. Îşi deschise cartea şi plonja intre paginile ei, absorbita complet de subiectul care se anunța interesant.

Apoi, timp de doua ore uita complet de locul unde se afla, aşa cum se întâmpla de fiecare data când era captivata de ceea ce citea. Ii însoțea pe eroii cărții în aventurile care se succedau cu rapiditate, pentru ca ritmul acțiunii era teribil de alert. La un moment dat se auzi strigata insistent şi ridicând ochii constata ca nu mai erau decât ea şi Rafael. Ceilalți se zbenguiau în apa sau îşi încercau norocul la poker, doua prosoape mai încolo, unde întâlniseră alți colegi.

— E chiar aşa interesanta cartea aia? O interoga el, departe de a fi curios.

Singura lui intenție pe moment era să-i atragă atenția.

— Destul de, ii răspunse ea laconic. Nu o interesa o conversație cu Rafael cu atât mai puțin în absenta „iubitei” lui

declarate.

— De ce nu mergi în apa? Continua el, destul de insistent.

— Nu ştiu sa înot, veni răspunsul la fel de lapidar ca şi primul.

— Vrei sa te învăț? Nu e greu deloc.

— Nu, mulțumesc.

Fara sa fie descurajat de faptul ca ea nu se lăsa atrasa într-o conversație.

Rafael începu să-i povestească despre vârsta la care se inițiase în tainele natației. Ca şi când ea murea de nerăbdare sa afle.

— Îmi amintesc de senzația aia de imponderabilitate pe care ți-o da prima scufundare în apa. Mi se părea ca sunt uşor ca un fulg şi am încercat sa mă deplasez către centrul bazinului din prima. Nu-i spunea insa ca nu era vorba despre nici-un bazin ci chiar de piscina impresionanta de la reşedința familiei. Oricum, ea n-avea de unde sa afle adevărul. Bănuia ca era un pic stânjenita de faptul ca originea ei modesta nu-i permisese niciodată sa încerce sa înoate. Nici nu se punea problema unei piscine sau a unui profesor special angajat care s-o învețe. De aceea era mai bine sa adapteze povestea pe care o depana la condițiile cu care ea era obişnuita.

Ceea ce el ignora complet era faptul ca Julia ştia sa înoate, chiar destul de bine, dar nu voia să-şi etaleze calitățile cui nu merita sa le cunoască. Putea sa trăncăne în continuare pana îl durea gura, daca asta ii făcea plăcere. Sau daca simțea nevoia sa se audă vorbind.

—. dar imediat am început sa mă duc la fund, ca un topor, termina el episodul, încercând să-i dea o tenta comica. Chiar nu vrei sa vorbeşti cu mine?

Se simțea puțin intimidat de seriozitatea şi de muțenia ei, de obicei, în prezenta lui, fetele se extaziau sau încercau să-l impresioneze, fiind volubile şi gălăgioase.

Îl intriga şi frumusețea ei delicata, puțin anacronica, poate datorita contrastului dintre pielea ei alba şi parul lung, drept şi greu, strâns acum într-o coada groasa care-i cădea mereu

peste umăr. In mintea lui imaginea ei se suprapunea peste cea a unei domnițe din alte timpuri, iar preocuparea ei pentru citit ii accentua impresia.

Căldura care se transformase în arşița ii colorase obrajii într-un roz pal, iar genele lungi şi drepte aruncau umbre în evantai pe pomeții albi, în timp ce câteva şuvițe desprinse din împletitură ii atingeau gâtul şi buzele pline la fiecare adiere a vântului.

— Despre ce e vorba? Arunca el o noua întrebare, tocmai când Julia crezuse ca a epuizat chestionarul.

Se mulțumi să-l privească întrebător, ca şi când nu înțelegea ce spune.

Din poziția „turceşte" pe care el o adoptase, Julia putea sa distingă pana şi textura pielii bronzate, chiar şi picăturile de transpirație care se formau pe partea umbrita a torsului. Fara sa mai vorbim despre dotările native, greu de disimulat în slipul minuscul care abia-abia ii acoperea sexul.

Nu părea sa fie afectat de temperatura în urcare, preocupat fiind în aparenta de o pasența pe care o întindea la nesfârşit.

— In carte. Despre ce e vorba? De ce ti se pare aşa interesanta?

— Despre un grup de tineri care trec printr-o succesiune de peripeții, rezuma ea la maxim subiectul, mult mai amplu de altminteri. Nu e genul care sa va placa d-voastra.

— Ei, ia te uita! Ştii sa legi mai mult de trei cuvinte atunci când iți pui mintea! Şi de unde ştii tu mă rog ce fel de gen literar agreez eu? Şi de ce mă tratezi cu „dumneavoastră"? Era surprins la culme de îndrăzneala ei, după ce atâta timp se chinuise s-o scoată din mutenie. Chiar daca nu ştia mare lucru despre ea, preferase so creadă o ignoranta fara pretenții, dar mult prea timida ca sa se exteriorizeze. Şi, când colo, ea făcea aprecieri asupra preferințelor lui literare!

În loc să-i răspundă, Julia îşi relua liniştita lectura.

— Hei, ia spune-mi! Ce citeşti? Asta ca să-ți confirm sau să-ți infirm aşteptările. Şi cum ea nu intenționa deloc să-i răspundă, se apleca peste cearşaful care-i despărțea şi ii

smulse cartea din mana. „Kidnapped”. Nu ştiam ca te pasionează Robert Louis Stephenson.

I se părea o lectura puțin cam dificila pentru o novice. Daca, într-adevăr, era o novice. Dar după felul în care îl privea, puțin duşmănos şi critic, îşi spuse ca e mai bine să-i înapoieze cartea decât sa rişte un conflict.

— Vrei sa vorbim despre literatura? Tatona el un alt posibil subiect de conversație. N-o mai făcuse de ani. Cel puțin nu în compania unei puştoaice. Şi pasiența asta care nu-i ieşea deloc. Care e autorul tău preferat?

— Emest Hemingway, veni răspunsul, luându-l din nou prin surprindere.

— Nu e prea greu de digerat pentru vârsta ta? Îmi imaginez ca este un pic mai complex decât un Steinbeck, sa zicem, sau un Kafka. Ii întinsese practic o cursa, pentru ca nici-unul dintre scriitori menționați de el nu făceau parte din categoria „divertisment”.

Din contra.

— Nu ştiu de ce mă supuneți la teste, deoarece ştiți la fel de bine ca şi mine ca atât Steinbeck, dar mai ales Kafka, frizează apogeul introspecției. Trebuie sa fii „scufundător de adâncime” raportat la propriul tău „eu” ca sa poți surprinde semnificația mesajului. Sau, măcar, existenta lui.

Fara să-şi dea seama, Rafael o privea ca şi cum atunci o vedea pentru prima data. Nu-i venea sa creadă. De obicei, căpşoarele drăgălaşe erau pline de cu totul alte „substanțe” decât materie cenuşie. Şi mai aveau rolul de a asigura proprietara ca niciodată n-o să-i ploua în gât.

De data asta, nu era cazul.

— Bine. Iți place Hemingway şi te-ai prins la timp ca iți verificam nivelul de implicare în ceea ce înseamnă literatura „grea”, dar, concret, ce-ți place la Hemingway?

— Personalitatea scriitorului. Viața lui. Motivele pentru care a scris, felul în care a făcut-o.

Foc automat. Şi numai răspunsuri corecte. După care îşi continua imperturbabila lectura.

— Crezi în faptul ca a avut o existenta de excepție?

Privirea pe care o ridica Julia dintre paginile cărții merita toate eforturile lui de a o enerva.

— Nu sunt nici pe departe un critic literar ca sa emit judecați la adresa unui scriitor de talia lui Hemingway, dar împărtăşesc plina de încredere părerile celor care au făcut-o în deplina cunoştință de cauza.

— Şi cam ce ştii despre el? O interoga Rafael un pic amuzat. Normal ca se mulțumise sa preia adevăruri deja verificate şi sa şi le însuşească. Dădea bine din punct de vedere intelectual.

Ca şi când nu i-ar fi depistat surâsul din voce, Julia începu sa comenteze imperturbabila:

— In cei 62 de ani, cât a durat viața lui a fost căsătorit de patru ori, a scris în jur de 15 romane şi o mulțime de nuvele iar operele lui de căpătâi sunt „Adio, arme", scris în 1929 şi „Bătrânul şi marea", scris în 1952, pentru care a şi fost recompensat cu premiul Pulitzer în 1953. A conceput mare parte din lucrările sale sub influenta scrierilor lui Turgheniev, dar şi inspirat de propria experienta de viața, atât sub aspect sentimental cât şi ca reporter de război.

— Impresionant, murmura Rafael ca pentru sine, desi cele enunțate, sau măcar o parte din ele, puteau fi culese din orice biografie selectiva sau din manualele de specialitate. Ştii ceva mai mult decât atât? Poate despre viața lui particulara.

— Femeia care i-a marcat existenta a fost infirmiera pe care o portretizea-za în „Adio, arme", Agnes Von Kurowski, pe care se pare, şi-a epuizat buna parte din resursele de iubire de care dispunea.

— O spui ca pe o ironie, sau chiar crezi în aceasta afirmație? O întrebă el, ridicând pentru câteva clipe ochii de pe cărțile de joc, cărora părea sa le dea din ce în ce mai multa atenție. Nimeni n-ar fi bănuit insa ca nici nu le vede, absorbit de vocea cu inflexiuni melodioase a puştoaicei din fata lui.

— N-am nici-un motiv sa fiu ironica, spuse Julia, cu o candoare dezarmanta.

Cum altfel mi-aş putea explica toate celelalte patru căsătorii, dintre care abia la ultima a dovedit mai multa răbdare. Trebuie sa fi fost în permanenta nemulțumit de alegerile făcute, probabil ca il dezavantaja cumplit permanenta comparație cu cea pe care o iubise cu adevărat.

— Te cam pricepi, sa ştii, o încuraja Rafael. Cum vine chestia asta cu „comparația”? Tu aşa ai proceda?

— Sincera sa fiu, aveam impresia ca discutam despre Hemingway, dar.

— Bine, bine, nu se mai putu abține Rafael sa nu izbucnească în hohote.

Sa zicem ca ne limitam la Hemingway. Încerca sa revină la starea serioasa, adunindusi intre degete muşchii fetei. Deci a fost marcat de prima iubire. Ai dreptate.

Pe toți îşi pune amprenta, într-un fel sau altul, prima iubire.

Julia il privi întrebătoare, în sensul daca sa continue sau nu, iar Rafael aproba înclinând din cap:” Da, mergi mai departe”

— Ce sa mai spun? Întrebă ea dezorientata, ca şi cum întreruperea provocata de explozia lui de veselie ii blocase sirul firesc al gândurilor. Se pare ca, în sinea lui, nu şi-a iertat niciodată intransigenta de care a dat dovada acuzând-o pe Agnes de inconsecventa. A devenit mai pretențios în ceea ce scria şi mai delăsător în privința propriei vieți.

— Nu-l judeci prea aspru?

— Pentru mine, orice bărbat care caută soluția problemelor într-o sticla cu alcool, nu merita nici măcar eticheta indulgenta pe care i-am acordat-o.

— Fetițo, nu uita ca vorbim aici despre un scriitor de geniu! Trebuie sa mai faci şi concesii.

— Concesii? De ce? Are vreo legătură respectul de sine cu capacitatea de a reda trăirile altora sau chiar şi pe ale tale, proprii? Il disculpa cumva inteligenta şi creativitatea, talentul cu care trăieşte secunda de secunda alături de bătrânul devenit neputincios şi abia acum, ceva mai înțelept? De ce să-i acord circumstanțe atenuante?

Le merita, cumva?

— Hei, da' stiu ca te ambalezi, nu gluma! Încerca Rafael s-o mai tempereze.

Cred ca daca, printr-o minune, te-ai afla fata-n fata cu Hemingway în clipa asta, l-ai face harcea-parcea!

— E o chestiune de principiu, se răţoi ea, fara sa tina cont de recomandările lui experte. Daca poţi face dovada ca eşti suficient de inteligent ca sa scrii o asemenea carte, ma refer la cea care i-a adus premiul Nobel pentru literatura, cum poţi sa manifeşti o asemenea obtuzitate atunci când îţi construieşti propria viaţa sentimentala?

E impardonabil!

— Pari supărată pe el pentru asta.

— Da! Sunt supărată pe suficienta pe care a manifestat-o când şi-a proptit ţeava pustii în cerul gurii! Daca putea sa observe prin ce tragedie trece un bătrân pescar, inutil celor din jur şi, pina la urma, de ce sa nu recunoaştem, inutil şi pentru el însuşi, cum a putut sa se agate de sinucidere ca de ultima portiţă deschisa pentru a atinge fericirea cu mina? Nu era mai util şi pentru el şi pentru toată lumea sa se lupte ca sa trăiască? Din ce provine laşitatea?

— L-ai pus complet la zid, pe cinstea mea! Recunoscu total surprins Rafael.

Sa ma ferească Dumnezeu sa intru vreodată în raza microscopului tau, cu care diseci aşa de amănunţit firea umana.

— Nu e nici-un pericol, ii scapa Juliei, care încerca sa şteargă efectul cuvintelor abia rostite astupându-şi gura cu degetele.

— Te-am auzit, vrăjitoare mica! Deci, inteligent, dar slab, intuitiv, dar laş, iată o caracterizare absolut originala a unui scriitor de toată isprava. Deci cam asta ar fi răspunsul care ar acoperi, în concepţia ta, expresia „o existenta de excep-tie".

Parca de la asta pornisem.

În mintea lui insa se gândea ca ea nu avea de unde sa ştie ca în spatele lui nu stătea numai facultatea de jurnalism, pe

care o absolvise cu rezultate impecabile, dar fusese şi el corespondent de război, în Serbia, dar şi în Irak, atras de mirajul aventurii. E drept ca în aceste doua locații avusese prilejul sa descopere doar partea hidoasa a confruntărilor armate. Ca în orice război, de altfel. Încercase numai să-şi dovedească sieşi ca nu e un dependent de lux şi de bunăstare aşa cum îl considera toată lumea. Şi, poate, de ce nu, să-i calce pe urme lui Hemingway. Nu ca s-ar fi putut compara pe undeva cu un maestru. Dar fusese tentat sa încerce măcar o experienta asemănătoare.

— Nu e deloc amuzant jocul pe care-l jucați, d-le Montoya, zise Julia plina de resentimente, neştiind căror gânduri ascunse le era adresat zâmbetul care i se lățea pe fata. Lumea e atât de plina de genul de victime care va mângâie orgoliul propriu, încât nu înțeleg de ce va dați atâta osteneala cu mine. Nu sunt nici o experta în viața şi opera lui Hemingway, nici în literatura, nici în arta conversației. De ce va risipiți farmecul şi energia pentru cineva care nu e în stare sa vi le aprecieze?

Rafael o privi amuzat, neintuind pericolul, gândindu-se cate fete din generația ei l-ar mai fi invitat sa facă paşi. Sau din oricare alta generație. Nu-i găsea nici-o hiba pana în momentul de fata şi nu credea ca Julia ar fi putut ascunde în spatele ochilor ei limpezi o taina reprobabila sau un secret arzător. Numai daca tatăl ei n-o abuza fizic, ceea ce nu-şi imagina despre profesorul Dennison.

— Pur şi simplu, mă fascinează modul tău de a-mi răspunde, glumi el, spunând insa numai jumătate de adevăr. Nu sunt duşmanul tău. De ce te comporți ca şi când as fi? De ce nu poți sa accepți ca mă interesează, sa zicem, labirinturile, meandrele sufleteşti?

— De ce nu mă puteți lăsa sa citesc în linişte? Sau nu cunoaşteți noțiunea de „respect”? Îl repezi ea.

— Asta-i buna! Daca vreau sa vorbesc cu tine înseamnă ca nu te respect?

Am spus ceva necuviincios?

— Nu, e adevărat, n-ați spus nimic nelalocul lui, dar.

— Atunci? Vezi? Tu singura ai recunoscut ca m-am comportat civilizat.

Şi daca vrei sa ştii, cea care încalcă principiile bunei creşteri, eşti tu! In momentul în care cineva, oricine, ti se adresează, politicos este sa întrerupi alta activitate şi sa răspunzi, de o maniera asemănătoare, persoanei care te-a interpelat!

Daca şi acum va mai găsi replica, e lucru mare! Îşi spuse în sinea lui Rafael. Am prins-o!

Julia tăcu câteva clipe, nu pentru ca ar fi încurcat-o, ci pentru ca voia sa se calmeze. El interpreta tăcerea ei ca pe o recunoaştere a celor spuse de el şi se pregătea să-şi „serbeze" victoria.

— Dar discuția pe care am avut-o despre Hemingway ce vi se pare? Mati văzut citind în timp ce va satisfăceam curiozitatea vis-a-vis de presupusa mea superficialitate?

Se pare, d-le Montoya, ca nu vedeți pădurea din cauza copacilor! Sunteți prea orgolios şi va acordați prea multa atenție! Nu va convine nici-o contrazicere şi nu admiteți sa fiți eclipsat de nici-o alta ființă cu caracteristici genetice asemănătoare.

Nu vreau sa continui discuția! Nu e de vina nici educația pe care am primit-o, nici subiectul propus! De vina este numai orgoliul d-voastra supradimensionat!

În clipa în care Rafael pregătea o replica usturătoare, Susan se prăvăli pe prosopul dintre cei doi combatanți, prelungind puțin intervalul de pauza. Pentru ca, părând să-i ignore prezenta, Rafael, nervos, se ridica în picioare, încercând sa obțină un avantaj iluzoriu:

— Ai impresia ca daca eşti deşteapta poți sa fii şi obraznica?

Prinsa la mijloc, Susan holba ochii, în culmea uimirii. Julia, obraznica?

Şi Rafael, furios din cauza asta? Nu, hotărât lucru, aici se întâmpla ceva şi ea trebuia neapărat sa afle. Se ridica în fund şi îşi plimba inca o data privirile de la Julia la Ra-fael. Nu-l

văzuse niciodată altfel decât zâmbind seducător, dar de ce i-ar fi zâmbit seducător Juliei? Iar pe ea, pe „prietena” ei, n-o mai acuzase nimeni pana atunci ca ar fi obraznica. Sau, mă rog, nu atât cat ştia ea.

— Voi va certați? Vru ea sa ştie neîntârziat. Pentru ca daca aşa stăteau lucrurile, era imperios necesar sa intervină. Nu se certau doua persoane care nu se cunoşteau sau cărora le era indiferenta prezenta reciproca. Se certau numai cei cărora le păsa! Şi de ce i-ar fi pasat Juliei de Rafael, sau invers? Concluzia era de-a dreptul alarmanta.

— Nu. Nu ne certam, zise Julia, aproape simultan cu Rafael. Ne contraziceam doar.

— Sa nu crezi ca ai sa scapi aşa uşor! O amenința Rafael, încercând sa se tempereze. Se răsuci apoi pe călcâie şi porni în direcția bazinului.

Nici-una dintre fete nu se uita după el, pentru a-l vedea cum se arunca de pe marginea bazinului cu furie, împroşcând cu stropi pe toată lumea din jurul lui.

Susan inca era curioasa sa descopere obiectul sau subiectul controversei şi era hotărâta sa o determine pe Julia sa vorbească. Dar n-o făcu la modul imperativ, ci se folosi de învăluire:

— Te-a supărat cu ceva? Mima ea îngrijorarea. Te întreb pentru ca şi pe mine mă repede câteodată fără nici-un motiv.

De buna credința, Julia fu cat pe ce să-i mărturisească, dar se opri în ultima clipa. Chiar daca Susan declara sus şi tare ca ii e prietena, nu era prea greu sa distingă în comportamentul ei falsitatea şi înşelătoria. Aşa ca ii oferi o versiune „ameliorata” a faptelor.

— Nu, ne-am contrazis asupra autorului cărții asteia pe care o citesc, zise ea spăşita, dânsul crede ca e vorba despre un explorator.

— Dânsul? Cine? Rafael? Susan nu-şi revenea din stupoare. Te referi la Rafael cu „dânsul”?

— Pai, e mai mare ca noi, nu? Întreba Julia cu candoare. Cine nu ştia ca avea opt ani înaintea lor? Doar asta fusese

prima întrebare pe buzele tuturor fetelor atunci când Susan apăruse cu el pentru prima oara. Fuseseră impresionate de cucerirea colegei lor şi o felicitaseră pline de invidie pentru perspicacitatea de a fi reuşit.

— Este, dar nici aşa ca sa i te adresezi cu „dumneavoastră”. Ii venea sa râdă pentru ca o suspectase pe Julia de imixtiune pe un teritoriu interzis, dar daca ea ii vorbea ca unui profesor, era clar ca nu prezenta nici-un pericol. Se alarmase degeaba.

Da’si tu, ce te-ai găsit sa citeşti tocmai acum? De-aia ai venit? Sa stai cu nasu’- n carte? Dă-o-ncolo! Distrează-te! Aruncă-te în apa! Fa plaja! Destinde-te! Nu de la cărți ai plecat?

Julia ii zâmbi timid şi închise uşor cartea.

— Hai în apa! O indemna Susan, ferm convinsa ca astfel va şterge şi ultima urma de admirație din ochii lui Rafael. Il privi cu tandrețe cum ieşea din apa, întocmai ca un campion de natație. Era o plăcere să-i admiri corpul tare, bine proporționat, cu membrele lungi şi învelite în piele neteda, cu picăturile de apa care i se prelingeau pe trup, sclipind sub razele nemiloase ale soarelui. Şi era al ei, din cap pana în picioare!

O trase pe Julia mai mult cu forța, făcând-o să-şi piardă pălăria şi sa se împiedice în nisipul fierbinte. Spera sa ajungă la marginea bazinului înainte ca Rafael sa se îndepărteze, ca sa poată savura disprețul din ochii lui atunci când Julia va plonja în apa ca un bolovan.

Dar avu ea însăşi parte de o surpriza de proporții când văzu elanul Juliei şi intrarea în apa, despicând valurile ca un înotător de elita. Bătând din mâini, ca sa se mențină la suprafața, privirea i se încrucişa cu a lui Rafael, categoric o privire în egala măsura surprinsa şi admirativa. Nu mai auzi insa şi fluieratul care o însoți, preocupata de a ieşi în evidenta prin stilul ei, jumătate „broasca”, jumătate „fluture”.

Înjura în gând timpul care se scurgea cu repeziciune. Se făcuse deja amiaza şi ea nu reuşise sa acopere nici jumătate din obiectivele pe care şi le propusese pentru acea sâmbăta.

Trebuia sa treacă pe la librărie, unde amabila d-na Forrester ii oprise câteva cărți la care nu putea renunța, avea de mers la supermarket pentru a cumpăra câteva articole strict necesare, o aştepta şi d-l Benitez pentru a-i preda o parte din actele pe care le scrisese, apoi era imperios necesar sa se oprească la posta ca sa pună corespondenta.

Şi era deja în criza de timp. Din cauza grabei, nici n-o observa pe Susan, chircita pe o banca, zguduita de hohote de plâns. Auzi doar suspinele sfâşietoare şi arunca o privire în direcția din care se auzeau, mai mult din curiozitate.

Bineînțeles ca nu o putea lăsa aşa. Ar fi fost o cruzime. Se aşeza lângă ea pe banca, cuprinzând-o cu brațele pe după umeri.

— Ce s-a întâmplat, Susan? Ce-ai pățit?

Recunoscându-i glasul, Susan izbucni şi mai tare în plâns. Nu se putea abține, mai ales ca o considera pe Julia vinovata în parte pentru ceea ce i se întâmplase.

Sau trebuia sa o considere vinovata de ceva, pentru a se mai disculpa pe sine.

Sau pentru a găsi un țap ispăşitor.

— M-a. m-a. părăsit., reuşi ea sa pronunțe printre doua hohote. Rafael m-a. părăsit. Se apleca spre umărul Juliei, încercând sa găsească alinare.

Julia o asculta cu răbdare, doar era un pronostic pe care ea ar fi fost capabila sa i-l comunice din prima zi în care Susan îl cunoscuse.

— Hai, gata, nu mai plânge, poate nu e adevărat, cine ştie, încerca ea sa amelioreze starea de spirit a prietenei ei. Aşa sunt toți bărbații, la ce te aştepți?

Auzind cu ce argumente încerca s-o consoleze, Susan îşi ieşi din minți:

— Ce ştii tu despre bărbați? Habar n-ai cu ce se mănâncă! Măcar uitase sa mai plângă. Rafael nu e ca ceilalți! Mă iubeşte şi o sa se întoarcă la mine, o sa vezi! Toate sunteți nişte sclifosite care mă invidiați pentru faptul ca mă iubeşte, dar el nu e aşa cum îl credeți voi!

Julia încerca să-i mai tempereze „vocalizele” pentru ca deja lumea întorcea capul pe strada.

— Susan, calmează-te, te rog! Bine, Rafael o sa se întoarcă la tine, dar nu are rost sa faci din asta o problema publica. Uite cum se uita lumea la noi.

— Nu-mi pasa! Şi ce daca mă vede? Crezi ca mai are vreo importanta?

Julia clătina din cap şi ii prinse mâinile în mâinile ei.

— Nu are rost sa te dai în spectacol, insista ea. Nu neapărat pentru ca ar fi un subiect de bârfa, dar, gândeşte-te, poate nici nu e adevărat.

— Cum sa nu fie adevărat? Izbucni Susan furioasa. Eu l-am văzut cu ochii mei!

— Poate era vreo cunoştința, sau vreo ruda, mai încerca Julia.

— Ce ruda? Când era în pat cu el?

La amintirea imaginii care-i arsese retina, începu din nou sa plângă, parca şi mai tare decât înainte.

— In pat?

— Da, în pat. Am vrut să-i fac o surpriza, îmi spusese la telefon ca pleacă pentru câteva zile la Denver cu afaceri şi cum aveam cheia, mă gândisem sa fac putina curățenie în apartament şi să-l aştept ca o „nevasta” cuminte. Se opri ca să-şi tragă nasul şi Julia ii întinse plina de solicitudine o batista.

— Asta înseamnă ca nu era plecat.

— Da şi eu am intrat fara nici-o grija, am lăsat în bucătărie cumpărăturile, ştii, voiam să-i pregătesc o cina romantica şi când am deschis uşa de la dormitor am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare. Mai bine muream. începu ea din nou sa se lamenteze.

— O cunoşteai?

— Pe cine? Pe târfa aia? De unde naiba s-o cunosc? As fi vrut să-i scot ochii, dar m-a ținut Rafael când m-am repezit.

— Ai sărit la ea? Nu-şi putu ascunde Julia stupoarea. Da’ ştiu ca ai avut peripeții, nu gluma!

— Mie-mi spui? Nici nu ştiu ce-am mai strigat, m-am zbătut să-mi dea drumu' da' n-a fost chip sa mă eliberez. Daca aveam un pistol cred că-i omoram pe amândoi!

— Mai bine ca n-ai avut, zise şoptit Julia. Acum ai fi fost la închisoare.

— Îmi vine să-l strâng de gat! M-a amăgit cu cuvinte frumoase, m-a făcut sa țin la el şi acum mă arunca la gunoi ca pe o cârpa nefolositoare! Susan îşi continua tirada, fara sa tina cont de lacrimile care ii şiroiau pe obraji. Măcar daca ar fi fost una mai buna ca mine! Dar se vedea ca e una din alea care fac trotuarul.

— Şi ți-a dat vreo explicație? Poate era numai pentru distracție. încerca din Julia sa tempereze spiritele.

— Ce distracție? Nenorocitul mi-a cerut cheia! Aia mi-a făcut! M-a tratat de sus, ca şi când el era „gentilomul" deranjat de insistentele servitoarei. Parca am fi fost personaje dintr-un film de cea mai proasta calitate.

— N-ai auzit niciodată despre reputația lui Rafael, aşa-i?

Susan se întrerupse din suspine şi făcu ochii mari, semn ca nu ştia mare lucru.

— Ce vrei sa spui? Tu ştiai ceva despre el şi nu mi-ai spus? Tonul pe care ii pusese întrebarea, indica ceva mai mult decât un simplu reproş.

Julia ofta.

— Şi daca ți-aş fi spus, ai fi acceptat sa mă asculți? Şi cum s-o fi făcut, când tu ai apărut la brațul lui dintr-o data?

— Şi care erau zvonurile? Şi de unde ştii tu, care nici nu ieşi din casa?

— Tot ce ştiu datează de multa vreme. De când Bob inca nu plecase in Canada. Fiind cam de aceeaşi vârsta, se învârteau cam în aceleaşi cercuri şi Rafael a fost întotdeauna un tip care a atras atenția. Şi Bob este cel care mi-a povestit, îl ura pentru asta, cum i-a sucit capul unei fete de vreo 16-l7 ani. Fata s-a îndrăgostit nebuneşte de el, era în stare sa renunțe la familie, la reputație, la orice. Dar la numai doua sau trei săptămâni după aceea a abandonat-o. Fata insa s-a sinucis.

— Şi el? Ticălosul? Chiar sa nu fi avut mustrări de conştiința? Întreba Susan, parând sa fi uitat complet de propria ei suferința.

— Din cate ştiu eu, el nici măcar nu a aflat. A fost o tragedie şi părinții fetei nu au vrut să-i întineze memoria, legând moartea ei prematura de persoana unui băiat. Aşa ca.

Julia omise să-i mai spună ca era vorba despre iubita lui Bob, care fusese complet distrus de moartea ei. De fapt, asta fusese şi motivul pentru care hotărâse sa plece, la numai un an după nefericitul eveniment.

— Deci asta e adevăratul Rafael Montoya. concluziona Susan în timp ce lacrimile i se uscau pe fata. Asta explica de ce nu mi-a făcut cunoştința cu nici-un prieten sau cu vreo ruda.

— Da, ii confirma Julia, neimplicarea are şi ea metodele ei, mai mult sau mai puțin consacrate. Nu e uşor sa zbori din „floare în floare" şi sa ai şi certitudinea ca sunt eliminate complet consecințele.

O mângâie uşor pe cap, liniştind-o ca pe un copil mic, încercând sa ii redea încrederea în sine. Nu era uşor, mai ales după cele câteva luni în care Susan ocupase capul de afiş în relația cu Rafael. Poate un pic prea mult pentru modul lui obişnuit de a-şi trata victimele.

— Tu unde te duceai? Îşi aminti s-o întrebe Susan, ştiind ca sâmbăta era pentru Julia ziua cea mai plina.

— Doamne! Am uitat! Vai de mine ce târziu s-a făcut! Zise ea repezit, uitându-se la ceas. Cred ca nu mai am timp sa trec pe la librărie. Hai, ca te conduc pana aproape de casa. Mi-e în drum. Hai sa mergem.

O lua aproape cu forța de braț, cărând-o practic după ea, dar prea îngrijorată s-o lase la un pas de „locuința de serviciu" a lui Rafael. La starea deplorabila pe care o avea, Susan ar fi fost în stare sa mai facă cine ştie ce prostie.

În dreptul intersecției, ii chema un taxi, ii spuse şoferului adresa şi ii smulse lui Susan promisiunea ca nu va mai încerca nimic, pentru ca, oricum, nu avea cum sa schimbe

lucrurile. Ii părea rau s-o vadă suferind, dar era de-a dreptul neputincioasa.

Chiar daca ar fi încercat s-o prevină ca lucrurile se vor sfârşi prost, ea nu ar fi acceptat sa înțeleagă.

Mergând pe strada umbrita de verdeața, Julia îşi amintea insa de incidentul de la ştrand, când Rafael se „jucase" cu ea de-a şoarecele şi pisica. Şi ii mulțumi cerului ca ii deschisese ochii asupra bărbaților, altfel, cine ştie, poate ea ar fi fost următoarea pe lista. Atractivitatea lui era teribil de înşelătoare.

Se precipita sa intre la supermarket, îşi făcu rapid cumpărăturile şi se îndrepta spre casa de marcat. Plăti şi îşi strânse toate pachetele într-o sacoşa, stand efectiv cu ochii pe ceas. Avocatul Benitez o aştepta în jur de ora doua şi era deja destul de târziu. Se precipita spre uşile batante şi avu surpriza sa fie strigata de vocea pe care, de acum, o cunoştea aşa bine.

Rafael ii zâmbea foarte încântat, rezemat de balustrada care separa trotuarul de carosabil. Lângă el se odihnea superba lui motocicleta, cu doua caşti pe şaua lucioasa din piele.

— Hei, frumoaso, ce mai faci?

Julia încerca să-l evite, dar el ii taie calea.

— Nu te bucuri sa mă vezi? O şicana el. Te-am căutat la ştrand dimineața.

Mi-a plăcut cum înoți.

— Nu-mi permit sa merg la ştrand în fiecare săptămână şi nici nu-mi pare bine sa va vad. Mă grăbesc, ii explica ea, deşi ştia ca o să-i ignore răspunsul.

— Daca te grăbeşti, te duc eu cu motocicleta, se oferi el foarte amabil.

Nu am nici-o urgenta.

— Nu, mulțumesc, nu am mult de mers, se eschiva ea uşor stânjenita.

Nici nu se ridicase bine din aşternutul în care se culcase cu o femeie şi alerga după alta. Era incorigibil.

Schița gestul de a pleca, dar el fu mai iute şi o prinse de mana. Îşi ridica alene ochelarii de soare, ca şi când ar fi vrut s-o vadă mai bine. Ii văzu ochii cenuşii aținți asupra ei, căutând o breşa în zidul ei de apărare. Nu avea s-o găsească.

— Îmi displace sa mă repet, dar de ce mă tratezi ca pe un duşman? Vocea ii era calda, cu un ton aproape implorator. Nu am intenția să-ți fac vreun rău, doar sa stăm de vorba.

— Cred ca ne lipsesc subiectele comune, îndrăzni ea, deşi, trebuia sa recunoască, ii era cam frica de el. Nu facem parte din aceeaşi lume, nu avem vârste apropiate, nu.

— Priveşte lucrurile pozitiv, nu încerca sa rezolvi totul plecând de la negații.

Îşi baga mâinile în buzunarele pantalonilor strâmți din piele, continuând s-o fixeze cu atenție. In viața trebuie sa pleci întotdeauna de la premise pozitive. Altfel, nu-ți vei atinge niciodată obiectivele.

Dispusa sa ii acorde câteva minute pentru a vedea despre ce ar fi fost posibil sa discute, Julia se întoarse spre el, părând convinsa.

— Aştept, zise ea, clocotind de nervi. Omul asta nu se lăsa cu una, cu doua.

Mi se pare mie, sau gândirea pozitiva este o consecință a experientei d-voastra de viața? Sau nu puteți sa dați detalii?

— Aşa, în mijlocul străzii? Îşi manifesta el nemulțumirea. Hai sa mergem cel puțin la o terasa, undeva.

Nici nu terminase bine de enunțat locația, ca Julia se şi întorsese sa plece. Era sufocata de atâta neruşinare. Făcuse deja câțiva paşi, când el o prinse din nou de mana şi o smuci înapoi.

— Mi se pare de-a dreptul o nebunie modul în care vreți sa va impuneți punctul de vedere! Veni replica ei tăioasa. Nimeni nu şi-a permis sa tragă de mine pe strada, ca şi când am avea ceva de împărțit!

— Nu ştiu cum altfel sa procedez, crede-mă! Mărturisi el. Vreau numai sa stai puțin în loc şi sa nu te mai agiți. Iți cer prea mult?

— Nu ştiu cum de nu va ocupați timpul cu altceva, mai folositor, răbufni Julia auzindu-l cu câta nonşalanta îşi emite pretențiile. Poate ca v-ați înşelat asupra persoanei, d-le Montoya. Sunteți prietenul lui Susan, nu al meu!

Îl văzu pălind şi inima i se umplu de bucurie. Nu mai avea decât să-i arunce în fata faptul ca lui Susan tocmai ii dăduse papucii.

— Eşti foarte agresiva, ii spuse el pe un ton de reproş. Şi poți fi liniştita, daca asta te macină, eu şi Susan nu mai suntem împreuna.

O spusese destul de degajat, fara sa para ca ar fi avut mustrări de conştiință.

Şi de ce ar fi avut? Ce ar fi însemnat sa se consume după fiecare legătura? Important era ca nu se lăsase agățat în nici-una. Restul, Dumnezeu cu mila!

Julia nu ştia daca trebuia sa mimeze surpriza sau sa înceapă să-i povestească în ce stare de spirit îşi lăsase prietena. Pina la urma se hotărî sa nu ia nici un fel de atitudine, pentru ca ar fi lăsat loc la interpretări.

— Bun, vreau sa facem pace, reuşi ea sa spună, inca sub imperiul rațiunii.

Nu vreau sa mă cert cu d-voastra, pentru ca, într-adevăr, nu m-ați ofensat în nici-un fel. Dar vreau în acelaşi timp sa va rog ceva: nu încercați sa mă ispitiți, pentru ca nu am nici dispoziția şi nici timpul necesar. Viața mea nu este deloc în culori pastel, am greutățile mele, probleme pe care d-voastra nu le veți avea niciodată.

— Şi nu vrei sa vorbeşti despre ele? Nu ți-ar fi mai uşor?

— Niciodată nu fac confidente străinilor, puncta ea. Şi hai sa va mai spun ceva: îmi este suficient cat ştiu despre d-voastra. Nu vreau sa ştiu mai mult. Şi nu vreau sa mă implic.

— Asta ar cam tăia toate punțile.

— Exact. Nu sunt duşmănoasa şi nici gură-spartă, deci n-aveți de ce sa va temeți ca voi comenta cu cineva despre tot ce s-a întâmplat.

Rafael o asculta sorbindu-i fiecare cuvânt. E drept, nu aşa se aşteptase ca o sa decurgă lucrurile, dar refuza sa priceapă motivul pentru care îl respingea sistematic.

Sa fi fost numai zvonurile? Ştia ca avea o anumită reputație în comunitatea lor, dar asta nu-l îngrijora. Aproape ca nu-şi putea explica lui însuşi pentru ce insista cu atâta îndârjire. Era vorba despre un „ce" nedefinit, care-l împingea de la spate.

Pana acum nu-i făcuse nici-o oferta indecenta. Se mărginise la a-i vorbi, la a o analiza, iar descoperirile făcute erau menite mai mult să-l descurajeze. Nici vorba ca ar fi fost de acord cu propunerea ei. Era umilitor pentru el sa accepte un refuz.

Nu atunci când femei de afaceri, avocate, scriitoare se înghesuiau pentru numai un gest sau o atenție din partea lui, dispuse sa ofere infinit mai mult decât ii putea Julia oferi vreodată. Influenta, putere, celebritate, plăcere.

Cu ce le era superioara puştoaica asta care nici măcar nu avusese un prieten?

Nu-şi explica ce-l atrage la ea, poate îndărătnicia, poate dezinteresul, poate inocenta.

Se aduna în fracțiuni de secunda pentru a-i comunica punctul lui de vedere.

— De fapt, ai dreptate, spuse el concesiv. Cred ca trebuie sa te mai las sa creşti.

Remarca acida ii atrase din nou furia Juliei.

— Strugurii sunt cam acri astăzi? Il maimuțări ea, cum n-o mai făcuse în viața ei. Mai bine găsiți-vă alt subiect de adorație, fiindcă diferența de vârsta dintre noi va fi întotdeauna aceeaşi!

Ramase în urma ei pe trotuarul scăldat în soare, râzând, prea satisfăcut de reacția ei ca sa se enerveze. Trecătorii il priveau ca pe un ciudat, deşi majoritatea il cunoşteau şi bănuiau ca ieşise din nou la „vânătoare".

Julia insa se îndepărta cu paşi repezi, speriata de atitudinea lui, dar mai ales de fixația pe care o făcuse pentru ea. Îşi tot repeta în minte ca nu va cădea niciodată în mrejele unui

asemenea bărbat, impresionata de starea deplorabila în care o descoperise pe Susan, dar şi de faptul ca, daca Rafael ar fi ținut morțiş s-o „atace”, n-ar fi avut cine sa sară s-o apere.

Şcoala se terminase. Urma doar petrecerea absolvenților şi acordarea diplomelor de merit. Ultima ora de curs se transformase practic, într-o discoteca.

Profesoara îndrumătoare le dăduse voie să-şi conceapă singuri programul, iar ei profitaseră din plin. Jack adusese un casetofon, Michael şi Doris se ocupaseră de decorațiuni interioare, Martha şi Susan convocaseră câțiva colegi de la o clasa paralela şi, în cele din urma, totul degenerase într-o petrecere în toată puterea cuvântului.

Nu-i venea sa creadă ca se încheiase definitiv acest capitol din viața ei.

Chiar daca fata de ceilalți, ea mai avea câteva capitole încheiate. Viața tihnita de familie, prietenia cu un băiat, legătura cu fratele ei.

Soarta nu fusese prea blânda în ceea ce o priveşte şi acum o încerca o unda de regret. Nu se va mai întâlni niciodată cu anii adolescentei, va capăta noi responsabilități, va începe o noua etapa, complet deosebita fata de cele dinainte.

Ştia ca nu-i va fi deloc uşor. Ştia ca va avea de înfruntat lipsuri şi ca tatăl ei va continua să-i facă probleme. Primise deja acceptul de a se înscrie la colegiul Pikes Peak, dar inca oscila. Îşi trimisese actele şi la University of Colorado şi i se părea mai tentanta oferta lor, iar distanta fata de casa era, practic, aceeaşi. Urma sa se mai gândească.

Se bucura atunci când Walt o invita la dans, mai mult fiindcă o abătu de propria melancolie, deoarece nu era ceea ce s-ar fi putut numi un dansator de elita.

Şi, de altfel, acolo, înconjurați de îmbulzeala gălăgioasa, chiar daca ar fi vrut, nu ar fi obținut o atmosfera deosebita.

Walt era timid şi timorat, toți frații lui arătau ca nişte atleți, în timp ce el, bietul, abia începuse să-şi consolideze osatura. Ce sa mai vorbim de masa musculara.

Din cauza asta stăpânea la perfecție un complex de inferioritate, în afara de abilitatea cu care se descurca în fata calculatorului. Faptul ca îndrăznise s-o invite pe Julia la dans constituia de departe cea mai tare performanta a lui din toate timpurile.

Când muzica înceta, Julia ii mulțumi, după care se retrase discret, convinsa ca nimeni n-o să-i simtă absenta. Se grăbea spre casa pentru ca tatăl ei făcuse dimineața o criza, spărgând tot ce-i cădea în mana.

Accesele de furie oarba începuseră sa se repete cu o frecventa îngrijorătoare.

Daca numai cu un an în urma Peter se reculegea destul de uşor şi rapid după o ieşire necontrolata, cerându-şi de cele mai multe ori, în final, scuze, acum devenise o fiara sălbatică, măcinata pe dinăuntru de propriile tare, care nu mai atingea nici-un sentiment de vinovăție. Remuşcările erau şterse rapid de o noua furie, poate mai puternica decât cea precedenta, aşa cum un val tsunami înşelător la prima apariție, cheama după sine o serie de replici mult mai puternice şi de o intensitate copleşitoare.

Ajunse aproape alergând acasă, cu pârâiaşe de transpirație rece prelingindui-se pe spate şi descoperi ca Peter nu era de găsit. Îl striga, îl căuta în camera lui, în gradina, în dormitor, dar la chemările ei nu-i răspundea decât un vag ecou. Intra în bucătărie, căuta pana şi în propriul ei dormitor, intra în camera care fusese cândva dormitorul lui Bob, dar rezultatul fu acelaşi.

De la îngrijorare, starea ei de spirit trecu rapid la panica. Nu-şi putea imagina unde s-ar fi putut duce, mai ales ca niciodată de la accident nu părăsise casa.

Nici măcar însoțit. Peter făcuse o adevărata fobie vis-a-vis de omul care fusese şi epava care ajunsese. Pentru nimic în lume nu acceptase sa dea prilejul celor care-l cunoşteau să-l vadă invalid, prizonierul unui blestemat de cărucior cu rotile.

Iar acum, unde putea sa fie? La un moment dat, Julia se gândi sa dea telefon la politie, dar se răzgândi în clipa în care

îşi dădu seama ca nu ştia ce sa spună.

Cum sa facă? Sa mai aştepte? De când dispăruse? Şi unde era?

Începu din nou căutarea, de data asta mai în amănunt, deşi un om imobilizat într-un cărucior nu avea dimensiunile unei cutii de chibrituri, ca sa se fi ascuns în locuri în care nu căutase deja. Verifica debaraua, garajul, cămăruță de sub scara, chiar daca i se păru o absurditate, intra din nou în sufragerie, trecu în bucătărie, urca scările la etaj şi „perie" complet toate încăperile. Nimic.

Cobori din nou la parter, ieşi pe terasa, se îndrepta spre gradina şi verifica toate locurile unde Peter ar fi putut fi imobilizat sau ascuns. Nu găsi absolut nici-o urma, ceea ce o făcu sa intre din nou în casa. Din prag insa observa uşa de la beci întredeschisa, deşi nu mai intrase acolo de luni de zile. Convinsa ca va găsi în sfârşit ceea ce căuta, dar cu nervii întinşi la maxim, Julia împinse uşor uşa, aprinzând simultan becul suspendat grotesc de tavan.

Imaginea pe care o înregistra insa fu una de coşmar: la baza scării zăcea un morman contorsionat de fiare, ceea ce fusese, fara îndoiala, pana nu demult, scaunul cu rotile al tatălui ei. Sub el, într-o poziție complet nefireasca, se vedeau membrele şi o parte din corpul lui Peter, iar scările şi zidul erau pline de sânge.

O băltoaca maronie se întindea pe podeaua beciului, iar în aer inca pluteau firişoare de praf.

Simțind cum i se înmoaie genunchii, se sprijini de tocul uşii având acut senzația ca tot stomacul ii urca în gat. Îşi apăsa stomacul cu mina rămasa libera şi se ruga cerului ca totul sa nu fie decât un vis urat. Închise strâns ochii preț de câteva secunde, în speranța ca atunci când ii va deschide din nou, imaginea va fi alta. Dar nu se întâmpla nimic. Tatăl ei continua sa zacă, imobil, pe podeaua prăfuita.

Îşi aduna tot curajul de care era capabila şi cobori treptele pina la el, îngrozită de gândul ca va trebui să-l atingă. Şi să-l vadă. Pentru ca, de aproape, coşmarul se amplifica: pe lângă

mâinile şi picioarele aruncate ca şi când nu aveau nici-o legătura intre ele, capul se strivise în cădere şi expunea o porțiune crăpata de craniu, prin care creierul şi sângele năvăliseră afara. Totul amestecat cu smocuri de par şi porțiuni de piele jupuita. Daca în prima faza reuşise sa se abțină, de data asta Julia icni puternic şi deversa rapid conținutul stomacului. O lua la fuga înapoi pe scări pentru a ajunge în timp util la baie şi abia acolo constata ca toată fata ii era mânjita de praf amestecat cu lacrimile de care nici măcar nu fusese conştienta.

Privindu-se în oglinda, dădu frâu liber emoțiilor care o traversau, izbucnind în hohote de plâns. Rămăsese singura. Dintr-o neatenție, sau intenționat, tatăl ei reuşise să-şi pună capăt zilelor. Se sfârşise calvarul unei existente şi se declanşase al alteia. Pentru ca ce mai însemna viața Juliei acum, daca nu mai avea nici-un sprijin, nici-o persoana căreia să-i spună ce o doare.

Se sprijini cu mâinile de marginile chiuvetei, într-un gest care dezvăluia esența stării ei de spirit: toată lumea în care trăise i se prăbuşise, iar ea se simțea distrusa, la rândul ei. Deznădejde, durere, furie, frustrare, regret, erau numai câteva din sentimentele pe care le încerca. Şi daca ar fi fost sa le acorde separat atenția cuvenita tot ar fi fost destul, dar sa le acumuleze pe toate într-o singura suferința, era, de departe, prea mult.

Într-un târziu, se clăti pe fata cu apa rece şi refăcu traseul pana la baza scărilor, doar pentru a verifica pulsul. Era o acțiune inutila, pentru ca cineva cu creierii împrăştiați pe pereți nu avea şanse de supraviețuire.

După aceea, cu paşi grei, urca din nou scara şi telefona la politie. Trebuia ca cineva competent sa constate şi sa declare decesul, pentru ca altfel ar fi avut probleme la înhumare. Maşinile cu girofar apărură în câteva minute în fata casei, atrăgând insa şi o masa mare de curioşi.

Cei mai mulți dintre vecini se oferiră s-o ajute, sa se ocupe de aspectele legate de partea materiala, ştiind ca în familia

Dennison domnea un regim de austeritate.

D-na Carey, care fusese mai apropiata, ii propuse chiar sa rămână pentru câteva zile cu ea, susținând-o şi ajutând-o.

După ce vestea făcu ocolul oraşului, fu surprinsa să-i vadă pe câțiva dintre colegii ei, veniți s-o consoleze şi s-o sprijine, dar nivelul percepției ii era mult atenuat de medicamentele pe care doctorul Williams o forțase sa le înghită.

I se părea nefiresc ca în casa în care domnise atâta linişte, unde un musafir era un eveniment, sa vadă acum perindându-se atâta lume. Pe unii nici nu-i cunoştea.

Sau creierul ii era prea îmbâcsit ca s-o ajute să-i recunoască. Pe alții, ii mai văzuse, dar la cumpărături, sau pe strada, şi-i ştia doar din vedere. Oricum, toți o tratau cu multa înțelegere şi compasiune, cei mai mulți ştiau în ce condiții conviețuise cu tatăl ei după accident şi după moartea mamei sale.

Apăru chiar şi avocatul Benitez, care insista sa preia o parte din cheltuielile de înmormântare. Nu lucra pentru el de mult timp şi nici nu o putea considera „munca" activitatea ei limitata la a redacta acte de înştiințare către diverşi clienți sau la a-i rezolva o parte din corespondenta. Dar el apreciase întotdeauna bunăvoința şi promptitudinea ei.

Ar fi vrut ca tatăl ei sa vadă atitudinea comunității, când el se ținuse departe de tot ceea ce însemna un contact. Ar fi vrut sa fie acolo şi sa aprecieze grija cu care era înconjurata, solicitudinea şi solidaritatea unor străini. Dar cum el nu se mai putea întoarce să-i fie alături, fu obligata sa le mulțumească ea tuturor pentru ajutorul acordat.

Imediat după înmormântare insa apăru avocatul King, cel care fusese prietenul de-o viața al lui Peter şi care rezolvase în cea mai mare parte aspectele juridice ale familiei. Prezenta lui într-un asemenea moment aproape ca o întoarse la ziua de după moartea mamei, în mintea ei legându-i apariția doar de acest tip de evenimente.

Graham King, membru marcant al comunității, se născuse şi trăise toată viața în Canon City. Tatăl sau inaugurase firma

de avocatura imediat după declanşarea primului război mondial, stabilindu-se în micul orăşel de atunci fara prea multe deliberări. Familia lui emigrase din Australia şi avusese mai multe tentative de „aşezare”.

De fiecare data insa, pasiunea lui pentru băutura şi jocul de cărți il „împinseseră” mai departe.

Odată ce prinsese rădăcini, îşi deschisese un mic birou de avocatura unde desluşea celor certați cu legea, hățişurile dreptății. Nu avea prea multa clientela pentru ca la „saloon” nu avea închiriat un spațiu unde sa dea consultații. Soția şi copiii reprezentau pentru el un „rău necesar”, drept pentru care nu le acorda nici cine ştie ce atenție.

Astfel, micul Graham crescuse fara sa fie supravegheat, fara să-i fie cenzurate preocupările şi pina dincolo de adolescenta constituise o „problema” pentru şeriful din localitate. Iar faptul ca era fiul lui Samuel King făcea ca ieşirea de la închisoare sa nu fie niciodată o piedica în calea propriei „ascensiuni”.

Abia după moartea tatălui, investit cu o responsabilitate căreia nu ştia cum să-i facă fata, tânărul Graham hotărâse ca evoluția lui se îndrepta într-o direcție greşita. Singurul băiat într-o familie cu şase copii, implica şi asumarea rolului de „cap de familie”, care era aproape mai grea decât cea de avocat.

Maturizat cu forța şi decis sa ia piept cu greutățile vieții, Graham îşi aprofundase studiile academice, se însurase şi revenise în Canon City cu o alta înfățişare şi cu sufletul plin de încredere. Chiar daca la început membrii comunității evitaseră sa intre în contact cu proaspătul licențiat, treptat, convinşi de diverşi oameni de afaceri care apelaseră cu succes la serviciile d-lui King, reveniseră asupra primei decizii. Iar acum, când micuțul birou de avocatura se transformase în impunătorul „King&Sons”, cu un sediu nou şi cu birouri moderne, majoritatea celor care aveau o problema juridica apelau necondiționat la serviciile lui.

De aceea părea puțin neobişnuita prietenia lui cu Peter Dennison, deşi faptul ca nu se vedeau decât o data pe an n-ar fi trebuit sa conteze. Tot din acest motiv, parca respectând dorința clientului lui pentru intimitate, d-l King îşi făcuse apariția în casa lor numai în momentele în care trebuiau stabilite chestiuni legate de o succesiune.

Trebuia spus insa şi faptul ca în tinerețe, pe cei doi ii legase o prietenie foarte strânsa, cu vizite reciproce, cu planuri de înrudire şi tot tacâmul, iar soțiile lor fuseseră foarte apropiate, fiind verişore şi provenind din aceeaşi familie înstărita. Pe parcursul anilor insa, legătura se subțiase, iar după moartea lui Vivian se rupsese definitiv.

Percepția Juliei insa era în defavoarea bunăvoinței d-lui King, fiind prea greu încercata de dispariția prematura a singurului ei părinte.

La o asemenea discuție, ar fi fost firesc sa participe şi Bob, fratele Juliei, dar acesta nu putuse fi contactat pentru ca tocmai se mutase dintr-un oraş în altul, iar în Vancouver nimeni nu-i cunoştea noua adresa.

— Draga mea, începu el puțin emoționat, îmi revine sarcina sa te informez asupra ultimelor dispoziții testamentare ale tatălui tău. Îşi scoase tacticos dintr-o mapa din piele un dosar maroniu, ochelarii şi stiloul Montblanc şi începu sa răsfoiască în căutarea hârtiei care îl interesa. Îşi drese puțin vocea înainte de a continua şi glasul lui de bariton umplu din nou încăperea. După cum ştii, tatăl tău a fost timp de

13 ani profesor de mecanica fluidelor la University of Colorado. Ultima lui dispoziție testamentara datează din acea perioada şi cuprinde şi persoane care acum nu mai sunt în viața, respectiv mama ta, care a decedat la numai doi ani după retragerea lui de la catedra. Daca în condițiile inițiale voi, copiii, ați fi beneficiat de jumătate din aceasta casa, precum şi de o parte din depozitul care se afla în banca, acum, se pare, beneficiarii integrali ai acestor bunuri sunteți numai voi. Făcu o mica pauza, cerând să-i aducă un pahar cu apa. Dar cum Robert Dennison este plecat în Canada şi nu

poate fi contactat, se pare ca întreaga moştenire îți va reveni integral.

— Moştenire, la ce va referiți? Întreba Julia pierduta. In afara de casa asta nu cred ca ar mai fi şi altceva de moştenit.

D-l King o asculta politicos, după care continua ca şi când nici n-ar fi auzit-o.

— Spuneam ca moştenirea îți va reveni integral, draga mea şi asta înseamnă acest imobil, un alt imobil din Denver, situat în partea de nord a oraşului şi pe care mama ta l-a moştenit de la familia ei, depozitul din National Bank unde tatăl tău a deschis un cont „de studii" pentru tine, dar şi pentru Robert şi unde se afla depozitate într-o cutie de valori bijuteriile bunicii tale dinspre partea mamei, Maria Donatto şi care au fost lăsate acolo cu indicația expresa de a-ți fi înmânate când vei împlini 18 ani.

Chipul Juliei deveni o masca a uimirii, desfăcându-i larg ochii şi captându-i complet atenția. Nu ştia absolut nimic despre casa din Denver, cu atât mai puțin despre bijuteriile de familie. Cat despre fondurile „de studii", chiar daca avusese o bănuiala vaga, nu credea ca ar fi existat o suma pe care Peter s-o lase neatinsa.

Realiza abia acum ca îşi judecase greşit tatăl. Credea ca o condamnase la o viața plina de privațiuni, când, de fapt, el fusese preocupat de a-i asigura un viitor lipsit de probleme. Financiare, cel puțin.

Graham King ii analiza expresia fetei, gândindu-se ca Julia ar reprezenta o partida excelenta pentru unul din fiii lui. Ce păcat insa ca fiecare dintre ei avea deja cate o „aleasa a inimii". Ii lăsa timp pentru a asimila informațiile pe care i le dăduse, pentru ca mai avea şi altele.

— Nu, zău, bunica mi-a lăsat mie o cutie de valori plina cu bijuterii? Dădu în final ea glas surprizei. Nici măcar nu ştiam ca exista aşa ceva.

— Ba exista şi cum tu ai împlinit săptămâna trecuta 18 ani, voi avea plăcerea sa te însoțesc la banca pentru a fi martor la intrarea în posesie a acestei mici „comori".

Prea emoționata ca să-i răspundă, Julia îşi şterse rapid lacrimile.

— Da, desigur, cum doriți.

— In afara de cele enumerate mai sus, urmează să-ți fac invitația de a veni la mine la birou ca sa semnezi actele de proprietate şi pentru celelalte bunuri în posesia cărora trebuie sa intri. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet, văzând-o cum face din nou ochii mari şi îşi spuse în sinea lui ca fata asta merita ceea ce i se întâmpla. Suferise destul. Este vorba despre un plic sigilat pe care il am la mine în seif şi despre actele referitoare la o ferma din munți, aproape de Cripple Creek, ceea ce include o cabana, 200 hectare de pădure şi păşune şi o ferma, ale carei documente le vei vedea atunci când vei veni sa semnezi.

Juliei i se părea ca trăieşte viața altcuiva. Altfel cum ar fi fost posibil ca peste noapte sa devina moştenitoare unei averi incontestabile de a cărei existenta nici nu avusese habar. Şi mai ales după ce îşi măcinase răbdarea şi creierul pentru a găsi modalități de supraviețuire de pe o zi pe alta. Pana atunci.

— Şi asta, cabana cu ferma, adică, ce proveniența.

— Fratele mamei tale, Jefferson Donatto, a făcut mai multe investiții inca de pe vremea când tu şi Robert erați doar copii. Relaxat, dând sa înțeleagă ca este o poveste mai lunga, Graham se lăsa uşor pe spătarul canapelei, privind undeva, prin fereastra înalta. La timpul respectiv, el şi Marjorie, soția lui, sperau ca Dumnezeu le va da cel puțin patru copii, din care doi sa fi fost băieți. Dar lucrurile nu au mers în sensul dorit de el, fiindcă Marjorie a născut doar doua fete, Alice şi Belinda, verişoarele tale cu care obişnuiai sa rupi toate florile din gradina din spatele casei.

Îşi amintea de fetițele drăgălaşe şi zburdalnice în compania cărora capăta curajul de a explora noi teritorii şi de a înfăptui tot felul de „nebunii”, altfel nepermise. Alice era cea mai mare şi cea care încerca pe cat posibil sa le ocrotească pe Belinda şi pe Julia, care erau de aceeaşi vârsta. Dar adevărata lidera a

grupului era Belinda, cea mai mica, a cărei energie şi vitalitate erau cu totul ieşite din comun.

Julia se simțea teribil de atrasa de verişoarele ei mai mult din cauza ca Bob nu o tolera în apropierea lui în nici-o împrejurare. Poate era de vina şi diferența de vârsta dintre ei, el fiind cu şapte ani mai mare, poate şi faptul ca Julia era timida din fire şi după prima respingere nici nu mai încercase sa câştige teren în relația cu fratele ei. Sau, pur şi simplu, despărțiți de faptul ca ea era fetiță, iar el băiat, abandonaseră încercările de a găsi activități comune.

Din aceasta cauza Julia suferise de izolare şi se refugiase în lumea tăcută a cărților. Îşi lua păpuşa preferata, Mawe şi se ascundea într-un fotoliu regăsind în paginile foşnitoare lumea după care tânjea. Pentru ca nimeni nu avusese curiozitatea sa se întrebe asupra căror opere literare se apleca micuța cititoare. Le era suficient ca nu trebuiau să-şi facă griji pentru ea.

— Alice şi Belinda. intona Julia cele doua nume, legate de o perioada de care îşi aducea aminte cu placere.

— Da. Aceleaşi Alice şi Belinda care n-au mai apucat sa atingă vârsta majoratului pentru ca epidemia de febra tifoida le curmase prea timpuriu firul vieții.

Alice ar fi avut acum 22 de ani, iar Belinda ar fi fost de aceeaşi vârstă cu tine, 18 ani.

Chiar daca cele doua fete au avut un destin atât de trist, investițiile făcute de unchiul tau au fost prospere şi au adus de-a lungul timpului o mulțime de bani în buzunarul lui Jeff. E adevărat ca bucuria şi mulțumirea de a reuşi în afaceri i-au fost definitiv umbrite de pierderea copiilor, dar asta nu înseamnă ca nu a ajuns un om deosebit de bogat.

— Nu înțeleg insa de ce îmi cedează mie proprietatea asupra cabanei şi fermei, chiar şi asa.

— Pentru ca Jeff a murit şi el într-un accident de avion, acum doi ani, o lamuri Graham cu o voce din care răzbătea tristețea. Şi el şi Marjorie au avut acelaşi destin cumplit care le-a retezat firul vieții când mai aveau inca multi ani de trăit.

Julia realiza ca de la moartea mamei ei fusese complet rupta de realitate.

Faptul ca nu ştiuse nimic de unchiul şi mătuşa ei fuseseră puse pe seama faptului ca tatăl ei respingea orice contact, fie el cu rude sau cu prieteni.

— Şi nu mai e nici-un moştenitor?

— Numai tu şi Bob. Ceea ce ți-am enumerat pana acum este ceea ce va intra în posesia ta. Lui Bob i-a lăsat o rețea de depozite şi o companie de transport, aşa ca şi el va fi nevoit sa revină în tara. Bine, ca poate sa vândă şi sa facă ce vrea cu banii, asta este alta poveste, am deja nişte persoane interesate, asta daca nu intenționează sa duca mai departe moştenirea şi sa conducă el însuşi aceasta afacere deosebit de profitabila.

Julia insa insista.

— Şi din partea unchiului Jeff nu exista nici-un moştenitor, nu are frați, sau nepoți?

— Nu şi care sa fie menționați în testamentul lui, răspunse Graham sec.

Ți-e teama ca cineva va ataca testamentul? Reveni el asupra subiectului, sesizând o uşoară ezitare.

— Vreți sa va spun adevărul? Poate o sa vi se para ciudat, dar ma obişnuisem cu modul în care am trăit preț de câțiva ani, încât toată aceasta avere ma derutează.

Nu sunt învățată sa câştig ceva fara sa depun efort, iar mărinimia rudelor mele îmi da un sentiment de vinovăție. Parca as fi contribuit cu ceva la moartea lor.

— Chiar ca vorbeşti prostii, fetițo! O dojeni d-l King. Cum poți sa spui aşa ceva când fiecare zi pentru tine a fost un calvar? Crezi ca daca nu m-am mai întâlnit cu Peter, eu nu m-am interesat de ce i se întâmplă? Am fost cel mai bun prieten al lui, pentru numele lui Dumnezeu, nu numai avocatul lui! Se ridica brusc de pe canapea măcinat de sentimente contradictorii. Numai eu ştiu de cate ori am încercat să-l conving pe tatăl tau sa va ofere o viața decenta! De cate ori mi se spunea ca ai fost văzută intrând la Benitez

ca să-ți mai dea de lucru, îmi venea sa urlu de furie şi de neputință! De cate ori nu l-am rugat sa se opereze! Dar el voia sa transforme totul într-o penitenta. Voia sa ispăşească faptul ca ii supraviețuise mamei tale. Şi pe lângă el, te chinuia şi pe tine.

Se opri la un moment dat în fata ei, privind-o pătrunzător. Mai erau multe de spus, dar misiunea lui era cu totul alta.

— In fine, sunt lucruri pe care tu nu le ştii şi pe care eu nu am dreptul sa ti le spun, concluziona el. Eşti o fata foarte inteligenta, eu personal sunt foarte mândru de tine şi sunt sigur ca şi părinții tai ar fi fost. Te-am urmărit toți aceşti ani cu mare atenție şi îți prevăd un viitor strălucit. Nu numai pentru ca eşti îngrozitor de frumoasa, dar şi pentru ca ai un suflet deosebit şi pentru ca ai suferit teribil. As putea spune ca te-ai călit printr-o existenta plina de neajunsuri şi ma gândesc ca Dumnezeu a hotărât sa te răsplătească.

Il văzu strângându-şi hârtiile întinse pe masa şi pregătindu-se de plecare.

Se ridica să-l conducă, dar el se opri înainte de a ieşi.

— Indiferent ce probleme vei avea de-acum încolo, apelează la ajutorul meu. Când spun „indiferent”, exact asta trebuie sa înțelegi. Nu contează daca e zi sau noapte, uite, asta e cartea mea de vizita cu toate numerele de telefon la care pot fi ga-sit.

— Mulțumesc, dar.

— Fara nici-un „dar”! Ținând cont de faptul ca şi băieții mei sunt cam de-o vârstă cu tine şi ca mi-am dorit o fata, pe care n-am avut-o, pot sa te consider ca şi copilul meu. Aşa ca aici nu intervine relația rigida dintre avocat şi client, ci te rog sa ma asimilezi cu un părinte. Deci, retine. Orice problema. Ai înțeles?

Emoționată de atitudinea lui, Julia simți cum o înțeapă lacrimile. Nu reuşi sa spună decât un „da” sugrumat şi imediat începu sa plângă.

— Te rog, nu plânge, ii spuse Graham, trăgând-o la pieptul lui. Sau, plângi, daca aşa te eliberezi de presiune. Ii vorbea

blând, aşa cum Peter n-o mai făcuse de ani de zile. Era atât de reconfortant sa ştii ca ii pasa cuiva de tine.

Îşi descarca toată durerea acumulata, având sentimentul ca astfel ii cedează bărbatului din fata ei o parte din povara care continua sa o apese. Nici vorba, încheiase o etapa din viața ei, dar presimțea ca nici de-acum încolo n-o să-i fie uşor.

Saltul uriaş la care o obliga moştenirea, faptul ca trebuia sa plece la universitate, sa cunoască alti oameni, sa se adapteze la alte condiții, reprezentau, pe buna dreptate, un efort substanțial. Era, de fapt, o noua provocare. O noua încercare pe care destinul i-o punea în cale şi la care trebuia să-i facă fata. Dar, poate, nu singura. Nu şi de data asta.

Sala de festivități a colegiului era plina pana la refuz. Multe fețe zâmbitoare, de fapt, toate, ghirlande multicolore, muzica în surdina (deocamdată), multa agitație, grupuri şi grupulețe în care se discuta aprins sau în şoaptă, invitați, şampanie, cam asta era atmosfera sub semnul căreia o noua generație de absolvenți îşi lua adio de la „vârsta de aur”.

Pe un podium improvizat orchestra îşi acorda instrumentele, iar de jurimprejurul salii străjuiau mese cu diverse antreuri şi preparate aduse de familiie sărbătoriților pe parcursul întregii zile. In colturi tronau aranjamente florale ingenios alcătuite, cadou din partea florăriei Pop’s, precum şi drapaje elegante de mătase foşnitoare la care majoritatea fetelor lucraseră aproape toată săptămâna. Corpurile de iluminat era învelite în abat-jour-uri discrete, din carton sau din hârtie creponata, împrumutând un iz oriental întregii ambiente.

Cat despre toaletele etalate, fiecare fata se străduise sa aducă pe lângă un invitat demn de invidia tuturor şi cate o rochie pe măsură, ceea ce însemna ca oriunde îți întorceai privirea diversitatea stilurilor şi formelor te amețea.

Fata în fata cu podiumul pe care se afla orchestra erau amplasate scaune şi ele decorate festiv, pentru a extinde la maxim resursele de rezistenta tuturor celor care-şi propuseseră sa participe la petrecere pana în zori.

Într-o margine, Susan şi Julia, sorbeau din cate un pahar cu suc de portocale, observând perechile care se succedau prin fata lor. Comentau din când în când, în şoaptă, atunci când li se părea ca au de-a face cu o extravaganta sau cu o atitudine deplasata. Formau un cuplu contrastant, Susan blonda, cu parul ondulat, îmbrăcată într-o rochie portocalie plina de fundițe şi zorzoane, Julia bruneta, cu parul drept şi lucios, într-o rochie de jerse neagra, decenta, poate prea sobra pentru evenimentul la care trebuia sa participe.

Nu intenționa de altfel sa stea pana la sfârşit, pentru ca era în doliu şi daca nu dansa n-avea nici-un rost sa încălzească scaunul degeaba. Ar fi putut sa iasă din când în când pe terasa răcoroasă, unde aerul curat era o adevărată încântare. Ar fi putut sa privească de pe margine, fascinata de atmosfera de „carnaval", ar fi putut sa asculte muzica, lăsându-se legănata de ritmurile lente sau ritmate. In fine, ar fi fost o oaza de pace sufletească, departe de singurătatea dintre patru pereți, dar o tenta şi liniştea în egala măsura.

La un moment dat seful de promoție, George Scott, coleg dintr-o clasa paralela, sui pe podium pentru a declara deschisa festivitatea de rămas bun.

— Dragi colegi şi invitați, stimați profesori, am ajuns la ultima sărbătoare a acestei generații de elevi. După ce ne-am conjugat eforturile pentru a obține cele mai bune rezultate, după ce am suferit şi ne-am bucurat împreună, după toți aceşti ani în care am stat aplecați deasupra cărților, iată ca a sosit clipa în care fiecare ne vom îndrepta spre propriile năzuințe, păstrând în suflete speranța ca nu vom dezamăgi.

Ma încearcă emoții contradictorii pentru ca un regret inexplicabil îşi face loc în sufletul meu, mana în mana cu un entuziasm la superlativ. Regretul este datorat despărțirii de colegi şi de dascăli (desi în timpul scolii nu prea s-a manifestat), în timp ce entuziasmul este apanajul inocentei, faptului ca inca nu cunoaştem nimic din ceea ce ne rezerva viitorul.

În sala se auziră vociferări, unele pro, altele contra, fiindcă la 18 ani ai de obicei impresia ca nimic nu este imposibil.

— Vreau sa va mulțumesc tuturor celor care sunteți prezenți la acest eveniment monden, continua el, desi murmurele nu încetaseră complet şi va invit sa parcurgem împreună acest final al vremii iresponsabilității (se auziră din nou râsete şi comentarii) şi pentru aceasta dau ştafeta orchestrei, pregătită şi nerăbdătoare să-şi înceapă programul din aceasta seara. Va mulțumesc şi va urez tuturor distracție plăcută!

Izbucniră ropote de aplauze, în timp ce prima orchestra ataca prima melodie.

Se formară cu rapiditate cupluri şi grupuri, fiecare abordând stilul de dans care ii convenea cel mai mult. Se auziră dopuri de şampanie pocnind asurzitor, ca şi când o artilerie improvizata începuse canonada.

Uimitor, desi aproape toată lumea era la curent cu eşecul sentimental al lui Susan, Ralph McCarthy o smulse de pe scaun, iar ea se lasa antrenata în vârtejul amețitor cu un entuziasm debordant. Imediat cum ajunse pe ringul de dans începu sa se zbuciume cu atâta energie încât făcea impresia ca se va disloca în componente, în numai câteva secunde.

Rămasă singura, Julia se lasa prada visării, aşa cum i se întâmplă din ce în ce mai des în ultimul timp. Încerca să-şi imagineze locuri noi, oameni noi, preocupări noi, îşi aducea aminte de ziua când dăduse curs invitației d-lui King şi semnase toate documentele cu privire la moştenire, îşi lăsă mintea sa umble, sa construiască, sa facă planuri, doar asta era partea cea mai frumoasa a noii ei vieți.

Nici nu-şi dădu seama cat timp trecuse, pierduta în reverie, oricum pe ringul de dans plutea o melodie lenta şi puse revenirea la realitate pe seama schimbării de ritm. Dar se înşela.

— De ce ai mai venit la petrecere daca nu dansezi? Auzi lângă ea vocea pe care şi-ar fi dorit cel mai puțin sa o audă.

Întoarse speriata capul şi adăugă surpriza de a descoperi un Rafael stilat, îmbrăcat la costum şi cravata, sobru şi elegant.

Singura reminiscența a celui pe care il ştia deja erau sclipirile jucăuşe din ochii cenuşii, în care observa pentru prima data nişte irizații de cobalt. Percepu şi parfumul subtil, profund bărbătesc, invaluindo, ca o prevestire de rau augur.

— M-ați speriat, reuşi ea sa articuleze, inca impresionata de apariția lui neaşteptată. Stătea lângă ea, pe scaunul eliberat de Susan, la numai o palma distanta.

Şi pentru ca nu era capabila să-i susțină privirea, îşi pleca ochii, înregistrând pentru prima oara imaginea mâinilor îngrijite, străbătute de vene proeminente. Avea degete lungi, cu unghii ovale, frumos conturate, mâini nervoase, mâini care, mai mult ca sigur, erau capabile sa ofere placere şi suferință în egala măsură.

— Scuză-mă, n-am făcut-o cu intenție, îşi manifesta el regretul. Dar păreai complet detaşată de atmosfera asta de sărbătoare, încât nu m-am indurat să-ți distrag atenția.

— Ma gândeam, ii răspunse Julia, întrebându-se de ce nu mai răbufneşte revolta şi disprețul în ceea ce il privea. Poate obosise. De fapt, încerc sa ma pregătesc sufleteşte pentru plecare. Am la dispoziție doar o luna ca sa aranjez toate detaliile în legătură cu casa.

— Şi tatăl tau? El nu ramane aici? Nu-mi imaginez ca o sa te însoțească la universitate, oriunde ar fi ea.

Julia privi înspre rochia neagra şi suspina.

— Tata a murit acum trei săptămâni, şopti ea, iar Rafael, aplecându-se s-o audă inhala parfumul delicat al parului ei.

— Oh, îmi pare rău, n-am ştiut. Condoleanțe.

Tăcu apoi câteva momente, încurcat. Atras de solitudinea ei de când o văzuse, nu remarcase vesmântul cernit.

— Nu face nimic, n-aveați de unde sa ştiți, il scuza ea. Dintr-o data se simți datoare sa schimbe vorba. Unde va este însoțitoarea?

— Undeva, pe la cabine, cred ca îşi retuşează machiajul, improviza el, pentru ca de data asta era singur.

În timp ce spunea asta nu se putea abține sa nu observe tenul luminos, ochii cu gene lungi, nealterați de dermatograf

şi rimel, buzele pline, obrajii delicați, acoperiți cu un puf auriu, ceea ce reprezenta esența comportamentului sau, inexplica-bil chiar şi fata de sine însuşi.

Îl obsedase amintirea ei în diferite ipostaze, il marcase chiar. Nu numai din cauza firii ei rezervate şi imposibil de accesat, dar şi fiindcă lângă ea il cuprindea un sentiment de pace sufletească, de linişte, de calmitate, ceea ce în mod normal nu urmăreşti la o femeie frumoasa.

— Dansezi cu mine? Se trezi el întrebând. Înjura în gând nerăbdarea de a o atinge şi de a o tine în brațe, dar era exact ceea ce îşi dorea în acel moment.

— Nici daca n-aş fi în doliu, n-aş face-o, ii auzi replica dintr-o data tăioasă, aşa cum ii vorbea de obicei.

— De ce? Ți-e frica sa nu te compromiți?

— Nu, departe de mine gândul, zâmbi ea indulgenta. Dar n-aş vrea sa o dezamăgiți pe partenera d-voastra, pentru ca sunt sigura ca i-ați promis toate dansurile.

— I-auzi, e îngrijorata acum pentru partenera mea! De ce te încăpățânezi să-ți faci griji pentru ceva care nu are legătură cu tine? Nu se putu el abține să-i adreseze o întrebare care-l rodea de mult timp. Daca ai impresia ca neglijez pe cineva în favoarea ta, asta e treaba mea. Toate reproşurile îmi vor fi adresate mie, aşa ca daca vrei sa dansezi, accepta!

Julia îndrăzni să-şi ridice privirile din poala şi regreta imediat. Nu-i plăcu deloc focul care dansa mocnit în ochii lui cenuşii.

— Nici nu mă temeam de reproşuri, d-le Montoya, voiam doar sa va scutesc de neplăceri.

— Crezi ca a dansa cu tine reprezintă pentru mine o „neplăcere”? O întrebă el în timp ce pe fata i se întindea un rânjet.

— Da, atâta timp cat eu nu simt nici nevoia, nici dorința s-o fac.

Rafael ramase descumpănit pentru câteva secunde, adunându-şi zâmbetul victorios de pe fata şi înghesuindu-l la locul lui.

— De ce vrei întotdeauna sa mă superi? Şi fara sa aştepte răspunsul continua: vreau să-ți spun ceva. Nu ştiu daca face parte din lucrurile pe care susțineai ca le ştii deja despre mine, sau reprezintă o noutate. Chiar daca nu par, sunt o persoana riguros de exacta. Nu raman dator, după cum îmi place sa nu înregistrez pierderi.

Felul tau de a te comporta nu-ți va fi niciodată de ajutor, cel puțin în ceea ce mă priveşte.

Bunăvoința pe care ți-o arat acum va trebui sa fie recompensata. Nu spun ca mâine, sau săptămâna viitoare, într-un an sau în zece. Dar, în locul tău, as gestiona cu mai multa responsabilitate atenția care mi se acorda.

— Chiar şi în condițiile în care nu eu am solicitat-o?

— Nici nu începe discuție. Cate din fetişcanele care sunt prezente aici în sala crezi tu ca m-ar refuza, aşa cum faci tu? Nici-una!

— Asta ce trebuie sa însemne?

— Ca eu nu-mi risipesc răbdarea şi bunele intenții pe cineva care nu le merita.

— Bun. Sa cădem atunci de comun acord ca eu nu le merit. Mai departe?

Rafael dădea semne de nervozitate.

— Nu pot fi de acord cu aşa ceva, pentru ca tu eşti o fata deosebita, spuse el iritat.

— Şi obligatoriu, orice „fata deosebita” trebuie sa treacă prin patul dvoastra, nu-i aşa? Ei bine, ceea ce mă face pe mine complet deosebita de restul „fetelor” este ca nu mă interesează înscrierea în categoria „insectar”.

— Insectar? Despre ce vorbeşti?

— Doamne, câta inocenta! Insectarul este un obiect în care un entomolog aduna diverse exemplare de insecte, pentru a face din ele un obiect de studiu. Dar pentru ca nu toate insectele abandonează lupta în acelaşi timp, entomologul le colecționează pe măsura ce descoperă „indivizi” noi, specii noi. Iar pentru unii bărbați, ce pot fi foarte uşor asimilați cu un entomolog, „fetitele-insecte” devin temporar obiect de

studiu şi de maxima atenție. După care „insectarul” este catalogat şi depozitat intru eternitate.

Uimit de acuratețea comparației, Rafael ramase pentru moment fara replica.

Într-adevăr, pentru un observator din afara, modul lui de a trata fetele, femeile în general, putea fi suprapus peste cel al unui „cercetător”. Nu se putea numi „ştiința” tipul de „activitate” pe care il presta, dar, fara îndoiala, sentimentul generat de succes era acelaşi. Nu se aştepta insa ca ea să-l cunoască atât de bine. Şi sa ştie în detaliu „modus” -ul „operandi”.

Ceea ce il făcu să-şi revizuiască inca o data părerea superficiala pe care şi-o făcuse inițial despre ea.

— Şi în afara de „entomolog” ce mai sunt? Ce alta fațeta a caracterului meu iți mai displace atât de mult încât sa mă disprețuieşti cu atâta intensitate? Fiindcă numai dispreț poate fi sentimentul care ti se citeşte în privire.

— Mă obligați sa va fac o caracterizare? Ezita ea în a interpreta întrebarea.

— Da, cel puțin din punctul tău de vedere, răspunse el tranşant.

— Un bărbat care nu pune preț pe onoare, care nu are principii şi care nu tine cont de cantitatea de suferința pe care o lasă în urma. Un ipocrit care susține ca iubeşte „femeile”, dar, care, în final, nu se iubeşte decât pe sine. Un Don Juan de doi bani, care exploatează sentimentele şi buna credința şi care îşi construieşte o fortăreața virtuala bazata pe credulitatea şi inocenta propriilor victime. Mai vreți?

O asculta siderat, încasând lovitura după lovitura. Îşi închipuise ca e vorba despre o „gâsculița” frustrata, iar ea se dovedea o luptătoare în forța. Sincer, o subapreciase. Cu toate astea, daca făcea o reducere la absurd, fiecare cuvințel scos de gura ei pe care ar fi sărutat-o pana la sânge, era perfect adevărat.

Îşi aminti cu acuratețe de prima lui experiența sexuala, de prima femeie în care investise sentimente adevărate. Vedea

imaginea la fel de clar acum, când trecuseră mai bine de zece ani, ca şi când ar fi fost ieri. Îşi aminti cum se topea din picioare la un simplu zâmbet al Louisei, starea de imponderabilitate care îl încerca întotdeauna în preajma ei, ghemul din stomac şi respirația precipitata atunci când o strângea în brațe.

Şi, prin contrast, imaginea sordida a iubitei lui în patul pe care tocmai il împărțise cu Montoya-senior, tatăl lui Rafael, gemetele ei pline de pasiune care prevesteau un orgasm, săruturile fierbinți cu care îl gratula pe amantul ei, totul în camera de la mansarda a propriei lui familii.

Fusese, pentru mult timp, coşmarul lui cel mai de temut. Închidea ochii şi ii apărea instantaneu tatăl lui pompând nemilos în corpul altfel fragil al „iubitei", Louisa, într-o poziție contorsionata, pliata, sub greutatea corpului solid al bărbatului, cu parul blond răsfirat pe perna azurie şi cu pielea îmbrobonata de sudoare.

Cum sa ramai cu sufletul neatins după o asemenea experiența? Cum sa mai crezi în puritatea iubirii şi în trăinicia sentimentelor? Cum sa mai dai credit chiar propriului tău părinte? Unde sa se mai plaseze în ierarhia valorica femeia? Cum sa faci fata durerii? Dar înşelătoriei?

De atunci, pedepsise în fiecare femeie pe care o întâlnise, inconsecventa şi trădarea celei căreia ii pusese în palma propria inima. Se jurase sa nu mai trateze niciodată o femeie ca fiind unica, sa nu se mai extazieze în fata delicateței şi gingăşiei, pentru ca toate erau la fel. Sub masca unei ființe diafane puteai descoperi un monstru pregătit în orice moment să-ți sfâşie măruntaiele. Şi sa le mănânce pe nemestecate.

Nu iertase niciuna. Nu făcuse concesii şi nu se mai lăsase prins. Iar la sfârşit, redescoperise hidra cu peruca de şerpi încolăciți. De fiecare data. Absolut tot ce „încercase" avusese, mai devreme sau mai târziu, intenția vădita de a-l acapara.

De a-l lua în stăpânire. Numai ca reacția lui de „degajare" avea întotdeauna loc chiar înainte de a i se arunca latul în

jurul gatului. Şi, slava Domnului, pana acum reuşise sa se salveze, chiar în termeni onorabili.

Aşa ca, tirada Juliei il surprinse numai din punct de vedere al exactității nu şi din cel al realității. Nu se lăsase păcălita de atitudinea lui mieroasa şi nu era în nici-un caz pregătita să-i acorde circumstanțe atenuante. Şi ar fi fost capabil sa facă efortul de a-i explica geneza comportamentului sau.

Curios era ca nu mai simțise nevoia s-o facă. Nu mai fusese stăpânit de imboldul de a se disculpa. Ii fusese indiferent. Iar acum focul lăuntric pârjolea nemilos, fara sa tina cont de scuze şi motive.

— Deci asta e părerea ta despre mine, concluziona el la sfârşitul a zece minute mai lungi decât o ora. Te bazezi pe ceva concret, sau sunt numai supoziții?

Vocea ii era uşor alterata de emoție, pentru ca orice s-ar spune, chiar şi pentru un tip dur, adevărul doare.

— N-am vrut sa fiu grosolana, dar m-ați provocat, răspunse Julia şovăind, fiindcă, la un moment dat, crezuse ca l-a lovit un atac de apoplexie. Bineînțeles ca ma bazez pe fapte. In lumea noastră, fiecare fata îşi mărturiseşte prietenelor iubirea sau eşecul. Am văzut nenumărate cazuri, colege sau vecine, care au făcut pasul de la sublim la infern. Cel mai recent este al lui Susan. Nu ii iau apărarea, pentru ca nu sunt avocatul ei, dar s-a trezit cu toate visele grămada peste ea, doborând-o. Nu este exemplul cel mai elocvent. Şi, poate, pana la urma va fi şi foarte putin afectata, zise ea, privind-o pe Susan care se unduia pe ringul de dans. Dar au fost şi alte fete, complet nevinovate. Care s-au agățat de speranțe şi şi-au făurit iluzii.

— Şi tu, din ce categorie faci parte? O întrerupse Rafael.

— Eu nu ma încadrez în nici-una. Pentru ca stiu sa respect un om, atunci când il întâlnesc.

— Cu alte cuvinte, m-am dezumanizat, remarca el cu o unda de tristețe.

— aşa se petrec lucrurile când eşti orbit de ura şi de resentimente, şopti Julia, sintetizând într-o singura fraza chintesența noii lui existente.

— De unde ştii tu atâtea?

Julia cumpăni răspunsul, luptându-se sa nu deconspire relația lui Bob cu Marnie, fata care îşi pusese capăt zilelor.

— Sa zicem ca cineva foarte drag mie a trebuit sa suporte consecințe ale actelor d-voastra nesăbuite. Pentru ca iubea una din fetele care v-au căzut victima.

Iar fata s-a sinucis.

— Vrei sa spui ca s-a sinucis pentru ca am abandonat-o? Asta e mesajul?

Deveni el dintr-o data atent. Cine? Când?

— Mai demult, spuse Julia liniştita.

O privi cu o intensitate feroce. Fătuca asta răscolea în el asemenea unei sape de foraj, scoțând la lumina reminiscente de conştiința, regrete, sentimente pe care le considera încătuşate definitiv.

— Fetițo, joci un joc teribil de periculos, ii spuse el ridicându-se de pe scaun. Te erijezi în judecător şi te amesteci în treburi care nu te privesc. Daca tot începi sa arunci cu pietre, măcar de ce nu spui lucrurilor pe nume? Îți plac şaradele?

— M-ați întrebat şi v-am răspuns. Nu merg mai departe, tocmai pentru ca nu îmi permit sa va judec, ci fac doar o expunere a faptelor.

O copleşea prin statura lui impunătoare şi prin aerul lui războinic. Nici nu-şi imagina insa câta putere avea asupra lui. Chiar daca poziția dominanta ii aparținea, Rafael nu se simțea nici pe departe favorizat. Umilința şi furia nu făceau casa buna. Iar trecutul nu putea fi şters cu buretele.

Şi apoi, cine l-ar fi crezut daca ar fi susținut ca nu avea nici cea mai vaga idee despre fata care îşi sfârşise existenta într-un mod atât de tragic? Şi, daca, admițând prin absurd, ar fi ştiut, ar fi acționat în vreun fel? Greu de spus.

Brusc, se hotărî sa plece, bulversat de revelațiile avute. Poate ca ar fi suportat totul mai uşor, daca ele nu ar fi fost puse pe tapet tocmai de ființa căreia el ar fi vrut să-i ascundă tot trecutul. Ar fi dat orice ca ea sa nu fi ştiut niciodată

despre firea lui de aventurier, dar se afla deja în fata faptului împlinit.

Fara sa aibă nici cea mai mica idee despre furtuna pe care o declanşase în sufletul lui, Julia continua sa privească perechile care se roteau pe ringul de dans, abătându-şi gândurile către noi orizonturi, către o lume noua.

Perfect calma după obținerea unui calificativ superlativ la examenul de anatomie comparata, Julia explica plina de înfocare efectul pe care-l avusese asupra comisiei disertația ei cu privire la aparatul circulator. Trecuse cu bine şi de ultima proba a anului de studiu şi se putea deja considera absolventa.

Şi asta pentru ca ultimul an de studiu era dedicat exclusiv lucrării de licență iar opțiunea ei nu putea fi decât una singura: chirurgia neurologica. Nu datorita faptului ca Jack era considerat mana dreapta a profesorului la care voia să-şi ia lucrarea.

Ci doar pentru ca, în concepția ei, acesta era domeniul în care adevărații specialişti puteau fi numărați pe degete în toate marile spitale.

Era o disciplina deosebit de grea, dar ea considera ca poate face fata.

Mai ales daca se bucura şi de susținerea lui Jack. Specialitatea lui era insa constituita de chirurgia ortopedica, domeniu în care îşi susținuse şi licența. Dar profesorul Riggs ii apreciase suficient calitățile pentru a-l transforma în asistentul sau personal.

Pe Jack il cunoscuse la unul din laboratoare, când recuperase o zi de absente. Fusese plecata acasă pentru ca d-l King ii telefonase în legătură cu o tranzacție care trebuia perfectata numai în prezenta ei. Fusese nevoita sa piardă toate orele din ziua aceea, o vineri, fericita totuşi ca semnarea hârtiilor nu fusese programata în mijlocul săptămânii.

După aceea, intervenise pe lângă profesorul de neurologie, pentru a-i aproba lucrul în laborator cu alta grupa. Reuşise să-l convingă şi se prezentase la ora stabilita, dar, spre

surprinderea ei, în respectivul laborator avea loc un seminar la alta disciplina, susținut tocmai de Jack.

Neavând alta soluție, luase loc în sala, asistând la o lecție despre dislocațiile de sold, apoi la o prelegere despre efectele osteoporozei, toate complet diferite de tema ei de recuperat, nervii spinali. O încântase totuşi acuratețea exprimării şi modul extrem de elevat de prezentare a cazurilor. Surprinsese de câteva ori ochii căprui şi calzi ai lui Jack zăbovind asupra ei, pentru ca la sfârşitul orelor el sa o interpeleze şi pe buna dreptate. Nu făcea parte din studentele lui şi ghicise în mintea ei interesul nedisimulat pentru asimilarea cunoştințelor.

Ii explicase despre confuzia făcuta, indiferent ca ea aparținea profesorului Marshall sau ei însăşi, iar el se oferise să-i predea în particular totul despre nervii spinali. Rezultase o noua şedința, de vreo trei ceasuri, în care Julia se familiarizase cu toate detaliile legate de aceasta grupa de nervi.

Pe urma, el o invitase la cina, ea acceptase şi astfel se puseseră bazele unei relații pentru care multe din colegele ei o invidiau. Continuaseră sa iasă împreuna, la un spectacol, sau la un concert în aer liber, îşi făcuseră confesiuni şi Julia ajunsese la concluzia ca Jack este un extraordinar companion.

De la „companie”, urmase un sărut cast, dat la despărțire, transformat destul de repede într-unul care iți tăia răsuflarea. Ajunsese în apartamentul lui la numai doua săptămâni de când se cunoscuseră, pentru prima oara dornica sa dăruiască şi sa primească, în egala măsura. Nu se confruntase cu constrângeri, nu fusese obligata la nimic, nu parcursese absolut deloc stadiul de „victima”.

Îşi dăruise corpul, la fel de senina cum îşi dăruise şi inima. Trăia într-un vis din care nu voia sa trezească niciodată. El era frumos, puternic, bun, blând, ii aprecia inteligenta şi ii adora trupul. Nopțile petrecute împreuna deveniseră rutina, fara sa altereze intensitatea sentimentelor.

De aceea, acum, la aproape doi ani de la începutul relației lor, Julia dedica aceasta noua victorie iubirii ei, bărbatului care o transformase în femeie. Cu gândul la el, vizualiza chipul drag, ochii căprui şi adânci, parul saten, gura cu buze răsfrânte, şuvițele castanii înspicate de soarele neiertător, trupul înalt, bine îmbrăcat în muşchi, picioarele lungi şi suple, ce mai, un bărbat frumos şi era tot al ei.

În seara aceea o invitase la cina la cel mai elegant restaurant din oraş şi când privi cadranul ceasului o cuprinse panica. Mai avea la dispoziție doar o ora ca să-şi aleagă o rochie potrivita şi să-şi aranjeze puțin parul.

Nu putea intra la „Magnolia" în orice ținuta şi din cauza asta pierdu aproape o jumătate din timpul de care dispunea selectând şi respingând cel puțin o duzina de toalete. Pana la urma, se opri, după lungi deliberări, asupra unei rochii vişinii pe care şi-o cumpărase cu ocazia unei întâlniri de afaceri, Graham i-o alesese, o combinație îndrăzneață de catifea şi voal cu irizații întunecate, care se mula perfect pe corpul ei suplu, conferindu-i parca şi câțiva centimetri în plus.

La rochia aleasa asorta o pereche de sandale cu strasuri ce alcătuiau un adevărat mozaic şi se opri în fata oglinzii pentru a decide ce atitudine sa ia în privința parului lucios şi greu, care ii ajungea pana în talie. După câteva încercări nereuşite de a-l prinde cu clame de diverse forme şi culori renunța şi îşi împleti cate o şuviță în zona în care în mod normal se aflau perciunii, unindu-le la spate cu o agrafa ce imita şi ea tot o împletitura.

Astfel îşi descoperi complet fata, lăsând la vedere, sublim expuşi, ochii de un verde auriu, care nu aveau nevoie de nici-un retuş. Îşi contura puțin buzele cu creionul şi mulțumita de rezultat îşi pulveriza câțiva stropi de Fenji, singurul parfum care persista şi după mai mult timp.

Cobori din apartament exact la timp pentru a se întâlni cu Jack, care o întâmpina cu un strigat neprefăcut de admirație. Contrastul dintre pielea ei şi culoarea profunda a rochiei

scotea în evidenta şi mai mult albeața tenului şi punea în valoare la maxim ochii mari şi strălucitori.

Nimeni nu mai avea o femeie ca a lui şi asta constituia pentru el un motiv în plus de mândrie. Ştia ca Julia e femeia vieții lui, doar ea fusese singura care contase pentru el în ultimii doi ani. Aproape că-l făcea sa se întrebe cum de reuşise sa trăiască fara ea.

Rezervarea de la impunătorul restaurant al hotelului „Magnolia" reprezenta pentru amândoi un eveniment. Nici-unul dintre ei nu-şi manifestase pana atunci dorința de a lua cina la acest local de lux, nu din lipsa resurselor financiare ci pentru ca în ocazii obişnuite se opreau la un bistrou plin de fum, de agitație şi de muzica „country", integrându-se perfect în atmosfera animata şi gălăgioasa.

De data asta insa, fiecare dintre ei îşi dorise ceva „special", anticipând parca prezenta unei răspântii în relația lor. Şi din aceasta cauza, în momentul în care intrară în salonul luxos, cu pereții căptuşiți în brocart auriu, cu canapelele de piele, cu mesele aranjate într-un stil grandios, cu candelabrele scânteind în lumina, cu sfeşnicele pe fiecare masa, străjuind parca aranjamentele florale de excepție, li se păru ca au pătruns într-un basm, jucând rolurile protagonişților.

Seful de sala ii conduse imediat la masa rezervata şi ii lasa sa se hotărască asupra comenzii, înmânându-le doua meniuri legate în piele. Bucătarul sef de la „Magnolia" era renumit pentru preparatele sale, cine nu auzise de Adam Paul? Asta făcea ca în unele cazuri alegerea sa fie mai uşoara, pe când în altele sa necesite o matura chibzuința. Pana la urma se hotărâră la un Tartaire de saumon, cate o salata de andive şi spuma de portocale, stropite cu Gaillac blanc, vinul recomandat de seful de sala pentru meniul ales.

În curând, se adânciră în discuție, Julia explicându-i modul în care impresionase comisia de examinare, Jack încercând sa se abată de la subiectele profesionale şi sa zăbovească în dreptul celor personale. Ajunseră la concluzia ca e păcat sa strice o atmosfera superba conversând în contradictoriu şi

ieşiră la dans pe fondul unui slow perfect pentru o seara atât de reuşita.

Nici-unul dintre ei nu observa insa sosirea unui grup mai mare de persoane care fu preluat de seful de sala cu infinita grija şi atenție pentru a fi condus spre unul din separeele restaurantului. Unul dintre invitați ramase insa pe loc, urmărind cu interes nedisimulat perechea de la marginea ringului de dans.

Rafael o observase pe Julia datorita faptului ca era de departe cea mai remarcabila apariție din încăpere, atrăgându-i atenția ca un adevărat magnet. Putea sa jure ca ființa ei emitea unde pe care creierul lui le percepuse din clipa în care intrase pe uşa.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor, pentru ca intre Julia pe care o cunoştea el şi cea care dansa cu fruntea lipita de a bărbatului înalt de pe ringul de dans nu exista nici-un termen de comparație. Se delecta preț de câteva secunde cu imaginea siluetei ei, cu modul în care parul i se unduia la fiecare mişcare, ii admira ținuta eleganta, deşi asta făcea parte din personalitatea ei.

Se împlineau aproape cinci ani de când n-o mai văzuse şi realiza ca dorul de ea nu scăzuse deloc în intensitate. Fusese doar împins în ungherele neumblate ale mintii şi zăvorât acolo împotriva voinței lui. Oricum, nu se aşteptase s-o întâlnească în Huston şi cu atât mai puțin în brațele unui bărbat. Nu-i lega nici-un angajament, dar asta nu însemna ca junghiurile de gelozie ar fi fost mai puțin dureroase.

Ceda în cele din urma insistentelor celor care-l însoțeau de a intra în separeu, aruncând la fiecare pas cate o privire peste umăr. Îl rodea curiozitatea, iar în privința partenerului Juliei, emitea tot felul de presupuneri. Se mulțumi insa sa o observe de la distanta, deşi alesese varianta care-l afecta cel mai mult.

Julia şi Jack reveniră la masa destul de târziu, numai după ce picioarele începuseră sa dea semne de oboseala. Strecurându-se prin spațiul strâmt dintre mese, râdeau fericiți cu sentimentul ca toată lumea le aparține.

Cazând efectiv pe scaun, Julia avea impresia ca un singur dans ar fi aduso în pragul leşinului, respira destul de sacadat şi se aprinsese la fata, consecința a „maratonului” pe care îl parcursese. Îşi dădu la o parte o şuviță rebela şi lua cartonul auriu care consemna rezervarea pentru a-şi face puțin vânt.

— A fost o seara extraordinara! Reuşi ea sa se pronunțe, după ce-i reveni suflul. Totul este perfect: ambianta, muzica, mâncarea, nici nu-mi imaginam ca o sa ne distram aşa bine!

Jack ii zâmbi, fericit la rândul lui, dar cu inima strânsa de emoție. Cel puțin din punctul lui de vedere urma momentul cel mai dificil al serii.

— Draga mea şi eu sunt de aceeaşi părere, dar evenimentul cel mai important abia acum urmează.

Curioasa, Julia il privi atent, presimțind ca este vorba despre ceva serios.

Avea o vaga bănuiala, dar aştepta să-i fie confirmata. Il urmări cum scoate din buzunarul sacoului o cutiuța mica îmbrăcată în catifea şi bănuiala ei se transforma în certitudine.

— Am onoarea de a-ți cere sa te căsătoreşti cu mine, iar acest inel ar trebui sa fie dovada afecțiunii şi a dragostei pe care ți-o port, enunța el fara nici-o pauza, ca şi când s-ar fi temut ca o să-i dispară curajul.

Luata prin surprindere, Julia se înroşi pana în albul ochilor, conştienta fiind ca se afla la una din răspântiile cele mai importante din viața ei. Deschise cutiuța neagra cu sfințenie, iar piatra din montura inelului îşi oglindi pentru câteva clipe strălucirea în apele verzi ale ochilor ei. Pe obraz i se prelinseră doua lacrimi fierbinți contrastând puternic cu duritatea şi răceala diamantului.

— Iți mulțumesc, Jack, şopti ea ca sa nu se înece în plâns. Eşti minunat şi pot afirma cu tărie ca relația cu tine este lucrul cel mai frumos care mi s-a întâmplat pana acum în viața.

Se străduia sa îşi retina lacrimile şi încerca sa impună muşchilor fetei sa ofere un chip zâmbitor. Efortul ei fu

răsplătit cu un sărut în podul palmei, care se insinua pe meridianele nervoase ale corpului ei explodând într-un fior.

De la masa lui, deşi într-o poziție incomoda, Rafael urmarea întreaga scena şi descifra cuvintele de pe buzele ei ca şi când lui i le-ar fi spus. Nu era nevoie sa fie prezent la masa lor ca sa înțeleagă ce se petrecea intre ei. Ştia foarte bine ce semnificație are cutiuța neagra, solitarul reflectase o fărâma de strălucire şi în direcția lui, deşi nu ii vedea lacrimile, le simțea, ştia ca sunt acolo, pe obrajii delicați, iar senzația pe care o încerca era una de dezintegrare.

— Pot sa le spun prietenilor ca ne-am logodit? Îşi manifesta Jack nerăbdarea.

Era atât de fericit încât şi-ar fi strigat fericirea lumii întregi.

— Bineînțeles, confirma Julia gândindu-se ce fața o sa facă Bob când ii va spune. Abia aştept să-i anunț şi pe Graham şi pe Helen!

Bătu din palme încântata de ideea de a se prezenta în fata familiei King, ştiind ca amândoi îşi făcuseră nenumărate probleme în privința ei. Faptul ca alesese Huston-ul ca locație pentru a-şi trasa coordonatele carierei de medic, le crease imaginea unui mare oraş, unde Julia ar fi fost confruntata cu fel şi fel de dificultăți, începând de la a-şi gestiona singura fondurile şi terminând cu tentația consumului de droguri. Helen chiar sugerase sa ii angajeze o garda de corp, dar intenția ii fusese spulberata de argumentele „contra” etalate de fiii ei.

— Şi unde ar vrea d-na Manson să-şi petreacă luna de miere? O întreba Jack lăsându-se prada jocului. In Florida, în Europa, în Brazilia sau în Hawai?

— Cred ca ar fi minunat sa mergem la Cripple Creek, spuse ea entuziasmata.

N-ai fost niciodată la munte! Sa vezi cat de maiestuoşi sunt munții, cat de pur este aerul, ai senzația ca cerul completează vârful brazilor iar norii sunt sfâşiați de vârfurile lor țepoase. E magnific!

Îşi aminti de prima ei vizita la ferma pe care o moştenise şi care, în prima faza, nu-i făcuse nici-o impresie. Dar asta durase numai pana în momentul în care fusese orbita de soarele puternic, nefiltrat de straturi de smog, când rămăsese muta de uimire în fata măreției şi splendorii peisajului, desfăşurat la picioarele ei exact ca o harta gigantica.

Cabana era ascunsa privirilor şi apărea numai după ce parcurgeai un traseu numai serpentine, într-un luminiş încercuit complet de stânci şi de pădure. Baza clădirii era constituita tot din bucăți mari de roca, iar construcția propriu-zisă fusese înălțata cu cărămizi cenuşii transportate în inima muntelui cu funicularul.

În zilele cu vreme rea, acoperişul era învăluit în ceata, iar imaginea obținuta friza un film science-fiction. O apariție numai ziduri şi ferestre, fără partea de sus a clădirii, te înfiora şi iți deschidea în acelaşi timp în minte capacitatea de a improviza Forțându-te sa găseşti o „soluție" pentru completarea detaliului arhitectonic lipsa.

Iarna insa, cabana devenea un cadru de vis, întrezărita printre fulgii abundenți de zăpada, încadrata de stâncile cenuşii şi de brazii ireal de albi. Dâra de fum ce se prelingea pe coşuri era singurul element care dădea viața tabloului, mărturie a prezentei umane în splendidul, dar imobilul, peisaj.

— Da, cred ca la cabana am putea sa ne bucuram cu adevărat de intimitate.

Departe de civilizație, departe de forfota străzilor aglomerate, singuri, bine, numai noi şi personalul de serviciu; dar, crede-mă, merită efortul!

— Daca sunt cu tine, nu are nici-o importanta unde ne aflam, se pronunță Jack plin de entuziasm. Poate fi în creştetul munților sau pe fundul oceanului!

Cum orchestra începuse sa cânte o melodie lenta, cei doi reveniră pe ringul de dans, doar îşi sărbătoreau logodna şi un asemenea eveniment trebuia întâmpinat chiar şi cu sacrificii.

* * *

Singur în camera lui de hotel, Rafael medita la seara care se încheiase.

Nici măcar nu-şi aducea aminte despre termenii în care fusese perfectata afacerea cu reprezentanții de la Suzuki, fiindcă ii lăsase asistentului sau mana libera. Nu se putea concentra, nu şi în timp ce Julia surâdea fericita punându-şi pe deget inelul de logodna.

Gheara care i se încleştase în abdomen îşi menținea încă forța. Nu slăbise deloc în intensitate. Fiecare imagine pe care o rememora aducea cu sine o noua contracție. Fiecare zâmbet adresat bărbatului necunoscut ii zgâriase retina. Fiecare atingere a mâinilor ii convulsiona muşchii gatului într-o încordare marcata de neputință şi frustrare.

În viața lui de adult îşi refuzase gestul cu „cutiuța", ştiind în sinea lui ca nu era capabil sa facă promisiuni pe care sa şi le poată tine. La fel cum nu-şi mai putea dărui inima, fiindcă asta ar fi însemnat o uriaşă muncă de reconstituire. Ii fusese amputata încrederea. Din acest punct de vedere, se considera un infirm pe viața.

Atunci de ce îl rodea atât de tare faptul ca altul reuşise sa aibă încredere? Sau, mai bine zis, ca o acordase necondiționat unei femei? El cum de se blocase?

Sărise deja peste derularea „filmului serii", ajungând la scene din viitor.

Vizualiza perfect silueta clara şi plina de gratie a unei mirese, întâi plutind pe covorul roşu în biserica, apoi pronunțând un „da" hotărât, asortat cu un zâmbet, trecu la scena ieşirii de la cununie, pe sub ghirlandele de flori înmiresmate însoțite de boabele de orez tradiționale, vedea fața ei luminata de un surâs dar mai ales privirea îngemănata cu a mirelui. iar de aici mintea lui se încăpățâna sa continue.

Se ridica furios din pat şi îşi înfunda pumnii încleştați în buzunare. Matura în drumul lui spre fereastra toate pliantele şi vaza cu flori care ocupau suprafața strălucitoare a unei comode, cu un torent neaşteptat de violenta. Se îndrepta spre fereastra, lovi cu pumnul în tocul geamului şi îşi fixa privirea

pe traficul intens de pe strada, fără să-l vadă, de fapt. Zăbovi aşa mult timp, pana când maşinile se răriră şi carosabilul fu invadat de măturătorii şi utilajele de la compania de curățenie.

Nu era drept. Nu ştia daca, în cazul unei reuşite, i-ar fi putut face aceeaşi oferta, un inel şi o promisiune pentru o viața. Dar nu avusese nici măcar şansa sa încerce. Îşi blestema în gând caracterul, blestema ziua în care, din greşeala, îşi surprinsese tatăl în „flagrant" cu propria lui iubita şi încheie înjurând în surdina relația lui cu Susan, prin intermediul căreia o cunoscuse pe Julia.

În forul lui interior nu recunoştea ca vina nu putea fi atribuita unei persoane anume. Nu-şi putea acuza nici tatăl, nici pe Susan, nici pe sine, totul se înscrisese într-un traseu predestinat de la care el nu avea voie sa se abată. Rezultanta insa îl afecta atât de tare încât ii venea sa urle. Lovi din nou cu pumnul strâns în tocul geamului sprijinindu-şi apoi fruntea de sticla rece.

Nu-i folosea la nimic să-şi exteriorizeze furia, dar presiunea acumulata în sufletul lui atingea deja cote îngrijorătoare. Cea mai buna dovada o constituia dezinteresul fără precedent pe care îl manifestase la întâlnirea cu cel mai important furnizor al magazinelor lui. Faptul ca nu le acordase nici-o atenție japonezilor ar fi putut să-l coste. Nu era singurul care deținea puncte de desfacere al produselor acestora iar asiaticii, prin definiție, se încadrau în grupa „circumspecților" afectați.

Când începuse sa deruleze afacerea respectiva toate tratativele erau monitorizate de el însuşi, pentru a nu le crea impresia ca priveşte lucrurile cu superficialitate.

Cel mai mic semn de slăbiciune sau de ignoranta ii putea determina sa abandoneze imediat orice negociere, orientându-se spre alt partener.

De data asta insa se părea ca înțeleseseră starea lui de spirit şi se lăsaseră convinşi de impetuozitatea lui Warren, asistentul lui Rafael şi directorul centrului de distribuție. Îl priviseră chiar cu compătimire, fiind extrem de uşor sa

descopere ce anume ii captase atenția. Femeia pe care o urmărise toată seara era extrem de frumoasa, iar faptul ca era deja însoțita de un bărbat, explica, în parte, zbuciumul interior al partenerului lor. Se consolaseră ascultând avantajele deschiderii unei noi rețele de magazine, descrise expert şi convingător de Warren-san, într-o forma de zile mari.

Iar acum îşi petreceau ce mai rămăsese din noaptea aceea într-un club de strip-tease, extaziindu-se în fata celor mai meseriaşe dansatoare din Huston şi fiind recompensați cu diverse articole vestimentare de care acestea, se pare, nu mai aveau nevoie.

Rafael răsuci nervos unul din fotoliile din apropierea ferestrei şi se lasa sa cada în el, inca sub imperiul furiei care il copleşise. De data asta insa, cu un genunchi ridicat şi cu cotul sprijinit de el, îşi înfipse mâinile în parul răvăşit, preocupat de alta fațetă a neliniştii. Era convins ca după serbarea logodnei, Julia se lăsase acum prada unei partide sănătoase de sex, altfel nici nu se putea. Văzuse destul de clar cum ochii i se luminaseră când vorbea cu logodnicul ei, era destul de evident ca intre cei doi exista o relație de durata, nu era vorba despre ceva circumstanțial.

Iar în mintea lui, imaginea Juliei cu tot parul răsfirat pe perna, oftând şi suportând supliciile dragostei, devenea o obsesie de nesuportat. O vedea cum se lăsă sărutată, cum se lasa atinsa, excitata, cum se transforma ea însăşi dintr-o nimfa într-o înflăcărată amanta, cu trupul sclipind de roua pasiunii, cu ochii încețoşați de drogul nemilos al placerii.

Se încovriga pe fotoliu, indiferent la zorii care începeau sa mijească, cu chipul transfigurat, ochii adânciți în orbite, cu cearcăne vinete, cu barba țepoasă alungindui şi mai mult fata trasa de nesomn, cu genunchii cuprinşi în brațe, cu atitudinea unui condamnat la moarte care asista la ultimul lui răsărit de soare.

Raportat la existenta lui anterioara acestui moment, trăise mai multe vieți decât o pisica. Fiecare femeie acostase în

„portul” lui tranzitând câteva zile, dar fara sa lase vreo cantitate de „încărcătură”. Cu toate astea, umpluse o frântura de calendar măcar cu un parfum specific. Acum, „portul” îşi restrânsese activitatea, Rafael mai frecventa doar doua – trei aspirante la titlul de „amanta recunoscuta”, aflate în oraşe diferite şi la care poposea doar când afacerile il constrângeau sa călătorească.

Chiar şi asa, după ce auzise impresia Juliei despre el, rămăsese cu un gust amar, pana atunci fiind convins ca întregul lui comportament se integra în normalitate.

Nu era singurul care îşi schimba „prietenele” simultan cu şosetele. La fel cum n-avusese habar de fata care se sinucisese de ruşine sau de disperare. Asta ar fi însemnat ca trebuie sa fie mai selectiv pentru ca nu toate „victimele” făceau parte din acelaşi eşantion. Se întâmplă sa mai cada în plasa şi inocente, daca plasa tot era întinsă. Nu considera insa ca ar fi avut vreo vina, daca ele ii acceptau avansurile, după cum nu era nici treaba lui ce deveneau după ce le abandona.

Reproşurile Juliei insa il arseseră în suflet. Nu neapărat pentru ca veneau de la o femeie care ii rezistase, ci mai ales pentru ca intuia ca în spatele cuvintelor dure, ei ii părea rau. Deplângea deopotrivă soarta fetelor înşelate, dar il compătimea şi pe vinovat, cu regretul ca nu-i poate îndrepta greşelile. De caracter nici nu putea fi vorba, deoarece şi ea şi el ştiau ca Rafael nu era un individ maleabil.

Purtase vreme de cinci ani în suflet cuvintele ei ca pe cea mai grava admonestare primita vreodată. De cate ori se bucura de un moment de respiro, un casetofon incastrat în creierul lui începea sa deruleze caseta. Nu-şi putea înfrânge conformația rebela şi independenta, dar evitase, pe cat posibil, sa mai rănească plin de indiferenta.

Spera într-o noua confruntare. Una în care ea sa nu mai aibă ce să-i reproşeze, sau, măcar, unde sa constate efortul lui de a îndrepta raul făcut. Îşi imaginase scena de sute de ori. Şi tot de atâtea ori visase ca o va îndupleca.

Soarta insa hotărâse altfel. De-o parte el, chinuit de neîmplinire şi de dor, de cealaltă parte ea, ignorând complet zbuciumul pe care-l declanşase, fericita alături de alt bărbat.

Cum întotdeauna cercul şi sfera au închipuit apropierea de perfecțiune, căsătoria ar fi constituit elementul lipsa pentru ca fericirea Juliei sa fie perfect rotunda.

Preparativele făcute şi agitația obişnuită pentru un asemenea eveniment urmau sa prindă amploare în vara următoare, după susținerea licenței.

Ca orice viitoare mireasa, colindase deja zeci de magazine în căutarea unicității unei rochii, întocmise liste peste liste, care cu invitați, care cu ornamente, care cu feluri de mâncare, chiar şi cu personalul de deservire. Timpul şi-l drămuia judicios intre casa şi şcoală, iar la sfârşit de săptămână era, invariabil, ocupata cu planurile.

Jack ii admira entuziasmul şi o vedea înflorind sub ochii lui. Nu putea fi altfel decât mândru de alegerea făcută, dovedindu-şi ca nu a aşteptat atâția ani degeaba.

Contribuția lui era mai mult speculativa, rezervându-şi dreptul de a comenta şi de a contesta deciziile luate de alții. Nu din rea intenție, ci mai mult din amuzament.

Il distra grozav frenezia cu care cei din jurul lui propuneau, anulau, reveneau, hotărau, totul într-un iureş sfara sfârşit.

Părinții sai nu manifestaseră nici-o umbra de interes pentru participarea directa la planificarea ceremoniei, nu se implicau din comoditate, dar şi din ignoranta.

Tatăl lui Jack fusese un simplu contabil la o firma de construcții, fara pretenții de sociabilitate, în timp ce mama lui nu se aventurase niciodată sa organizeze mai mult de o aniversare a propriilor copii. El îşi văzuse liniştit de teancurile de hârtii, iar ea se mulțumise sa fie prezenta în fiecare zi acasă, cu mâncarea calda şi cu o vorba buna. Nu erau persoane prea sociabile, televizorul fiind de cele mai multe ori soluția pentru un zgomot de fond.

Familia Manson conviețuia în cele mai bune condiții cu ea însăşi. Nu se duceau în vizite şi nici nu aveau musafiri care

să-i disturbe. Rutina le intrase atât de bine în sânge încât chiar şi după ce ieşise la pensie Nick se precipita dimineața cu micul dejun, ca şi când ar fi întârziat la slujba. Loretta, sotia lui, casnica prin excelenta, continua sa experimenteze pe familia ei diferite rețete de prăjituri pe care le auzea la televizor, desi cam toate aveau în final, acelaşi gust.

Vestea ca fiul lor se va căsători cu o fata înstărita, le luase de pe inima şi ultima grija, fiindcă Jack, de cate ori se ducea acasă, ii tachina, cerându-le bani de buzunar. Nu avea nevoie, fireşte, de banii lor, dar simțea nevoia sa le mai accelereze ritmul cardiac, să-i mai scoată din monotonie.

Oricum, după ce amândoi băieții se aşezau la casele lor, viața pentru ei urma sa devina o prelungire a raiului. Nu mai erau lecții de făcut, nu mai existau uşi trântite şi încăierări în dormitoare sau pe holuri, praful nu mai avea de ce sa fie ridicat din covoare pe mobila, se instala, în sfârşit, o atmosfera de pace şi acalmie.

Julia nu-i cunoscuse pe părinții lui Jack şi de aceea îşi propuseseră sa le facă o vizita la sfârşitul săptămânii. Trebuia sa le expună planul detaliat al ceremoniei, sa le înmâneze tradiționalele invitații şi sa le ceara părerea în legătură cu punctul lor de vedere asupra întregii „afaceri”. Nu ca ei ar fi avut ceva de spus, dar Julia îşi dorea sa fie cu inima împăcată.

Fiind în maşină, cu geamul întredeschis, fremăta de nervozitate ca înaintea unui examen. Deschisese şi închisese radioul maşinii de cel puțin trei ori, numai pentru ca muzica sau ştirile nu se asortau cu starea ei de spirit.

— Crezi ca o sa le placa de mine? Îşi elibera ea dintr-o data temerile.

Jack o privi amuzat, fiind la fel de conştient ca şi ea ca părerea părinților lui nu avea cum sa interfereze negativ în interiorul relației lor.

— Nu ştiu, mustăci el. Mai degrabă cred ca o sa te privească critic, o tachina, numai ca sa se distreze. Mama e o persoana

de moda veche şi deja am impresia ca nu priveşte cu ochi buni faptul ca am avut relații sexuale înainte de căsătorie.

— Ceee?! Şi abia acum îmi spui? Striga Julia panicata.

Jack izbucni în hohote, nemaiputându-se abține.

— Chiar crezi aşa ceva? Reuşi sa o întrebe abia după câteva secunde. Doar nu ai de-a face cu nişte constipați din secolul al XVIII-lea. De ce ar trebui sa conteze pentru ei o decizie care ne aparține? Sa zică merci ca nu trebuie sa se implice.

Julia insa se irosise pina la rădăcina firelor de par şi făcea pe îmbufnată.

— Mereu ma tratezi ca pe un copil. Înțelege ca pentru mine e foarte importanta părerea lor şi nu mi-e indiferent felul în care o sa mă privească. Doar o sa fie nevoiți sa ma primească în familia lor, la naiba'!

— Eşti ca şi primita, daca de asta ți-e frica! O încuraja Jack consolator. Ba cred ca trebuie sa mulțumească cerului ca m-ai luat de pe capul lor! Nici nu-ți imaginezi cat de îngrijorați erau ca nu mai intru o data în randul lumii.

Julia il privi nedumerita.

— Chiar aşa de mult ii afecta faptul ca nu te-ai însurat?

— Da. Gândeşte-te şi tu: sa ai un băiat ajuns la maturitate, care nu are o nevasta şi o casa numai a lui, chiar ca e un motiv de panica.

— Şi tu n-ai avut nici-o prietena pina la mine?

— Cum sa nu! Zeci. Dar niciodată n-am simțit nevoia sa prelungesc pe termen lung o relație cu vreuna. Ba nu-i convenea ca stau într-un apartament cu chirie, ba ca nu ştiu sa fac nici-un fel de mâncare, ba ca nu sunt bun la pat.

În timp ce vorbea, ii urmarea cu coada ochilor reacția, mai ales când încheie lista nemulțumirilor. Citindu-i uimirea ce i se întindea pe fata, elibera din nou câteva hohote de ras.

Ar fi putut s-o iubească şi numai pentru asta. Lua întotdeauna ad litteram tot ceea ce-i spunea el. Îl credea de la prima silaba pina la ultima, fara sa depisteze inflexiunile comice ale celor enunțate. Iar el, exploata la maxim inocenta ei, provocându-i migrena după migrena.

— Ma şi miram. o auzi mârâind în surdina, în timp ce se apleca din nou sa dea drumul la radio. Ştii, nu te-am întrebat niciodată, în multitudinea de fete pe care le-ai cunoscut, cum te-ai comportat cu ele pina la sfârşit? Adică, v-ați despărțit în termeni amiabili, sau.

— Te interesează cine cui dădea papucii, sau ce?

— Şi asta, dar, mai ales, care era continuarea unei relații întrerupte, indiferent de motiv. Rămâneați în termeni cordiali? Rămâneați certați?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu el. De fapt, n-aş minți deloc daca as spune ca fiecare „legătură" a avut specificul ei. Adică, în unele cazuri, nu prea multe, am fost dat pe usa afara, la modul camaraderesc, în alte cazuri m-am roit singur, au existat şi cazuri în care, deranjat de insistentele sufocante ale „iubitei" eu am fost cel care a rupt pisică-n doua, în fine.

— Dar n-a fost nimic premeditat în toată povestea?

— Premeditat? Cum adică?

Julia se foi stânjenita pe bancheta, încercând sa nu-l jignească, printr-o exprimare greşita.

— Nu-mi imaginez ca îți propuneai de la început sa renunți la o femeie.

— Să-mi propun. sa renunț de la început. Nu te înțeleg, zău, nu stiu ce vrei sa spui.

Nici ea n-ar fi vrut sa expună cazul lui Rafael, pentru ca n-ar fi fost capabila sa se rezume la o simpla expunere. Ştia ca daca ar fi început sa depene firul, ghemul s-ar fi rostogolit vijelios la vale. Dar n-avea de ales.

— In Canon City, am cunoscut un bărbat care făcea asta cu premeditare, mărturisi ea. Agăța fetele intenționat, îşi satisfăcea curiozitatea, după care le punea pe liber. Totul într-un film cu „n" episoade, dar care în 99,9% din cazuri ajungeau la acelaşi deznodământ.

— Ai cunoscut tu un astfel de bărbat? Nu-şi putu ascunde Jack uimirea.

— Da. Julia il privi drept în ochi, demonstrându-i ca nu exista nimic de care să-i fie ruşine. L-am cunoscut prin

intermediul unei, mă rog, prietene, care a avut şi ea exact aceeaşi soarta. Au atins stelele cu mina pentru două-trei săptămâni şi la momentul oportun, pac! S-a întunecat tot peisajul. Fara preaviz, fara motive, fara substraturi, pur şi simplu.

— Eşti sigura ca nu era un maniac sexual?

Julia îşi înfăşură metodic o şuviță pe după deget, privind întinderea şoselei, cu un cot rezemat de portiera. Medita.

— Nu, nu cred. La un moment dat mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare, dar nu se încadra în profilul unui obsedat. Mai degrabă, tot ce avea sani şi mai putin de treizeci de ani, era obligatoriu sa treacă prin patul lui. Ştii, individul nu făcea absolut nici-un efort. Se gândi la trupul masiv, la privirea piezişă, la gura cu buze arcuite şi la genele incredibil de lungi. Fetele cădeau la picioarele lui grămadă. Nici măcar nu se obosea sa le privească. Cred ca, daca l-ai fi întrebat a doua zi cum arata ultima lui cucerire, nici n-ar fi fost în stare s-o descrie. Darmite sa mai ştie şi cum o cheama.

— Asta da cocoş! Fluiera Jack admirativ. Deci, țac-pac! Fructul copt i se rostogolea la picioare! Şi el nu trebuia decât să-l ridice!

Contrariata de interpretarea lui, una din sprâncenele Juliei începu sa se arcuiască amenințător.

— Cum adică, ti se pare laudativ să-ți bati joc de iluziile şi inocenta unor copile?

Jack zâmbi, încercând să-şi imagineze cum trebuia sa arate tipu'.

— Draga mea, răspunse el într-o atitudine relaxata, voi, femeile, exagerați întotdeauna când vine vorba despre virtuțile şi speranțele voastre. Şi mai sunteți şi foarte solidare, Dumnezeu ştie de ce. Pai, ce copile, ce fetițe, de când le apar primii muguri de sâni şi le vine ciclul, majoritatea fac din „a sari pe un bărbat" scopul nede-clarat al propriei lor existente.

Îşi trecu o mina prin par, numai pentru a câştiga putin timp.

— Crezi ca toate femeile sunt ca tine? Tonul blând pe care puse aceasta întrebare o mişca profund. Băiatul asta, sau, ma rog, bărbat, ce-o fi fost, a avut el vreo experiența nefasta, care l-a marcat.

— De ce spui asta?

— Pentru ca ceea ce ai interpretat tu ca premeditare, era, de fapt, modul lui de a se elibera de frustrare. Manevra cu abilitate schimbătorul de viteza, cu ochii fixați pe acul kilometrajului. Cam câți ani zici ca avea?

— N-am idee, spuse Julia încurcată. Nu se gândise niciodată. Trebuie sa fi fost de-o seama cu Bob. Deci, cam 27, poate 26 de ani. Oricum, nu arata mai bătrân.

— Şi nu ştii nimic referitor la perioada adolescentei, sau în copilărie, ceva legat de o decepție?

— Sincera sa fiu, pina când nu a fost prieten cu Susan, nici nu l-am cunoscut personal. Auzisem doar de la Bob despre o întâmplare cu o fata, care s-a sfârşit tragic.

— A murit, sau ce?

— Da, s-a sinucis. Cred ca rămăsese însărcinată şi era deja în luna mare când. In fine, de teama sa nu-şi facă de ras familia, a ales cea mai nepotrivita soluție.

Jack trecuse de la amuzament la indignare.

— Şi nesimțitul n-a reacționat în nici-un fel?

— Acum, ca ma întrebi, am impresia ca nici n-a ştiut. răspunse ea gânditoare.

— N-a ştiut? Cum e posibil?

— Nici fata n-a mai fost în stare să-l abordeze, nici părinții ei n-au vrut sa dea detalii în legătură cu sinuciderea. Iar în ceea ce-l priveşte pe Rafael, cred ca şi daca ar fi întâlnit-o pe strada, n-ar fi recunoscut-o. Nu înțelegi? Pentru el încetarea unei relații era definitiva.

— Şi tu de unde ştii atât de multe? Lipsa lui de reacție, tip de comportament, chestii de-astea. Se pare ca l-ai cunoscut destul de bine, n-a fost doar ceva de suprafața.

Cu parul fluturând în curentul de aer ce se năpustea în maşina prin geamul deschis, Julia contempla peisajul,

părând ca n-are nici cea mai mica legătură cu subiectul. Nu era dispusa sa analizeze profunzimea relației avute cu Rafael. De fiecare data când îşi aducea aminte de el avea grija sa imprime sentimentelor contradictorii pe care le resimțea o amprenta de indiferenta.

Ar fi fost tentata sa se lase sa alunece de-a lungul genelor lungi şi negre pana în interiorul sufletului lui, daca n-ar fi fost sigura ca acolo zăcea chiar infernul.

Îşi reprimase orice accelerare a pulsului şi o pusese pe seama revoltei, păstrându-şi intact statutul de imunitate. Se întrebase nepermis de multe ori cum ar fi fost daca sar fi lăsat îmbrățişată de minile mari şi energice, daca ar fi acceptat săruturile pe care le citise clar în ochii lui, chiar şi atunci când pastra distanta.

Rafael deținea uluitoarea capacitate de a-ți inocula gesturi şi imagini numai privindu-ți liniştit picioarele. Degaja prin toți porii sexualitate şi prin felul lui de a se mişca şi de a vorbi, putea să-ți induca o stare de transa, în care predomina focul imposibil de stins al pasiunii. La fel cum curtezanele răsuceau minții personajelor marcante de la marile curți europene printr-o simpla privire pe deasupra evantaiului, Rafael ar fi fost în stare sa aducă la orgasm o femeie, vorbindu-i la telefon. Sau mângâindu-i dosul mâinii.

Se scutura dintr-o data, înlăturând ispita din gândurile ei şi reveni în timpul prezent.

— Ce spuneai? Întrebă Julia ca şi când se trezise brusc dintr-un somn adânc.

Jack nu răspunse, fiind pentru prima data când un subiect oarecare ii „fura” complet atenția Juliei. Oare il iubea pe bărbatul ala, Rafael? Sa se fi împiedicat în drumul spre el în principii încălcate şi în morala creştina? Greu de spus. N-o mai văzuse niciodată cazând în melancolie în mijlocul unei discuții. Şi, slava Domnului, de data asta era o conversație plina de nerv! Ce motiv ar fi avut sa devina apatica şi să-i ignore întrebarea daca nu atingerea unui punct dureros din existenta ei?

— Mă bate gândul sa oprim la primul popas pe care il întâlnim pe autostrada, declara el, luptându-se inca cu propriile temeri. Ne mai dezmorțim, bem o cafea, poate şi mâncăm ceva, ce zici?

— Nu e o idee rea, aproba Julia, inca sub efectul reveriei.

Începu să-şi împletească parul într-o coada groasa, mai mult pentru ca simțea nevoia sa aibă o preocupare. Nu-l putea minți pe Jack. Într-o oarecare măsură Rafael o impresionase. Ii impregnase ceva din aerul lui vinovat de out-law.

Următorii 10 kilometri ii parcurseră pe fondul unei tăceri apăsătoare. Îşi pândeau reciproc reacțiile, vizibil afectați de discuția neterminata. In curând, apărură indicatoarele care anunțau un restaurant drive şi în spatele unei păduri descoperiră şi localul. Intrară în parcarea ocupata doar de câteva camioane şi un jeep, recunoscători celor care amplasaseră inițial popasul.

Destinat în special şoferilor de cursa lunga, restaurantul „Party-time" era mai mult o bodega, sufocata de fumul gros de țigară şi zguduita de ritmurile infernale ce explodau din tonomat. Mesele libere erau numai doua, dar şi acelea acoperite cu fete de masa care plângeau sa fie spălate, în ciuda unui buchet ofilit de flori de camp care încercau sa înveselească atmosfera.

Daca n-ar fi fost în joc pacea lor sufletească, cei doi tineri ar fi făcut stânga-mprejur inca de la intrare. Dar cum aveau nevoie de un intermezzo în care saşi clarifice semnele de întrebare, îşi luară inima în dinți şi se aşezară la o masa.

O chelneriță lălâie, transpirata şi cu parul scurt lipit artistic de țeastă, le arunca în fata nişte meniuri soioase, anunțându-i în acelaşi timp ca bucătarul era plin de draci şi nu mai avea pregătită decât „specialitatea casei", pui cu morcovi şi ceapa, în alte condiții o delicatesa, dar acum o adevărată catastrofa.

Se resemnară în a comanda doua cafele şi doua porții de plăcintă cu dovleac, reci, însoțite de doua sticle cu apa minerala. Cat aşteptară ca ospătărița sa le livreze austerele

articole comandate, Jack o surprinse pe Julia rotindu-şi inconştient inelul de logodna pe deget.

Gestul ei trada o stare de agitație, iar el se întreba daca se mai gândeşte inca la cele discutate în maşina. Nu voia pentru nimic în lume sa intre în amănunte în legătură cu Rafael ăla pentru ca presimțea ca ar fi devenit un subiect dureros pentru amândoi. Ii prinse peste masa degetele nervoase în mâinile lui mari şi calde, ca un semn de încredere necondiționată.

Ştia ca Julia are nevoie de aşa ceva, era în firea lucrurilor. Ii va da timp şi spatiu, iar daca ea va simți nevoia sa explice şi sa revină asupra celor comentate, era decizia ei. Prin presiune şi întrebări indiscrete nu ar fi făcut altceva decât s-o determine sa se închidă în sine, luând cu ea nu numai răspunsurile nerostite, dar şi bucuria lui de a trai.

Înțelegând semnificația gestului lui, Julia ii zâmbi cald, revenind la starea inițiala. Se însenina şi încerca să-i arate prin gesturi strădaniile susținute ale ospătăriței de a decupa cele doua porții de plăcintă. Izbucniră în ras când aceasta reuşi, în cele din urma, dar foile se dezintegrară şi se împrăştiară pe blatul lucios al tejghelei, ruinându-i opera.

Câțiva consumatori curioşi întoarseră capetele pentru a descoperi şi ei sursa de amuzament, dar, lipsiți de simțul umorului, reveniră rapid la preocupările din care se întrerupseseră.

Pauza pe care şi-o acordaseră îndepărta tensiunile şi le descreți frunțile.

Ieşiră din taverna îmbâcsita mai concesivi şi mai înțelepți. Se țineau de mana şi maimai ca ar fi abandonat continuarea călătoriei daca nu şi-ar fi imaginat căsuțele ataşate popasului dizgrațios de asemănătoare cu „restaurantul”.

Ajunşi lângă maşina întârziară într-un sărut prelung, o promisiune pentru momentul şi locul propice pentru intimitate. Insa cuprinşi de euforia anticipației nu verificară nici-unul rotile autovehicolului, mai ales ca pana atunci nu apăruse nici-o problema.

Urcară în maşină şi demarară în tromba, preocupați doar de lăsarea înserării şi de drumul pe care-l mai aveau de parcurs. Iar concluziile echipajului de politie sosit la fata accidentului doar o ora mai târziu evidențiau „pierderea controlului volanului în momentul exploziei unui cauciuc”.

Daca Julia avusese impresia ca moartea mamei ei, traiul alături de Peter şi sinuciderea acestuia însemnaseră tragediiile vieții ei, se înşelase. Nici-una din pierderile înregistrate pina atunci nu fusese acompaniata şi de sentimentul de vinovăție, care acum cântarea extrem de greu.

Nu-şi amintea practic nimic din calvarul pe care-l trăise, iar doctorii fuseseră unanim de acord, ca aşa era cel mai bine. Traumatismul fizic, suferea reparații, dar un traumatism psihic ar fi avut efecte ireversibile. Iar daca i se rupsese filmul în momentul impactului cu un arbore secular de pe marginea şoselei, asta se datora capacității creierului uman de a reprima orice amintire care i-ar fi putut aduce prejudicii majore.

„Scăpase” doar cu o fractura a claviculei şi a humerusului, plus câteva contuzii şi leziuni superficiale. Mai avusese nevoie de câteva copci acolo unde parbrizul ii secționase pielea de pe brațe şi de pe frunte. Fusese recuperata dintr-un tufiş cu crengi dese şi flexibile care ii amortizaseră căderea. Nu ştia şi nici nu avea sa fie informata prea curând ce i se întâmplase lui Jack, iar memoria ei inhibata de sedative n-o îndemnase sa întrebe sau să-şi aducă aminte.

De altfel, ştirile referitoare la starea lui Jack i-ar fi făcut mai mult rău decât bine, pentru ca ar fi şocat-o faptul ca era în coma profunda. Toată lumea din spital se mira cum de nu murise pe loc din izbitura cu trunchiul copacului, dar se aşteptau să-şi încheie socotelile cu lumea din clipa-n clipa.

Echipa de descarcerare sosita la câteva minute după patrula de politie nici nu visase ca în mormanul de fiare contorsionate ar mai putea exista cineva în viața. Medicii de pe ambulanta le împărtăşiseră părerea şi rămăseseră muți de uimire

descoperind ca grămada de carne şi oase zdrobite mai avea inca puls.

Acum, la mai bine de doi ani de la accident, Julia revenise pentru prima oara în Canon City. Graham o obligase sa rămână în Denver imediat după ce-şi luase licența, aranjând de-aşa maniera lucrurile încât să-şi petreacă perioada de rezidențiat la Rose Medical Center, departe de Huston dar şi de oraşul ei natal, ambele fiind pentru ea locații cu semnificații nefaste.

Suferise extrem de mult şi devenise, într-un fel, imuna la durere. Se părea ca din punct de vedere sentimental viața ei se frânsese brusc, fiind înmormântata în cosciugul din lemn de stejar în care coborâse în pământ Jack Manson. Luase cu el ceea ce prețuise mai mult, dragostea ei de viața, bucuria, şi, mai ales, veselia ei, lasando prada unei stări amorfe ce amenința sa se generalizeze.

Pătrunse din nou în casa veche a părinților, renovata în absenta ei mult prea îndelungata, dar care păstra inca vii plantele pe care mama ei le sădise, iedera de pe ziduri şi gradina reconfortanta din spatele casei. Totul era aşa cum şi-l amintea mai puțin strigatele guturale prin care tatăl ei îşi făcea anunțata nemulțumirea.

Se opri în sufrageria spațioasă, care acum strălucea de curățenie, mângâind cu vârful degetelor portretele îngrămădite deasupra şemineului. Dintr-o fotografie ii zâmbeau părinții ei şi doi copii dolofani, fetița, din brațele mamei, iar băiatul, ascuns în spatele unei biciclete. Familia fericita din poza nu mai exista. Rămăsese doar casa, menita sa petreacă inca două-trei generații. Normal ca zidurile nu puteau mărturisi fapte şi întâmplări la care fuseseră martore. Daca ar fi fost posibil, casa ar fi răsunat din nou, măcar şi pentru scurt timp de râsete, glasuri de copii, ar fi reînviat atmosfera de armonie şi înțelegere care domnise în căminul lor.

O vreme sperase ca va aduce aici proprii ei copii, pentru a asigura perpetuarea menirii acestei locuințe. Şi fusese doar la

un pas de împlinirea visului. Acum nu mai avea cu ce alimenta nici măcar aceasta speranța, pentru ca năzuințele ii fuseseră refuzate. Şi dintr-o data o copleşi durerea, cu forța unui impact, impingando sa rupă zăgazurile care ținuseră înfrânate lacrimile. Izbucni în hohote convulsionate de plans, scuturându-se învinsa de atâta suferința.

Se sprijini de cel mai apropiat perete, fiindcă n-o mai țineau picioarele şi se prelinse încet pina se ghemui la baza lui. Îşi sprijini capul pe genunchi şi lasa şuvoiul de lacrimi sa curgă în voie. Avea nevoie de o eliberare daca voia să-şi păstreze mințile intacte, daca voia sa continue sa trăiască. Era cea mai buna terapie pentru starea de depresie care o stăpânea de doi de zile, ani în care nu-şi permisese sa se recunoască înfrântă şi instabila.

Desi aflase de moartea lui Jack abia la câteva luni după ce el fusese deja înmormântat, îşi concentrase eforturile pentru a-şi tine mintea ocupata. Se înverşunase sa muncească pina la epuizare, fiindcă doar oboseala o împăca iluzoriu cu somnul. Nu exista operație la care sa nu participe, nu era urgenta la care sa nu-şi ofere spri-jinul, nu evitase gărzi, nopți nedormite, consumându-se pana cădea din picioare.

Nu-şi oferea nici-o secunda libera în care ar fi putut să-şi reproşeze ca supraviețuise teribilului accident în care Jack îşi încheiase traiectoria prin lume. De ce el şi nu ea? Devenise întrebarea ei obsedanta. De ce Dumnezeu il luase pe el şi pe ea o lăsase? Sau de ce nu-i luase pe amândoi? Sau de ce nu-i lăsase pe amândoi sa trăiască?

Oare sa fie adevărat ca ea inca nu-şi încheiase menirea pe pământ? Mai era cineva căruia să-i fie folositoare? Se îndoia. Se simțea ca o epava şi se comporta ca una. Bob îşi făurise o alta viața, departe, în Australia, Graham şi Helen îşi creşteau încântați nepoțeii, oare pentru cine ar mai fi reprezentat o valoare, cat de mica?

Aceasta era întrebarea datorita căreia îşi târa zilele şi care o mobiliza sa accepte sa mănânce.

Da, ar fi existat un posibil răspuns. De ea depindeau pacienții ei. Pentru ei trebuia sa se adune, sa înceteze cu starea asta deplorabila, integrarea într-un spital cum era St. Thomas More deținea cheia scopului existentei ei prezente şi viitoare.

Remontata de găsirea unui obiectiv, se ridica din poziția în care deja amorțise şi îşi lua valizele lăsate de şofer la intrare. După-amiaza urma sa se prezinte la directorul spitalului şi să-i expună în termeni concişi poziția pe care era pregătita s-o ocupe. Dar mai întâi trebuia sa despacheteze, sa „personalizeze" puțin casa cu câteva buchete de flori, având suficient timp la dispoziție pentru a se pregăti pentru „marea confruntare".

Astfel ca la ora fixata de dr. Kilmer se afla în cabinetul spațios şi modern al secretarei, dispusa sa preia orice funcție i-ar fi oferit. Strângea convulsiv în mana dosarul cu recomandările de la Rose Medical Center ştiind oricum ca nivelul ei de pregătire nu necesita prea multe referințe.

Usa se deschise cinci minute mai târziu, iar dr. Kilmer ii zâmbi formal, făcându-i semn sa intre în cabinet. Se prezenta politicos, ii ura bun venit în modestul lui spital şi fara sa arunce vreo privire peste dosarul aşezat de Julia pe birou, ii prezenta ceea ce constituia o urgenta din punctul lui de vedere.

— Stimata d-ra Dennison, nu vreau sa te iau pe ocolite, sau sa te amăgesc cu promisiuni deşarte. Spitalul nostru a fost introdus într-un program guvernamental de modernizare exact în momentul în care ne aşteptam mai putin. Cadrele care se ocupa de partea administrativa sunt implicate integral în gestionarea fondurilor şi în derularea în condiții optime a programului. Ceea ce ne lipseşte cu desăvârşire este o persoana care sa dețină pregătirea de specialitate necesara, dar sa fie şi capabila sa întrețină un grup de delegați, sa zicem, de la forurile bancare, sau chiar de la guvern.

— D-le doctor, dar eu sunt specialist în chirurgie.

Kilmer o întrerupse iritat cu un gest al mâinii. Nu suporta sa fie întrerupt sau contrazis, mai ales acum, când pentru el se profila la orizont ocazia vieții lui. Prin modernizarea spitalului prestigiul lui personal avea sa cunoască cote extrem de ridicate, nu va mai fi ridiculizat de confrații din alte spitale de aceleaşi dimensiuni, ce sa mai, era pe cale sa crească în ochii tuturor.

— Vom lăsa specializarea dumitale pentru mai târziu, zise el intorcanduse spre ea cu ochi de vultur. Dumneata vei fi asistenta mea personala, atât în sala de operații cat şi în probleme pe care ti le-am expus mai devreme. Sincer îți spun, îmi placi ca persoana şi faptul ca eşti născută şi crescuta aici bănuiesc ca va fi suficient pentru a depune toate eforturile ca transformarea acestui spital sa devina o reuşită.

Se întrerupse pentru a se relaxa în scaunul rotativ din piele, afişând o mulțumire de sine evidenta. Îşi privi cu atenție unghiile tăiate scurt şi deosebit de îngrijite, revenind brusc la subiectul luat în discuție.

— Deci. Vei avea mâna libera în ceea ce priveşte fondurile de protocol, bănuiesc ca ai un simt al măsurii şi ca „proba de lucru” îți revine sarcina de a organiza o recepție deoarece vom beneficia de prezenta unei pleiade de specialişti, reuniți într-o comisie de evaluare. Stai, stai, nu te grăbi, se repezi el când o văzu ca deschide gura sa riposteze, stiu ce ai să-mi spui, dar atunci când în joc este o cauza nobila, lă-săm probleme personale la o parte. Sa continuam. Vreau ca totul sa iasă perfect. Pe lângă „musafiri”, vom avea ca invitați şi pe unii din edilii oraşului, câțiva oameni de afaceri, ma înțelegi, lume elevata care „sa dea bine”. Vor participa şi o parte din medicii din spital, sa nu uit să-ți dau lista.

— Dar nici măcar nu-i cunosc, îngăimă Julia disperata.

— Tocmai. Pe parcursul acțiunii de înmânare a invitațiilor, vei avea şi prilejul sa faci cunoştință cu toți. Vezi? E foarte simplu! Trebuie sa fii foarte atenta şi repceptiva cu reprezentanții presei, fiindcă de ei depinde ca evenimentului

sa i se acorde atenția pe care o merita şi sa stai în permanenta printre invitați, ca o gazda desăvârşită.

Se ridica brusc din scaun, începând sa patruleze agitat prin fata geamurilor înalte, protejate de jaluzele verticale.

— A! Sa nu uit! Păru el să-şi amintească motivul care-l propulsase din poziția comoda. Angajezi cea mai buna firma de catering, nu te zgârceşti la bani, iar comanda o faci pentru cincizeci de persoane. Sau, mai bine, pentru optzeci! Incapabil sa se decidă asupra cifrei exacte, dădu enervat din mâini, de parca încerca să-şi ia zborul. In fine, ai lista de invitați, vezi şi tu cam la cate porții te orientezi.

Julia începuse deja să-şi ia notițe, derutata totuşi de permanenta lui stare de agitație. Ii plăcea d-l Kilmer, în ciuda impulsivității şi a caracterului lui efervescent.

Il privea oarecum compătimitor, pentru ca nimeni n-ar fi crezut ca omulețul asta plin de nerv ținea în mâinile lui destinele a câteva zeci de bolnavi, asta fara sa mai pună la socoteala efectivul constituit din cadre medicale.

Urmarea amuzata continua lui mişcare şi ii analiza pe rând statura mica, dar bine legata, capul uriaş în comparație cu proporțiile normale, acoperit cu un puf cărunt, tăiat scurt, gâtul gros şi înşurubat intre umeri, corpul îndesat, fara grăsime şi membrele viguroase, trădând energie şi vitalitate. Aplicând un obicei mai vechi al ei, de a suprapune fiecare persoana peste trăsăturile unei rase canine, Julia obținu un bulldog încrucişat cu un foxterrier sârmos.

O trezi din visare glasul imperativ al „obiectului" ei de studiu.

— Cam asta e tot. A! Tot am uitat ceva! Recepția va fi organizata în sala de festivități a spitalului care este amplasata în aripa veche. O găseşti uşor. Iar cabinetele medicilor sunt în clinica, în aripa noua, unde sunt şi „Urgentele". Şi inca ceva.

De edili şi de oamenii de afaceri ma ocup eu personal, pentru ca ai destul de colindat şi nici nu ştii de unde să-i iei

pe fiecare. O parte din invitații le-am şi trimis deja, aşa ca sarcina ta va fi un pic mai uşoară.

Ii întinse generos o mana peste birou, semn ca întrevederea s-a încheiat.

Palma ii era aspra şi calda, exact cum îşi închipuise Julia. Un om de acțiune hotărât şi energic. Se întrevedea o colaborare fructuoasa, chiar daca păşea alături din domeniul medicinei.

Rătăci câteva ore pe coridoarele nesfârşite ale spitalului, redeschizând rani vechi, uitate, legate de boala mamei ei şi de decesul tatălui. In acelaşi timp avea senzația ca este imperios necesar sa se împace cu sine, sa lase în urma trecutul, cu toate angoasele lui şi sa privească senina spre viitor.

Găsi cea mai mare parte a medicilor înscrişi pe lista, îşi nota orele de consultații, îndreptându-se apoi spre camera de garda. Localiza după orarul înscris la intrare inca doua persoane şi se pregătea sa le abordeze când începu să-i sune mobilul în geanta. Era Graham care o invita la cina la el acasă, ştiind ca nu-şi făcuse nici un alt program.

Aşa ca, după acțiunea de „cercetare", lua un taxi pana la casa familiei King, înscriindu-şi pe lista de priorități achiziționarea unei maşini. Ar fi preferat una puternica, masiva, care sa facă fata şocurilor. O putea folosi şi pentru a-şi vizita ferma, drumul pana acolo fiind mai accidentat şi ii era şi foarte utila în deplasările în localitate.

Deoarece locuința familiei avocatului era situata la marginea oraşului, în zona sudica, Julia îşi permise sa contemple peisajul, vizibil schimbat fata de cum il ştia ea, doar cinci ani constituiau un interval destul de mare de timp, în care ar fi fost imposibil sa nu apară construcții noi, amenajări suplimentare, doar se aflau în plin Lincoln Park.

Remarca din mers ca noile reşedințe nu puteau fi observate din strada, alei umbrite de copaci seculari se deschideau din drumul principal pentru a ajunge la casele construite departe de privirile curioşilor. In zona prin care trecea, de exemplu, ştia ca exista o cascada. Copii fiind, ea şi Bob, dar asta era

valabil doar pentru zilele în care el era în toane bune, veneau sa facă plaja şi sa înoate în apa cristalina, preferând acest loc ştrandului unde toată lumea avea acces.

Îşi amintea de cadrul natural de excepție, fiind vorba despre o cascada cu o grota sub căderea de apa, mai ales pentru ca în mintea lor de copii credeau ca acesta reprezenta locul ideal pentru ascunderea unei comori. Ținuseră secret amplasamentul lacului tocmai pentru a împiedica pe alți căutători de „vestigii" sa le sufle de sub nas comoara. Asta pana când nişte băieți mai mari ii urmăriseră şi descoperind unicitatea şi frumusețea locului ii goniseră, ignorând cu desăvârşire privilegiul primului venit.

Acum insa o plăcută indicatoare dezvăluia existenta unei case, construita probabil chiar în apropierea cascadei, şi, pentru o clipa, închise ochii decupând în minte detalii arhitectonice care sa potrivească în peisajul superb. Trebuia sa fie clădită din cărămizi roşii, sa aibă tâmplărie alba, cu plante agățătoare îmbrăcând pereții exteriori şi cu o gradina înmiresmată cu flori multicolore în care stropii fini de apa sa fie o sursa continua de viața şi regenerare. Fundalul casei cu un singur etaj era completat de copaci cu o varietate de culori, de la verde intens pana la nuanțe de verde crud, acoperind spatiile dintre trunchiuri cu arbuşti ornamentali neatinşi de mana unui grădinar.

Era atât de clara în mintea ei, încât pentru câteva momente persista tentația de a-i cere şoferului sa întoarcă. Se stăpâni numai pentru ca n-ar fi găsit nici-o explicație plauzibila fata de stăpânul proprietății, în cazul în care l-ar fi întâlnit.

Ramase totuşi cu nostalgia cadrului mirific pe care-l cunoştea deja şi cu speranța ca într-o zi, presupunerile ei vor fi confirmate.

De cealaltă parte a zidului de copaci, pe terasa strălucitoare şi perlata cu stropi de apa, Rafael încerca să-şi stabilească planul „de bătaie" legat de o noua provocare.

Faptul ca achiziționase una din publicațiile cele mai bine vândute din Denver contra unui preț modic îl determina sa se

întoarcă la dragostea dintâi, ziaristica. E Adevărat ca un proprietar de ziar nu are neapărat obligația de a scrie articole sau de a fi implicat direct în procesul de editare şi tipărire, dar pentru el contactul cu lumea ziaristicii reprezenta o plăcere, nu o constrângere.

Nu acorda nici-o atenție blondei care trecuse deja la a treia lungime de bazin, bucurându-se de piscina cu apa azurie şi de soarele arzător. Într-un fel, Paula făcea parte din obişnuiții casei, fiind una dintre putinele persoane de sex feminin care aveau acces în casa lui. Pentru toate celelalte „legături" utiliza în continuare un apartament în oraş, altul decât cel dinainte, mai cochet şi mai discret amplasat. Şi mai putin folosit.

Datorita privilegiului rezultat din accesul ei în Casa de la Cascada, Paula avea impresia ca, mai devreme sau mai târziu, Rafael va termina prin a se convinge ca ea reprezintă cea mai buna soluție vis-a-vis de singurătatea şi izolarea în care se autoînchistase. Pentru cineva care il cunoştea cat de cat, Rafael suferise o schimbare în sensul rau al cuvântului, pierzându-şi definitiv umorul şi seninătatea. Devenise mai taciturn, respingea orice fel de încercare de modificare a mediului pe care şi-l auto-impusese, îşi revărsase atenția îndeosebi asupra afacerilor şi părea complet „prins" de dimensiunile lor.

Nu renunțase la relația cu femeile, de fapt inexistenta uneia preponderente, genera implicit contactul cu mai multe, păstrând insa distanta fata de fiecare dintre ele.

O privi la un moment dat pe Paula, intuind iluziile pe care şi le făcea şi în mintea lui străfulgeră pentru o clipa ideea de a-şi lega destinul de o femeie ca ea.

Respinse cu brutalitate gândul, nu pentru ca Paula n-ar fi fost într-adevăr o apariție.

Era. Oriunde se duceau ochii celorlalți bărbați o urmăreau cu asiduitate şi sentimentul lui de satisfacție lua imediat proporții.

Avea un fizic superb, cu trup suplu, întreținut prin gimnastica şi fitness, picioare lungi şi mâini pricepute în a-i

oferi cele mai tainice placeri. Dotata de natura cu un chip frumos, cu trăsături ideale încadrate pe ovalul perfect al fetei, Paula se dovedise de departe cea mai longeviva partenera. Ştia unde sa se oprească, ştia sa fie discreta, avea educația şi rafinamentul necesare pentru a-i sta alături fara sa compromită puținul pe care-l primea de la el.

Fiindcă, în afara de patul pe care-l împărțeau destul de frecvent şi de ocaziile mondene unde el accepta compania ei, Rafael nu-i oferea mare lucru. Situația ei financiara o făcea sa fie independenta, nu-i cerea bani, nu aştepta cadouri, nu-l pisa cu pretenții legate de toalete sau de bijuterii, poseda o maşina proprie, o casa proprie dar, peste toate acestea, cea mai prețioasa calitate a ei era neimplicarea.

O testase în câteva rânduri, când o prezentase familiei şi nu observase la ea nici-un semn de integrare forțată. Se comportase extrem de bine, împărțind amabilități şi zâmbind condescendent, nu-şi impusese opiniile fara sa fie întrebata, nu îşi manifestase în nici-un fel curiozitatea fata de istoricul sau renumele familiei, nu „cotrobăise" neinvitata prin cotloanele ascunse ale secretelor bine tăinuite.

Acum o admira ieşind din apa, cu costumul de baie minuscul, sau ceea ce mai rămăsese din el, pentru ca Paula nu se formaliza şi considera sutienul un accesoriu complet inutil, cu pielea bronzata la nivelul piersicii pârguite şi râulețele şerpuitoare brăzdându-i carnea tare. Arunca o privire plina de subînțelesuri în direcția lui Rafael, ispitindu-l parca sa profite de goliciunea ei.

Dar Rafael era absorbit de alte probleme. Răsucea intre degete un plic pe care-l găsise în corespondenta şi care il intriga. Purta insemnele camerei de comerț din Canon City şi il anunța într-un stil absolut protocolar ca este selecționat de pe lista oamenilor de afaceri marcanți ai localității pentru a participa la un simpozion legat de extinderea şi modernizarea spitalului din localitate, eveniment urmat de o recepție organizata de conducerea respectivului aşezământ. Şi asta nu mai departe de vinerea viitoare. Adică, peste zece zile.

Inca ezita daca sa dea sau nu curs invitației, exact în aceeaşi zi trebuia sa fie prezent în noua lui calitate de proprietar al editorialului „The Arrow” la „reaşezarea” priorităților şi a sferelor de interes. Singura opțiune era sa participe la şedința cu staff-ul tehnic şi administrativ dimineața, iar după-amiaza ar fi ajuns la timp doar pentru serata intitulata atât de pompos „recepție”.

Nu cunoştea pe nimeni care sa se simtă ofensat de absenta lui la simpozion, dar putea să-şi acorde o seara libera în care sa se destindă şi sa se ghiftuiască pe banii spitalului, bănuind ca un asemenea prilej nu-i va face sa se zgârcească cu fondurile.

— Vrei putina oranjada? O auzi pe Paula întrebându-l. Il chestionase în legătură cu băutura numai pentru a nu aduce vorba despre plicul asupra căruia Rafael îşi revărsase atenția.

— Nu, mulțumesc.

Daca în plic era vreo invitație la o sindrofie, acum era momentul cel mai indicat să-i ceara să-l însoțească. Cum el n-o făcu, ea trebui sa se resemneze.

— Maine am de gând sa dau o raita prin magazine. Atacase un alt subiect cu intenția vădită de a ajunge din nou la o posibila invitație. Simt nevoia să-mi împrospătez garderoba.

— Foarte bine, aprecie el scurt. Şi eu sunt ocupat toată ziua. Statu sa reflecteze câteva clipe şi adăugă: s-ar putea sa dorm în oraş. Sa nu m-aştepți.

Era clar. Când dormea în oraş, acul indicator al intensității relației lor cobora vertiginos spre zero. Nu-l mai credea când invoca o întâlnire de afaceri pentru ca descoperise ca întotdeauna asta era un simplu pretext. Nu voia să-i invadeze intimitatea şi-i impunea distanta.

Paula ar fi putut sa scoată fum şi pe urechi. De furie. In loc de asta, îşi întinse relaxata picioarele pe chaise-long şi îşi aprinse o țigară. Detesta modul lui de a o pune la punct. Era hotărâtă insa ca de data asta sa nu piardă nici ea vremea. Ii va telefona lui Nick, mantaua ei de vreme rea şi se va răzbuna storcându-l ca pe o lămâie.

Continua sa pufăie aparent calma din țigara, gândindu-se la noaptea trecuta. Cum putea fi atât de rece cu ea după ce parcurseseră împreună o succesiune de senzații, poziții şi trăiri memorabile? Cum de se putea detaşa atât de uşor de femeia pe care o ținuse treaza pana la ziua, în „trageri" care-i lăsaseră pe amândoi fara suflare?

Nu era nevoie insa sa fii expert pentru a realiza ca Rafael depunea numai efort fizic, evitând atingerile, trecând peste preludii, impunându-şi propriul ritm asemănător cu al unui piston de mare forță. De când erau împreună nu-şi amintea s-o fi sărutat vreodată pe gura.

Când o poseda, corpul lui fanda într-o continua flotare, ca şi când contactul cu pielea ei l-ar fi ars. Îşi încleştă degetele în parul ei şi, sprijinit în coate îşi urmarea „lucrarea" cu precizie, vizualizându-şi în permanenta organul erectil, păstrând întotdeauna câțiva centimetri de distanta intre ei.

Sau stătea complet relaxat pe spate şi o lasă să-şi manifeste creativitatea.

Sau o arunca din mers pe vreo piesa de mobilier cu patru picioare şi cu degete abile înlătura rapid minuscula bariera dintre organele lor sexuale. Sau o răstignea pe un perete, complet îmbrăcat, obligând-o sa adopte cele mai bizare soluții pentru a i se desface. Sau îşi deschidea, pur şi simplu, şlițul pantalonilor, apăsând-o pe umeri pentru a-l „servi" oral.

Şi de fiecare data o lasa sa zacă acolo unde se afla, indiferent la pozițiile groteşti sau la situațiile penibile la care o expunea. Pentru ca asta nu se petrecea numai în intimitate. Maniera lui de abordare îmbrățişa cele mai neaşteptate decoruri, având ca scop, pe de-o parte, testarea rezistentei ei la convenientele sociale, iar pe de alta parte, pentru a-i menține veşnic vie foamea de el.

Sa fi fost asta o forma de excitare? Doar văzuse cazuri de bărbați care nu erau capabili de erecție decât în fata ecranului pe care se derula un film porno. Se împacă totuşi cu ideea ca, indiferent de ciudățeniile arborate, rezultatele erau întotdeauna maxime. Accepta de asemenea sexul oral,

insa fara să-l practice la randul lui, dându-i Paulei un vag sentiment de umilință şi supunere. Poate şi acesta era motivul pentru care refuza s-o sărute. Cine ştie?

Cu toate astea, Paula se aştepta măcar la putina atenție. Spre exemplu, acum. Ea se expunea complet goala sub soarele orbitor, în timp ce el frunzărea imperturbabil pliantul ataşat invitației la recepția de la spital. Nici-o urma de interes.

Nici cea mai mica. Putea fi un nenorocit de pliant mai important decât femeia cu care împărțeai patul? La naiba', la naiba', la naiba'!

— S-ar putea sa fie interesant, mormăi Rafael, inca nehotărât în privința invitației.

— Te frământă ceva anume? Încerca Paula să-l descoasă, aruncând neglijenta țigară.

— Nu, nimic, răspunse el sec, ridicându-se sa plece. Şi pune ceva pe tine, nu te mai expune degeaba, ca nu are cine sa te vadă.

Replica lui veni ca o găleată cu apa rece, făcând-o sa se ridice brusc în fund şi să-şi traga un prosop de pe spătarul chaise-long-ului. Se înroşise la fata şi tremura efectiv de furie. O trata ca pe o oarecare, o prostituata căreia după satisfacerea urgentei ii arunci o bancnota mototolita, poate mai mult decât consideri ca face.

Nu se îndoia insa ca va veni şi ziua răzbunării. Sau a platii. Pentru ca, mai devreme sau mai târziu, totul se plăteşte pe lumea asta. Şi ea se va asigura ca la scadenta ii va înmâna o factura de toată frumusețea.

Seara se anunța superba. Julia urmărise pina şi buletinul meteo pentru a se asigura ca vremea n-o să-i joace vreo festa. Era emoționată cât cuprinde, degeaba încerca sa respire adânc şi să-şi impună autocontrolul. De ea depindea reuşita întregii „întreprinderi", la urma urmei.

Sala de festivități era inundata de lume, nici pe departe numărul invitaților nu se oprise la cincizeci, sau la optzeci, cifrele vehiculate de seful ei la prima lor întâlnire. Erau pe putin o suta cincizeci de suflete. Marea majoritate bărbați,

îmbrăcați eleganți şi trufaşi în prerogativele oferite de specia lor.

Câteva femei apăreau ici şi acolo, stropi de culoare şi de strălucire în masa de costume cenuşii, bleumarin sau negre. Coafurile lor mai mult sau mai putin sofisticate înviorau prin nuanțele aprinse sau pastelate mulțimea de creştete cărunte sau întunecate oferite spre etalare de către eşantionul masculin.

Reuşise sa reunească doua firme de catering de prima mina, doar din dorința de a nu lăsa descoperit aspectul gastronomic. Fiecare din cele doua adusese personal competent (şi bine făcuse), unii asigurând servirea antreurilor, iar ceilalți pe cea a băuturilor.

Experimentase şi serviciile oferite de ei în domeniul aranjamentelor florale şi toată încăperea era invadata de buchete enorme, cu dublul scop de a clăti ochii participanților şi de a absorbi fumul de țigară. Orhideele exotice, crinii imaculați, freziile delicat parfumate, gerbera ca un plus de culoare, trandafirii abia deschişi şi cu petalele înrourate, toate se combinau într-un iureş amețitor.

Nu angajase nici-o orchestra, pentru ca de undeva trebuia sa reducă bugetul. Şi, pe de alta parte, DJ-ul mixa melodiile făcând consumație doar pentru el şi pentru băiatul de la sintetizator, pe când o orchestra ar fi presupus pauze şi o consumație mult mai substanțială. Şi unde mai pui ca nu mai era nici la moda.

Una peste alta, totul ii ieşise de minune. Nu afcuse abuzuri şi nici nu exagerase. Armonia era nota predominanta. Oaspeții se întrețineau şi erau în mare verva, unii dintre ei conversau pe canapelele dispuse intre ferestele largi, fara măcar sa ştie ca Julia le descoperise într-o magazie aşteptând sa fie casate. Le scosese şi cu aportul unui meseriaş extrem de priceput, le dăduse o fata noua, schimbând vinilinul uzat cu o imitație de piele ce le făcea sa para noi-noute.

Ferestrele mari, care fuseseră protejate de nişte perdele îngălbenite şi pline de praf, erau lustruite, lăsate neacoperite,

contribuind în acest fel la reflectarea luminii altfel sărace, pe care cele cinci candelabre cu aspect de antichitate o răspândeau în încăpere. Prin geamurile perfect transparente se puteau vedea în depărtare lu-minile oraşului, iar pe latura dinspre parc se descifrau contururile întunecate ale co-pacilor.

Uşile celor doua terase fuseseră lăsate larg deschise şi astfel se asigurase şi ventilarea permanenta, care în alte condiții nu ar fi putut fi asigurata de cele doua aparate de aer condiționat. Iar miresmele serii, ale florilor deschise şi al ierbii proaspăt retezate păstrau nota de prospețime complet inexistenta într-un spatiu închis.

Dr. Kilmer jubila. Nu regreta deloc ca avusese încredere în fetişcană asta cu chip de păpuşă şi par de mătase. Nici în visele lui cele mai îndrăznețe nu crezuse ca cineva s-ar putea descurca atât de bine. Şi de unde scosese tot mobilierul ala grozav? Şi ce mese impresionante, ce platouri, ce sosiere, ce deserturi! Pina şi ideea asta trăsnită de a angaja un DJ. Toți fotografii de la ziarele mai importante il imortalizaseră dând mina cu oameni importanți, senatori, industriaşi, proprietari din sectorul imobiliar, membri ai consiliului local, seful politiei, o! Era mai mult decât putea sa suporte!

Şi ea, fătuca cu ochii de porțelan, frumoasa ca o cadra în rochia ei de un verde intens, negru, daca nu-l priveai cu atenție, cu parul ei superb lăsat liber peste spatele gol şi cu brațele marmoreene ascunse discret sub mânecile insinuante de dantela.

Daca ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr n-ar fi lăsat-o pentru nimic în lume să-i scape! Ar fi descoperit el metoda să-i alunge tristețea grea din privire şi sai arcuiască, măcar pentru o clipa, buzele roşii şi pline într-un surâs numai pentru el!

O vedea cum se cutremura de emoție, fara sa scape o clipa din ochi bunul mers al lucrurilor. De câteva ori trăise cu sentimentul ca o va aduna de pe podelele lustruite, atât de fragila i se părea. Îşi spuse chiar la un moment dat, ca orice

bărbat din sala ar fi fost capabil s-o frângă în brațe dintr-un singur gest. Şi nu se înşela.

Fragilitatea ei insa emana în acelaşi timp o energie clocotitoare, o energie pe care putini ar fi fost în stare s-o capteze şi s-o absoarbă. Şi unul dintre ei tocmai îşi făcea intrarea pe uşile larg deschise.

Rafael întârziase putin din cauza traficului îngrozitor. Şi asta ca sa puna capac unei zile infernale, în care trebuise sa ia decizii cât pentru o viața. Se simțea uşor amețit de farurile care il orbiseră pe drum, dar şi de parfumul discret de primăvara pe care il degaja întreaga ambianta.

Nu intrase niciodată în spitalul St. Thomas More, cu atât mai putin în sala de festivități, dar avea sentimentul neliniştitor al unui eveniment marcant legat de aceasta reuniune. In interiorul lui nervii zumzăiau ca firele conectate ale unui transformator de înaltă tensiune şi nu-şi putea explica starea asta de surescitare.

Venise mai mult într-o doară, reflectând asupra oportunității prezentei lui la recepție chiar şi pe drumul de întoarcere. Ar fi fost mult mai simplu ca la intrarea în Canon City sa facă la stânga şi sa se retragă la Casa de la Cascada, în loc sa participe la aceasta petrecere spilcuita. Şi n-o avea nici măcar pe Paula ca s-o mai înghesuie în vreun cotlon ferit pentru un număr scurt şi cuprinzător.

Din aceasta cauza puse pe seama lipsei sexului, senzația de cablu încins sub încărcarea a câtorva mii de volți. Apoi, dintr-o data, stiu.

Ii văzu doar silueta fragila şi parul revărsat pe spate, ca un mănunchi de mătase. Identifica rând pe rând umerii, soldurile, talia pentru a se delecta la sfârşit cu trăsăturile încremenite pe chipul care nu-l lasa noaptea sa doarmă. Era antrenata intro discuție cu doi dintre membrii consiliului orăşenesc, fețe anonime eclipsate complet de frumusețea ei ireala.

Recunoaşterea fiind încheiată, descoperi ca picioarele refuzau să-l asculte.

Socul de a fi văzut-o pe Julia într-un moment în care ar fi fost ultima persoana de pe pământ la care s-ar fi aşteptat s-o vadă il țintuia ca şi când tălpile erau incastrate în fundație. Simțea cum plămânii i se golesc de aer şi fu nevoit sa facă un efort teribil pentru a-şi recăpăta suflul.

Fara s-o piardă din ochi, reuşi sa facă un pas şi apoi inca unul. Acționa ca un robot, necoordonindu-şi mişcările. Gleznele şi genunchii ii erau umpluți cu smoala, sau, mai rau, cu rugina şi se aştepta din clipa în clipa să-i audă scârțiind înfiorător.

Probabil ca oferea celor prezenți o imagine grotesca, pentru ca imobilitatea lui făcu o mulțime de capete sa se întoarcă. Iar Julia, într-o secventa parca luata cu încetinitorul, se alătura curioşilor, răsfirând firele grele de mătase într-un evantai viu şi strălucitor.

O vedea cum lărgeşte ochii de uimire, cum întredeschide buzele sperând din partea lor ca o vor ajuta sa se oxigeneze mai eficient, ii urmări brațele, ridicinduse lent, a implorare, cu tot corpul antrenat într-o mişcare ezitanta de rotație. Percepu apoi faptul ca ea spunea ceva, ca i se adresa, dar cuvintele nu urmară traseele obişnuite şi de aceea nu pătrunseră pina la creier. Il cuprinsese o senzație stranie de amorțire, vecina cu leşinul, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată pina atunci.

— Buna seara, domnule Montoya, ajunseră într-un târziu vorbele ei la creierul lui cuprins de ceata. Ce ati pățit, va simțiți rau? Şi fu nevoit sa se sprijine de brațul ei pentru a poposi în bune condiții pe cea mai apropiata canapea disponibila.

Pentru ca răspunsul lui întârzia, Julia îşi permise să-i analizeze chipul destul de schimbat fata de alt timp şi alta sala de bal. Îşi plimba privirea peste parul nisipiu, dar îmblânzit în lipsa căştii de motociclist, cobori spre sprincenele groase şi oblice, de sub care ochii cenuşii cu gene incredibile erau singurul element remanent, dar privirea lor era inundata de oboseala şi tristețe, ii privi nasul drept, cu nări puternice şi

ajunse la gura pe care cândva o considerase o adevărată sursa de necazuri.

Trupul ii era putin mai împlinit, viguros, tare, neatins de cei şapte ani de când nu-l mai văzuse, mâinile la fel de îngrijite, cu degetele care se împleteau acum cu ale ei. Simțea trepidația în vârfurile falangelor, amenințând sa intre în rezonanta cu propria ei dezintegrare.

Coborând din adâncimea ochilor verzi cu irizații întunecate, privirea lui fu atrasa de mâinile ei albe, cu degete delicate, prin care il încarca cu energie. Iar faptul ca acolo nu se zarea nici-o verigheta il făcu sa traga repede aer în piept, revigorat doar pe jumătate. De speranță.

Ii ridica mina pina la buze şi în ultima fracțiune de secunda i-o întoarse, depunând, cu un gest ce putea fi asimilat cu veneratia, un sărut cald în palma deschisa. Fu rândul lui sa perceapă fiorul care o străbătu, iar Juliei ii fu imposibil saşi reprime spasmul uşor care ii cutremura umerii.

Il regăsea atât de schimbat după anii de „surghiun", incit genele adunară cu uşurință din ochii ei doua lacrimi grele, de a căror prezenta nici nu-şi dădu seama.

Doua lacrimi care, surprinzător, nu-i căzură pe rochie, ci direct în sufletul lui, sfârâind la atingere ca pe o plita încinsă. Aveau valoarea celor mai de preț nestemate, iar pe locul în care căzuseră, rănile, vechi de ani, începură sa se cicatrizeze.

— Ce plăcut e sa descoperi ca lumea nu te-a uitat. reuşi el sa articuleze, cu maxilarul încordat şi dinții strânşi.

Revenindu-şi parca din transa, Julia scutura uşor din cap, antrenând în mişcare şi frânghiile de mătase. Obrajii i se împurpurară delicat, înregistrând remarca lui ca pe un reproş.

— Îmi pare rau, d-le Montoya,.

— Rafael, pentru tine, o corecta el.

— Rafael, îmi cer scuze pentru ca m-am pierdut cu firea, dar sarcina mea este tocmai aceea de a va asigura ca sunteți bine venit.

— La aceasta serata, sau, asa, în general? Nu se putu el abține s-o tachineze, simțind cum sângele începe să-i colinde furtunos prin vene. Ce cauți aici?

O văzu ca intenționează sa se ridice şi îşi încleştă mâinile mari şi puternice pe încheieturile ei, obligând-o sa renunțe.

Ochii lui înregistrau panica crescând exponențial în irişii verzi, oferindui din nou, ca pe vremuri, senzația inconfundabila de vânător.

— Aici lucrez.

Nici daca i-ar fi comunicat ca urmează sa plece pe luna, răspunsul ei nu l-ar fi dezarmat mai rapid.

— Lucrezi aici?

— Da.

— Unde?

— Aici, la spitalul St. Thomas More.

— De când?

— Cam de doua săptămâni. E important?

Revenea, la rândul ei, puştoaica înțepată care-l ținuse întotdeauna la respect.

— In ce calitate?

— Pai, ezita ea în a-şi localiza poziția, de fapt sunt medic chirurg. Dar, ocazional, ma ocup de organizarea acestei recepții de reuşită căreia depinde finanțarea şi modernizarea spitalului.

Rafael rumega un timp informația, cântărind avantajele şi dezavantajele situației nou create. Obținuse extensia de timp, mai avea nevoie şi de una de spatiu.

— Medic chirurg, zici? Îşi manifesta el o unda de scepticism. Ii era necesar orice detaliu prin intermediul căruia sa mai traga de timp. Ai absolvit deci medicina?

Momita de interesul lui pentru detaliile profesionale, Julia se lăsă trasa pe panta mărturisirilor. Oricum, surpriza de a-l reîntâlni ii ştersese parțial din minte preocuparea pentru propria siguranță. Oferea imaginea ideala a mielului care se confesează, linişti şi naiv, lupului. Şi, la urma urmei, rafael reprezenta singura persoana cu care întrunea un trecut.

— Da. La Huston. Am stat acolo pe toată perioada rezidențiatului, am învățat şi am muncit foarte mult, dar mi-am completat şi o mulțime de lacune. M-am antrenat în chirurgie cu cei mai buni specialişti, a fost o perioada prolifica.

La Huston. aşa îşi amintea şi el. Dar nu de Huston-ul universitar, ci de restaurantul luxos în care o văzuse pierduta în brațele unui bărbat. Acelaşi bărbat care sorbise dulceața cuvintelor de iubire de pe buzele ei, acelaşi bărbat care o luase cu el în călătorie şi o părăsise pentru totdeauna. Il mai ținea minte? Inca il mai iubea? Aflase ca o căutase la spital? Să-i fi sus Graham ceva despre disperarea lui vecina cu nebunia? Sau, poate, o fi găsit alt pretendent?

Ştia foarte bine ca la o asemenea avalanşa de întrebări răspunsurile nu puteau fi descoperite decât cu aportul ei. Bine, asta în cazul în care nu ar fi întreprins nişte investigații discrete care ar fi lămurit o parte din tumultul semnelor de întrebare.

Dar asta cerea timp, iar el nu-şi putea permite s-o lase din nou să-i scape printre degete.

— Şi cum de te-ai întors în oraşul natal? Sa nu-mi spui ca ți-a lipsit atmosfera sau alte chestii de-astea, ca nu te cred.

Julia ezita un moment, deoarece era mai bine sa treacă sub tăcere adevăratele motive ale revenirii, după cum nu părea înțelept nici să-i dea detalii în legătură cu noul ei statut social.

— E o chestiune legata de conjunctura, admise ea, nu foarte departe de adevăr. Am luptat pentru rezidențiat în Denver, dar competiția era prea mare, aşa ca am fost nevoita sa revin acasă, măcar aici nu cheltuiam bani pe chirie. Asta după ce mai eşuasem o data în Huston, ceea ce era deja prea mult.

Daca era adevărat ca o mina spala pe cealaltă, atunci nici Rafael nu ar fi avut motive sa insiste în a-i descoperi minciunile. Pentru el ar fi trebuit sa fie suficient puținul pe care ea i-l oferea cu mărinimie.

— Cum de n-ai rămas în Huston? Doar acolo sunt mai multe spitale şi ar fi fost mai uşor să-ți găseşti un post convenabil.

Ii întinsese intenționat o cursa, pentru ca din răspuns, obligatoriu, ar fi trebuit sa reiasă o parte din relația ei cu bărbatul cu care se logodise.

Julia profita de neatenția lui şi se ridica împinsă de un resort nevăzut.

Desi ştia ca nu-l va întrece niciodată în agilitate. Drept pentru care se trezi strivita la pieptul lui într-o tentativa de dans.

— Ce-ți trece prin minte? După şapte ani vrei sa rezumi întâlnirea noastră la doua vorbe-trei cuvinte? Îşi elibera el agresivitatea latenta.

— Daca vrei sa te şterg definitiv de pe lista cunoştințelor, ispiteşte-mă!

Veni răspunsul ei, la fel de agresiv. Te deranjează faptul ca nu-ți fac mărturisiri complete?

Ar trebui? Sau în aceşti şapte ani ți-ai descoperit vocația de duhovnic?

Retrăgându-şi rapid impulsurile, Rafael încerca sa devina conciliant.

Ştia ca, în cazul ei, orice forma de impunere conducea nemijlocit la neîncredere.

— Daca e ceva dureros în spatele rezidențiatului asta nenorocit, atunci nu-mi mai spune nimic! Nu ma interesează atât de mult sa intru în detalii lipsite de importanta cât ma bucura faptul ca eşti aici şi ca te-ai mai vindecat de rănile trecutului.

Pierduse ocazia de a-şi potoli curiozitatea, cu prețul propriei sale linişti, dar nu era ceva care nu mai putea aştepta.

O trase mai aproape de el, încercuind-o complet cu brațele pe care ea le simțea ca pe nişte inele de otel. Căută din privire o soluție salvatoare, dar ea întârzia sa apară. aşa ca se resemna sa se sprijine de trupul lui cald, lăsându-se invadata de o placere pe care era tentata s-o respingă. Nu-i ramase

decât sa se proptească uşor cu palmele de muşchii tari ai pieptului, simțind cum bătăile inimii lui ii trepidează sub degete. Parfumul lui profund masculin, precum şi irezistibilitatea atingerii o făceau sa intre în transa. Simți apoi mina lui prinzindu-i degetele înghețate şi se abandona senzației inegalabile.

Desi stăpânită de sentimente contradictorii, Julia recunoscu fata de sine ca s-ar fi putut abandona îmbrățişării dincolo de limitele relative ale duratei unui dans. Daca nu ar fi auzit în permanenta semnalele de avertizare emise de rațiune, chiar ar fi făcut-o.

La o analiza superficiala, Rafael era un solitar, fara obligații, suficient de mult interesat de persoana ei ca să-i pese de profunzime. Şi numai în profunzime ar fi detectat durerea şi dorința ei de neimplicare. De ce ar fi deranjat-o atunci ca ii pune întrebări la care ea ceda în fata propriei conştiințe? Fiindcă putea să-i spună absolut orice. Nu neapărat adevărul.

Şi pentru ca melodia dansanta se termina curând, Julia încerca un straniu sentiment de regret. Avea nevoie de un umăr de sprijin, iar el i-l oferise pe-al lui de prea multe ori ca să-l mai suspecteze.

Fu nevoita insa sa amine intenția ei de a se destăinui, pentru ca dr. Kilmer apăru vijelios în fata ei, solicitându-i ajutorul, sub privirile stupefiate ale lui Rafael.

— D-ra Dennison, vino, te rog! Se precipita el, trăgând-o efectiv de mâna.

Cred ca avem o problema.

Il urma afara din sala de festivități, împiedicându-se în poalele strimte ale rochiei de seara, intrigata la culme de comportamentul agitat al sefului ei. Nu se opri decât în încăperea amenajata ca depozit, unde el ii indica navetele cu şampanie, atrăgându-i atenția ca trebuia de mult sa fie la frapat. Nu realiza ca în urma ei Rafael primea inca o doza de speranță, înregistrând cu aviditate apelativul folosit de dr. Kilmer.

— Îți dai seama, ce dezastru! Se lamenta el. In curând vor începe toasturile şi noi nu avem şampania pusa la rece! Nici nu vreau să-mi imaginez cum un asemenea eveniment va fi trimis în dizgrație numai pentru ca cineva a uitat un amănunt atât de important! Ce ne facem? Ce ne facem? Continua el sa pâlpâie pe un ton plângăcios şi enervant. Toată munca noastră transformata într-o ruina.

Impunându-şi să-şi păstreze calmul, Julia ii oferi o soluție de compromis, prima care-i trecu prin minte:

— Şi daca am servi-o cu cuburi de gheata?

— Şampanie cu cuburi de gheata? E ridicol! Cine a mai pomenit aşa ceva?

— Atunci hai sa le băgăm în congelator!

Harold Kilmer se întrerupse pentru o clipa din mişcarea browniana, pentru a analiza noua propunere, după care exploda fericit:

— Excelent! Ştiam eu! Eşti o comoara la casa omului! Şi o târî din nou după el, cu o viteza de care altfel nu l-ai fi crezut capabil, pina la cel mai apropiat ospătar.

— Hei! Băiete! Du-te imediat şi ia-ți un ajutor şi băgați toate sticlele de şampanie în congelator. Văzând ca cel interpelat nu reacționează, repeta indemnul, cu un ton mai sus, înlocuind cuvântul „congelator” cu „lada frigorifica”. De aceasta data mesajul fu recepționat în bune condiții şi ospătarul se precipita, la rândul lui, în căutarea unui coleg.

Dr. Kilmer respira uşurat, ca şi când pe umerii lui apăsase una din cele mai presante probleme ale omenirii. Se întoarse spre Julia, îngrijorat de o noua posibila omisiune.

— Şi cu focurile de artificii e totul aranjat?

— Da. Băieții nu aşteaptă decât semnalul d-voastra pentru a declanşa cel mai impresionant foc de artificii pe care l-a văzut vreodată Canon City. Nu aveți motive sa va faceți griji. Totul e sub control.

Se îndreptară amândoi spre tumultul recepției, cu sentimentul ca partea cea mai grea trecuse. Chiar de la intrare, fiecare dintre ei fu absorbit de câte un grup gălăgios

de invitați, unii exprimându-şi mirarea, alții încântarea, oferind cea mai dulce muzica pentru urechile organizatorilor, pentru ca, în final, totul se rezuma la laude.

Julia nimeri chiar în mijlocul unui grup de medici, colegi cu ea, toți dornici să-şi exprime entuziasmul vis-a-vis de reuşita petrecerii. Desi abia ii cunoştea după nume, atitudinea lor prietenoasa şi recunoştința lor o emoționară, aducându-i pe fata o expresie deschisa, neumbrita de resentimente.

Se trezi antrenata într-un iureş amețitor, înconjurată cu căldură, molipsita de spiritul lor efervescent şi încheie prin a le promite fiecăruia câte un dans.

Şi cum ritmurile se succedau amețitor, pentru următoarea jumătate de ora trecu rând pe rând printr-o duzina de brațe, indiferent ca melodiile erau slow-uri sau disco, iar ea le răspunse tuturor cu o frenezie de care nu se crezuse capabila.

La un moment dat cineva ii întinse un pahar cu şampanie, închinară pentru o noua era în istoria aşezământului spitalicesc, se lasa atrasa în planurile de viitor alcătuite ad-hoc, simțindu-se membru al colectivului de când lumea.

Prinsa de gustul acidulat al şampaniei care ii curgea în pahar ca dintr-o sursa nedefinita, simți insa cum, la un moment dat, sala începe sa se învârtească, iar imaginea celor din jur să-şi piardă consistenta. Singurul element real, care-i asigura legătura cu pământul, singura certitudine, ar fi putut sa afirme, erau doua brațe, ultimele din succesiunea furtunoasa.

Treptat, contururile începură sa devina confuze, diluate, asemănătoare cu efectul picturii în acuarela pe o foaie de sugativa. Zgomotele se transformară intrun bolborosit diform, nedesluşit, luminile scăzură în intensitate, pina când întunericul îşi intra în drepturi depline.

Sala de festivități părea să-şi modificat dimensiunile, pentru ca fu nevoita să-şi strângă picioarele şi să-şi ferească fruntea, de parca s-ar fi suit într-o carlinga.

Spațiul era mult mai strimt iar prospețimea aerului ce pătrundea pe uşile de la terasa împrumuta un ciudat iz de

benzina şi de fum de eşapament.

Apoi se cufunda într-o binemeritata uitare, unde formele şi culorile nu mai aveau nici-un sens. In dosul pleoapelor se unduiau sfere portocalii din ceara topita, alternând cu limbi de flăcări verzui şi ghemotoace de fire maronii şi roşii. In urechi ii vâjâia o muzica insinuanta, cu accente orientale, fiecărui sunet asociindu-ise un caleidoscop multicolor care-i ataca nervul optic.

Atent în egala măsură la şosea şi la femeia din dreapta lui, Rafael se strecura abil printre vehiculele destul de rare care mai circulau pe sosea. Se îndrepta spre Casa de la Cascada cu comoara lui cea mai de preț.

Nu fusese extrem de greu să-şi aducă din maşina o „doza" din cele cu care trecea peste granița extazului, atunci când mintea nu i se putea elibera de coşmaruri.

Evitase dependența, dar nu-şi putuse refuza privilegiul de a evada „la comanda".

Şi cum momentele tensionate se cumulau pe o perioada de câteva săptămâni, recurgea la acest subtrefugiu, atunci când nervii întinşi la maxim amenințau ca o sa explodeze.

În sinea lui, ar fi vrut să-i arate Casa de la Cascada, treaza fiind. Şi-aşa, avea mustrări de conştiință ca trebuise s-o drogheze. Dar realizase ca timpul ii era duşman, nu prieten şi cu fiecare zâmbet adresat altuia decât lui, Julia se putea îndepărta şi mai mult.

Intrând în scuarul din fata casei, îşi simțea inima bătând ca un ciocan, concomitent cu valurile de adrenalina generate de anticipație. O dorea cu o intensitate viscerala, doar se confrunta cu o erecție de când o ridicase în brațe, pentru a o introduce în habitaclul maşinii. Pe tot drumul fusese nevoit să-şi mişte soldurile pentru a găsi o poziție mai comoda, atunci când cusătura şlițului il tăia efectiv pe din doua.

Urmărindu-i permanent respirația, înfricoşat de reacția corpului ei la substanța halucinogena, îşi îngreunase şi mai mult situația. Corsajul rochiei ei alunecase subtil intro parte,

dezvelind mai mult de jumătate dintr-un sân de fildeş, incitant şi promițător.

O transporta grijuliu pina în casa, atent la fiecare tresărire a pleoapelor, ignorând complet mozaicurile pe care drogul le aşează în spatele petalelor trandafirii.

Gura ii era întredeschisă şi cu fiecare expirație ajungea la el aroma inconfundabila a şampaniei de calitate îndoită cu un parfum de frezii proaspăt culese. Nu doar pentru ca îşi imaginase intimitatea împreună cu ea îşi dorea acum sa o protejeze. Avu-sese, pe parcursul timpului, numeroase vise în care ea il chema ademenitor, zim-bindu-i dintr-un baldachin cu perdele fine de tul, relaxata, într-o atitudine provoca-toare. Ştia ca nu are cum sa materializeze o asemenea fantezie de data asta pentru ca era sub influenta toropitoare a drogului.

Ar fi vrut sa fie martorul dezlănțuirii ei într-o avalanşă de tandrețe, sa fie dezmierdat de degetele ei fine, sa se înfioreze sub atingerile ei blânde şi delicate.

Tânjea sa fie iubit, îşi dorea mai mult ca orice sa o aibă, dar sa aibă de-a face cu un act conştient. Deocamdată insa, trebuia sa se mulțumească numai cu trupul ei, dulce povara, vlăguita de efectul amețitor al amfetaminelor.

Ajuns în dormitor, o întinse în patul larg, aprinse cu meticulozitate o mulțime de lumânările parfumate ce aveau rol de decor şi începu să-i dezlege atent baretele de la sandale. O rostogoli apoi pe burta, smulgându-i un oftat uşor, pentru a avea acces la fermoarul lung, care încheia rochia pe lateral. O răsuci la loc după numai câteva secunde şi se opri din minuțioasă lui activitate, doar pentru a se debarasa de hainele pe care le simțea ca pe o armura.

Complet gol, reveni asupra ei, eliberându-i întâi mânecile de dantela, apoi trăgându-i încet în jos rochia mulata, cu senzația ca o extrage dintr-o teaca. Nu se mai satura privind-o, împlinindu-i visele, cu parul răsfirat pe cuvertura de mătase, cu trupul rotunjit şi suplu, exact ca în numeroasele fantezii pe care le imaginase. Desi lumina pâlpâitoare a lumânărelelor era slaba, nu-i fu greu sa descopere pe noul lui

obiect de adorație nişte cicatrici pe brațe şi pe frunte, mărturie a unui accident. Sau, poate, ale unor abuzuri. Sa fi îndrăznit vreun bărbat sa ridice mina asupra acestei zeițe?

Impresionat de descoperirea făcută, încerca sa mai găsească şi alte urme de vătămare, dar se părea ca acelea erau singurele. Din care cauza reveni la activitatea de profanare pe care o inițiase.

Cupolele sânilor ei il amenințau îndrăznețe, cu moțurile lor obraznice, contractate de la curentul făcut de fereastra deschisa. Chilotul de dantela ii proteja feminitatea cu resurse minime, iar Rafael nu se putu abține sa nu-şi apese palma făcută căuş, ca şi când ar fi vrut sa constate daca locul acela fermecat nu avea cumva o viața proprie. Îşi continua gestul, înfăşurând elasticul delicat pe degete şi trăgând minusculul articol vestimentar în jos, de-a lungul coapselor, pina il pierdu dincolo de glezne.

Acum erau la egalitate. Rămăseseră doar lacrimile de smarald suspendate de loburile urechilor, dar acestea nu trebuiau înlăturate, contribuind enorm la completarea imaginii de vis care i se înfățişa înaintea ochilor.

Cuprins de un val infinit de tandrețe, i se alătură, întinzându-se lângă ea şi îşi trecu palma dreapta peste căpăcelele rozalii, acum relaxate, verificându-le sensibilitatea. Şi cu o promptitudine demna de invidiat, ele reacționara, contractându-se din nou, un gest inconştient, dar care aproape că-l arunca în mijlocul unei tornade.

Cu mâna stinga rezemata sub cap, cu mâna dreapta îşi continua periplul, ros de curiozitate şi de dor. Ii mângâie gâtul fragil, cobori prin valea dintre sâni şi se pierdu în triunghiul întunecat, urmărind cum toate zonele pe care le atinsese se înfiorau sub atingerile delicate. Cauta anume centrul feminității, inconştient pregătit pentru el şi pentru „festinul” care avea sa urmeze. Il descoperi cald şi viu, sensibil la fiecare mişcare a degetelor lui pricepute.

Julia gemu uşor, şi-i oferi astfel fructul buzelor ei, pe care el se opri să-l savureze pe îndelete. Ii musca buzele, ii absorbi

limba, ii trasa un nou contur pentru gura, invadând spațiul dulce şi retrăgându-se, după cum degetele i se afundau sau se retrăgeau din cavitatea fierbinte şi fluida.

O aduse la primul orgasm după numai câteva minute, fara să-i atingă trupul, oferit lui cu atâta generozitate de drogul trădător. Câteva convulsii mici şi repetate fura semnalul ca organismul ei percepuse fiecare secunda aducătoare de placere şi nu-i refuzase nici lui niciuna.

Se lasa apoi sa alunece în josul corpului ei, venerându-i şi închinându-se la fiecare centimetru pătrat de piele. Ajunse în genunchi, lângă pat şi o trase şi pe ea în jos, pina când se afla fata în fata cu seiful ei de comori. Ii împinse putin genunchii, desfăcând petalele delicate ale feminității şi gusta din nectarul pus la discreție, pina când ii auzi gemetele lovind în timpane, iar sub limba simți trepidațiile premergătoare unei noi căderi în abis.

Cu infinita grija, chinuit de propriile sale nevoi, se ridica din nou în pat, purtând-o pe brațe pina în mijlocul întinderii ce părea acum nesfârşită. Ii învălui trupul cu noi mângâieri şi ii murmura la ureche cuvinte de dragoste pe care le refuzase oricărei alte femei. Carnea deja ii tremura, muşchii fiindu-i încordați la maxim de atâta reprimare a propriilor dorințe.

Ca un păcătos înălțând o ruga, îngenunche intre picioarele Juliei, ridicindo, cu palmele lipite de spatele ei flexibil, pina când emisferele catifelate ii ajunseră în dreptul buzelor. Îşi concentra atenția asupra celor doi boboci de trandafir şi a încăperii comorilor, destinzându-şi treptat propriul trup, pliat în conformitate cu intențiile de acaparare a cât mai multor „zone de influenta”.

La prima pătrundere în universul strimt şi fierbinte, resimți din plin efectele „trădării”. Nu avu nevoie de mai mult, pentru a ca mintea şi corpul să-i explodeze zguduite din temelii sub impulsul unui orgasm violent. Pentru ca la următoarea tentativa, câteva minute mai târziu, sa recidiveze în forță.

Puse acest fenomen neobişnuit pe seama dorinței reprimate atâția ani de zile, un asemenea efect devastator nefiind

arhivat în trăirile pe care le încercase cu vreo femeie. Cu atât mai putin cu una care ii stăpânea sentimentele în mod inconştient.

Cel mai uimitor era ca Julia avea un asemenea efect asupra lui, fara a participa direct la actul în sine. Nu primise din partea ei nici mângâieri, nici şoapte obscene, nici măcar un gest şi totuşi, reuşise să-l secătuiască de puteri doar în câteva secunde.

Strivita complet sub greutatea lui, o simți mişcându-se şi murmurând cuvinte incoerente, exact ca un bolnav în pragul delirului. Rafael ridica uşor capul de pe umărul ei şi o surprinse încercând sa deschidă ochii, sau, cel putin, asta i se părea lui ca face.

De fapt, Julia colinda în continuare nestingherita printre sferele incandescente, se uita la el fara să-l vadă, retina ei înregistrând doar elemente disparate ale figurii lui, amalgamate cu frânturi de imagini din propria ei memorie, totul într-un caleidoscop multicolor. Eforturile ei de a focaliza un obiect anume erau imediat disipate de puterea drogului ce i se infiltrase în simțuri.

Percepea mirosul lui Rafael, ii părea ceva cunoscut, dar nu reuşea să-l identifice, să-l suprapună peste trupul lui gol, năpădit de sudoare, care o afunda în salteaua pufoasa. La fel cum creierul ei ii transmisese nişte informații distorsionate despre „ceva” care întețea flăcări înăuntrul ei, aruncând-o apoi în cele mai delicioase convulsii. Ii venea sa se desfacă definitiv, în parti componente, pentru a avea capacitatea sa fixeze intru eternitate tot ceea ce simțurile ei înregistrau. Asemenea unei plante carnivore, şi-ar fi strâns apoi petalele imortalizând senzații obscure şi dorințe descătuşate.

Acum, de exemplu, îşi prelungea starea de abandon, dorindu-şi ca atingerile delicate ce o făceau sa freamăte sa nu se încheie niciodată. Nu, nici vorba sa fie capabila sa realizeze ca, de fapt, era vorba de buzele lui Rafael, care ii provocau toată starea aceea de letargie. Nu ştia ca senzațiile minunate care o încercau proveneau din faptul ca el zăbovea insistent

asupra sânilor, modelându-i şi enervându-le „butoanele” întărite cu ajutorul degetelor şi al limbii.

După cum n-avea habar ca presiunea aceea dulce se datora greutății corpului lui, iar gâdilatul delicat i-l producea parul lui de pe piept. Îşi ridica totuşi cu un mare efort brațele, pentru a-l încercui cu ele şi i se deschise, zâmbindu-i pierdut, cotropita de amintiri asemănătoare. Chiar daca nu conta cine e de data asta alesul, darurile pe care el i le arunca la picioare erau mai de preț decât orice trăise ea pina atunci.

Desi nici nu trecuseră cinci minute de când o pătrunsese ultima oara, Rafael nu se putu abține sa nu dea curs ispititoarei invitații. Şi o lua din nou, fara să-i pese ca, de fapt, ea îşi dăruia corpul altui bărbat, trecut şi îngropat. Suferise prea mult, il torturase chiar, imaginea ei abandonata unei iubiri străine. Nu avea de ce sa o ierte sau sa o menajeze. Nu şi daca îşi hrănea pasiunea din firimiturile lăsate în urma de cineva care nu o mai voia, sau care ii producea, în loc de placere, durere.

Nu făcea altceva decât să-şi ia dreptul. Femeia asta ii aparținea prin definiție şi nicicând nu ar fi trebuit sa fie a altcuiva. Numai gândul acesta il înverşuna şi mai tare, aruncându-i o pânză rosie furie în fata ochilor.

Îşi alimenta noua frustrare cu respirația ei întretăiată, cu zbaterea gingaşă a venei care-i pulsa precipitat la git, cu murmurele ei repetate, pina când un cuvânt se detaşă din amalgamul neinteligibil şi-l lovi drept în moalele capului: „Jack". La auzul numelui care abia prinsese contur, ultima fărâmă de luciditate care-l in-demna sa acționeze cu blândețe, explodă.

Ritmul se schimba din lent în alert, sângele clocotitor ii întuneca rațiunea, mâinile schimbară blândețea în agresivitate, tot trupul ii era încordat asemenea unui taur în arena. Cu mintea înceţoşată de gelozie, nu-şi mai acorda nici o clipa de tandrețe, transformându-se într-un animal turbat, al cărui singur scop părea sa fie împerecherea.

Astfel, o jumătate de ora mai târziu, căzu complet epuizat, după ce se căznise sa prelungească cât mai mult posibil momentul mult aşteptat, desfigurat de efortul depus şi satisfăcut ca Juliei i se ştersese umbra de zâmbet de pe buze. Nu ieşise inca la lumina nici-un germen al rațiunii, care l-ar fi ridicat de pe cuvertura contorsionata, pentru a-l atenționa ca a luat-o pe o panta greşita. Doar orgoliul era prezent, în plin triumf, savurând fiecare geamăt şi alimentându-se cu lacrimi.

În măsura în care ii permitea drogul, Julia percepea doar o durere surda în abdomen, nişte înțepături în muşchii interiori ai coapselor, ca o furnicătura, dar continua sa plutească detaşata printre globuri aurii şi spirale fosforescente care ii picurau în dosul pleoapelor scântei şi focuri de artificii. Timpul se dilata şi se contracta nefiresc, dar pentru ea scurgerea minutelor nu avea nici-o semnificație. Ar fi putut trece o ora sau zece, pentru ea cosmosul îşi deschisese porțile şi-i făcuse deja o primire grandioasa printre stele şi comete.

Într-un târziu, Rafael se ridica într-un cot, chinuindu-se să-şi focalizeze privirea şi îl cutremura un frison când ii văzu fata învăluita în firele de par încâlcite şi lipite de fata, de gât şi pe brațe. Pelicula fina de transpirație, combinație a efortului lui şi a suferinței ei, acționa ca un adeziv, desenând cu o penița nevăzuta arabescuri complicate. Cobori apoi privirea de-a lungul trupului ei răstignit şi observa cum anumite grupe de muşchi tremurau încă din cauza încordării.

Înmuiat de remuşcări, o trase lângă el, ca pe o prețioasa comoara, o potrivi în scobitura corpului lui şi o înveli atent cu coltul cuverturii. Se întinse lângă ea inspirând aroma combinata a celor doua corpuri şi îşi propuse o ora de somn, înainte de a o duce la ea acasă, înainte de ivirea zorilor. Dar palmele ei proptite dulce pe pieptul lui, precum şi dulceața cu care se ghemuia căutându-i căldura, îl făcură din nou sa se răzgândească.

De data asta, plecând de la principiul ca „nici-o greşeala nu trebuie pedepsita de doua ori”, reveni la adorație, blândețe, tandrețe, nu neapărat în ordinea asta.

Pentru ca nu putea obține de la ea nici iertarea, nici încurajarea, nici împlinirea, începu sa regrete ca se folosise de maniera cea mai puțin ortodoxa pentru a o aduce în brațele lui. Şi, bântuit de mustrări de conştiința, ii dedica toată măiestria, toată delicatețea de care era capabil, închinându-se trupului ei cald şi moale şi oferindu-i din nou spre degustare deliciile iubirii.

Înspre zori, încălzit şi toropit după noaptea în care-şi acordase doar doua ore de somn, Rafael se strecura din aşternut, grăbindu-se sa adune hainele aruncate prin toată camera, îşi făcu un dus rapid şi reveni la Julia, care continua sa doarmă, indiferenta la tot cea era în jurul ei. Stinse cu grija lumânările, aproape topite, cu gesturi ferme, de expert.

Renunță la a o îmbrăca, mulțumindu-se sa o înfăşoare într-un cearşaf şi o duse la maşina, zgribulit de răcoarea dimineții. Recupera şi hainele şi pleca întins spre casa ei, căutând în minte soluții pentru cazul în care uşile ar fi fost încuiate. Dar nu erau. Datorita cartierului în care locuia de atâția ani, Julia nu simțea niciodată nevoia sa se izoleze de restul lumii, ştiind ca, nici măcar pentru un hot experimentat, cotloanele casei ei nu ar fi dezvăluit comori ascunse sau seifuri pline cu bani.

Cu ea în brațe, temându-se de vecini matinali sau de bătrâne fără somn, Rafael cerceta rând pe rând vreo trei camere până sa găsească una ce părea locuita de femeia care-i dormea în brațe. Ştia ca efectul drogului o sa dispară în cel mult douatrei ore, lăsându-i o senzație de mahmureala şi o teribila durere de cap.

Dar, pentru ca a doua zi era sâmbăta, se consola cu ideea ca va trebui sa zacă în pat toată ziua, chiar daca avea ceva planificat pentru acel week-end sau nu.

Căuta în dulap, în scrin şi abia sub perna găsi cămaşa de noapte, neputându-se abține sa nu inhaleze mirosul impregnat în bucata subțire de material. O îmbrăca destul de uşor şi o înveli cu pătura, camera fiind mult mai răcoroasa decât cele din casa lui.

Ar fi vrut sa rămână lângă ea până se trezeşte, dar ii fu teama sa dea ochii cu ea pe teren propriu. Oricum, nu şi-ar fi putut justifica prezenta în dormitorul ei fără sa ajungă din nou la conflicte „armate”. Nu-şi înfrâna insa pornirea de a o mai săruta o data înainte de plecare, gândindu-se mai ales la faptul ca, pentru o buna perioada de timp, nu va mai avea prilejul sa o facă.

Spre surpriza lui, fu gratulat cu incantația propriului nume, care pe buzele ei suna teribil de dulce, dar şi oarecum periculos. Pentru ca asta demonstra ca în curând va fi treaza de-a binelea şi, cu toată iubirea care ii fierbea în vene, nu-şi putea permite să-i lase loc pentru recunoaştere.

Ceasul de pe noptiera indica ora zece şi treizeci şi doua de minute. Julia îşi freca pentru confirmare ochii cu dosul mâinilor, parca nevenindu-i sa creadă. Era în pat, iar lumina zilei indica faptul ca era vorba despre „zece dimineața" nu despre „zece seara". Sa fi dormit oare aşa de mult?

Încercă apoi sa se ridice în capul oaselor, dar renunță imediat atunci când din direcția corpului ei ii veniră rapid nişte semnale cu totul neobişnuite, materializate în dureri musculare, migrena, totul pe fondul unei ciudate senzații de amețeală.

Se prăbuşi din nou intre perne, încercând sa rememoreze modul în care ajunsese într-o stare atât de deplorabila, dar în cap ii bastoreau de zor nişte ciocane pneumatice, aparent neafectate de vijelia care i se întețea în cap.

Cu un val neaşteptat de curaj ridica uşor coltul păturii, pentru a descoperi daca adormise îmbrăcată şi, spre surpriza ei, constata ca, în ciuda vicisitudinilor prin care trecuse, avusese totuşi prezenta de spirit de a-şi trage cămaşa de noapte.

Privirile i se mutară spre lateral stânga, unde, pe un fotoliu, aşezate de o mina grijulie se aflau rochia din seara precedenta şi desous-urile pereche, iar sandalele se odih-neau cuminți pe covorul rărit pina la urzeala.

Îşi duse mina la frunte, dar nu descoperi nici-o urma de fierbințeală, ceea ce o îngrijoră de-a binelea. Atunci de unde provenea durerea de cap şi senzația asta grețoasa de leşin? Cele câteva secvente pe care le depozitase în memorie ii aduceau aminte de o abundenta de pahare cu şampanie, dar de aici încolo, niente. Ultimele cadre ale filmului lipseau cu desăvârşire. Sa fi fost numai şampania? Băuse prea mult?

Cel mai tare o îngrijora o eventuala reacție necontrolata care ar fi distrus toată munca ei preț de doua săptămâni. Oare se dăduse în spectacol? Şi daca nusi aducea aminte cum reacționase, cum de prinsese totuşi focurile de artificii? Doar le văzuse pe toate! Ar fi putu sa jure.

Renunță la un moment dat sa se mai chinuie, pentru ca, indiferent cât de treaza fusese la momentul artificiilor, pentru nimic în lume nu-şi amintea cu cine plecase acasă, cine o adusese în dormitorul ei, cine o dezbrăcase. CINE O DEZBRĂCASE?!

O transpirație rece o cuprinse din cap pina în picioare, pentru ca asta, da, într-adevăr, era o problema. Aproape ca nici nu mai conta daca ruinase petrecerea, nici daca dansase cumva pe mese, cert este ca în masa de invitați, putini erau femei, dar acestea se excludeau de la sine, iar în grupul cunoştințelor ei de gen masculin, cine oare şi-ar fi permis s-o aducă acasă, s-o dezbrace şi s-o bage în pat?

Metoda eliminării era singura pe care putea s-o aplice, dar nici folosindo nu ajunse la un răspuns satisfăcător. Fu nevoita să-şi amine exprimarea temerilor pe mai târziu, pentru ca un nou val de greata ii inunda esofagul. Cu toată durerea, se chinui sa se ridice din pat şi se năpusti către baia micuță ce deservea propriul dormitor, împleticindu-se.

După ce deversa conținutul şi-aşa sărac al stomacului, îşi clăti fata cu apa şi îşi ridica privirea înspre oglinda pentru a primi în plex o noua porție de soc: arata ca dracu”! Tot parul ii era încâlcit, de parca suferise o şedință de tapaj suprarealist, buzele ii erau roşii şi umflate, ochii ii erau înfundați în orbite şi erau tiviți de o pereche superba de cearcăne violacee. Îşi trecu degetele peste buze şi le descoperi maltratate la modul superlativ. Încercă apoi fara succes să-şi treacă peria prin câlții ce-i țineau loc de par, iar rezultatul fu un mic țipăt de durere, când migrena şi smulgerea firelor îşi reunieră forțele.

Şi de unde venea mirosul asta de mosc? Se întrebă, ridicând la nas cămaşa de noapte, din care insa nu repera nici-un iz.

O trase peste cap, icnind din nou de durere, pentru a redescoperi „parfumul” căutat pe ea însăşi. Se înghesui în cada mica deschizând robinetele la maxim şi se abandona placerii infinite care-i invada corpul.

Fiindu-i teama sa nu adoarmă, începu sa se săpunească bine chiar înainte ca apa sa ajungă măcar la jumătatea căzii. Continua cu o doza de şampon, frecându-şi energic podoaba capilara, reuşind astfel să-şi epuizeze toate resursele de energie.

Făcu o pauza pentru a-şi reîncărca bateriile, încercând din nou sa recon-stituie „filmul” serii. Nu-şi mai amintea clar decât ca fusese atrasa pe ringul de dans, în mijlocul colegilor care ii mulțumeau în felul asta pentru reuşita petrecerii, revăzu din nou, destul de limpede, şampania care ii curgea din abundenta în cupa de cristal, dar, la final. Se încăpățână sa se concentreze, dar eforturile ii fura zadarnice.

Răzbăteau până la ea doar şoapte murmurate la ureche, parfumuri delicate de flori, a-mestecate cu un miros dulceag de ceara topita. Desluşea vag nişte atingeri care o in-fiorau şi o sursa necontenita de plăcere care ii înmuia muşchii, oasele şi ultima fărâmă de rezistenta.

Involuntar, amintirile o făcură să-şi plimbe degetele pe buze, întinzând picăturile de apa în chip de urma a unui sărut fugar. Închise ochii şi se lăsa purtata în lumea din visul ei fără nume, unde adorația şi tandrețea o doreau prizoniera.

Conştientizând brusc faptul ca e pe punctul de a se abandona somnului, se ridica din apa şi îşi concentra atenția asupra buretelui portocaliu pe care îl îmbibase deja cu spumant şi, aplecându-se pentru a-şi aplica o săpuneala, se întâlni fatan fata cu o mulțime de semne roşiatice sau violacee răspândite pe trunchi, pe brațe şi pe coapse. Freca energic, încercând sa le descopere proveniența, iar faptul ca o dureau la atingere ii confirma ca nu are de-a face cu „pete”, ci cu adevărate semne.

Pe măsura ce descoperirile avansau, în mintea ei, care devenea din ce în ce mai limpede, îşi făcu loc încet-încet

sinistrul adevăr: cineva profitase de neatenția ei şi ii administrase un somnifer, cu scopul declarat (sau nedeclarat) de a o umili.

Nu-şi putea da seama cine ar fi fost în stare sa premediteze o atare acțiune, pentru ca majoritatea celor prezenți o cunoşteau de puțin timp.

Nici-unul dintre colegii ei nu ar fi recurs la o asemenea metoda daca siar fi propus, într-adevăr, să-şi bata joc de ea. Şi de ce ar fi făcut-o? Doar nu deranjase pe nimeni şi nici nu avusese, fizic, timpul necesar pentru a-şi face duşmani. Înlăturând rând pe rând toate posibilitățile, nu-i mai ramase mare lucru. Nu-şi putea imagina ca vreunul din oaspeți ar fi făcut subit o pasiune pentru ea, mai ales ca era vorba despre oameni de vaza ai oraşului.

Se opri din raționamentul firav tocmai când, în căutarea unei figuri predispuse la gesturi extreme, în mintea ei apăru un chip cu maxilare puternice, cu o fata marcata de doua sprincene groase şi drepte, de sub care arunca scântei o pereche de ochi umbriți de gene lungi, întoarse. Rafael reprezenta cel mai apropiat personaj care părea sa întrunească cu brio spiritul temerar şi curajul de a o extrage dintr-o sala plina cu invitați, întărâtat de refuzurile ei anterioare.

Şi manevrase lucrurile de o asemenea maniera incit Julia sa nu aibă nici o dovada palpabila, nici-un indiciu, nimic de care să-l poată acuza. Dar cum reuşise sa premediteze? Nu avea de unde sa ştie ca ea va fi la petrecere, deci totul a fost o pura întâmplare. Şi atunci de unde făcuse rost de drog? Oare era dependent? Ar fi fost singura explicație plauzibila. Numai daca el însuşi era un consumator frecvent ar fi purtat asupra lui în permanenta câte o doza. Deşi, la prima vedere, nu se încadra în simptomatologia cunoscuta de la şcoala.

Întinse mecanic mina după prosopul care aştepta cuminte pe suportul din inox, fara să-şi întrerupă raționamentul care o călăuzea spre lumina. Şi daca Rafael avusese întâmplător la el o „priza”, de ce o folosise asupra ei? Daca la toate celelalte

întrebări mai găsea cât de cât un răspuns acceptabil, acest aspect ii rămânea complet nelămurit.

Ajunse în camera frecându-şi parul cu prosopul şi răsucind inca în minte după motivații şi presupuneri. Ajunse chiar sa creadă ca era victima unei halucinații, dar urmele de dinți şi vânătăile de pe corpul ei o contraziceau vehement.

Desi era frântă de oboseala şi se simțea toropita după baia fierbinte, îşi dorea cu ardoare sa afle ce se întâmplase cu ea în răstimpul în care fusese victima inconştientă. Nu putea trai cu o asemenea îndoială, avea nevoie de certitudini.

Cu o idee noua înşurubata în creier, îşi trase repede pe ea blugii şi un tricou fara mâneci, aluneca într-o pereche de papuci comozi şi îşi scoase cu gesturi febrile telefonul mobil din geanta. Forma numărul lui Graham şi dura numai un minut pina când ii auzi vocea baritonala în receptor.

— Scuză-mă ca te deranjez, începu ea pe un ton şovăitor. As vrea sa ma ajuți într-o problema.

Bucuros ca, în sfârşit, apelase la serviciile lui pentru ceva, Graham o ruga doar să-şi enunțe „dorința”.

— As avea nevoie de o maşină, spuse ea repede, de frica sa nu se răzgândească.

— Acum?

Pipăindu-şi cu o umbra de îndoială parul inca ud, Julia confirma:

— Acum.

— Draga mea, credeam ca n-ai sa mi-o mai ceri niciodată.

Surprinsa de replica lui, atunci când s-ar fi aşteptat la un oftat urmat de enumerarea a numeroase acte de semnat şi tergiversări de pina la o săptămână, Julia ramase perplexa.

Simțind-o muta de uimire, Graham King începu sa rida uşor.

— Ți-am cumpărat o maşină din ziua în care ai luat examenul de rezidențiat.

Aşteaptă de atunci, cuminte, în garaj, dar n-am vrut sa te forțez s-o accepți, mai mult pentru ca ma aşteptam să-ți comanzi una pe gustul tau.

— Da’ stiu ca te pricepi la surprize, replica Julia, recuperându-şi glasul. Şi cum facem?

— Am cheile la mine. Îți trimit imediat şoferul meu cu ele. Şi cu maşina, bineînțeles.

— Nu stiu cum as putea sa ma revanşez.

— Acceptând sa iei cina cu mine asta seara, ii spuse Graham încântat de oferta. Chiar voiam sa discut cu tine despre nişte probleme. Ce zici?

— Bine, atunci. Ne întâlnim undeva?

— Trec eu sa te iau pe la şapte.

Julia îşi trecu o mina prin parul ud, cântărind în minte situația. Nu mai avea timp sa se usuce, dar acest aspect era complet lipsit de importanta. Analiza apoi promptitudinea lui Graham, care continua s-o uimească prin solicitudinea şi delicate-tea cu care o înconjura. Fara să-i puna întrebări indiscrete, fara să-i ceara explicații, îşi dorise o maşină, ei bine, o avea. Nu se îndoia nici-un moment ca daca n-ar fi avut „surpriza” deja pregătită, i-ar fi trimis fara sa ezite propria lui maşină, cu şofer cu tot.

În aşteptarea „mesagerului”, începu să-şi împletească parul ud într-o coada groasa, pe care şi-o fixa expert cu o clema şi asta numai fiindcă tricoul i se udase deja în spate. Urca în fuga la etaj ca să-şi ia unul uscat şi cobori exact în momentul în care un Isuzu Ascender albastru metalizat fâsâia pe asfaltul din fata casei.

Ii ieşi în întâmpinare lui Chuck, primind de la el, pe lângă un zâmbet admirativ, gestul galant cu care ii ținea deschisa portiera. Se aşează copleşită pe scaunul capitonat în piele de culoarea untului care pastra inca impregnata căldura corpului lui Chuck şi roti cu emoție cheia în contact. Verifica în retrovizoare strada şi demara lin, îmbătata de mirosul inconfundabil de „nou” pe care-l degaja maşina.

Era încântată ca de o jucărie noua, desi nu avusese inca ocazia sa şofeze o maşină proprie. Apuca sa vadă înainte de a vira la dreapta pe artera principala cum o a doua maşină opreşte în dreptul şoferului rămas fara obiectul muncii şi il

„culege” pentru a-l returna la firma. In acel moment ii păru rau ca nu se oferise ea însăşi să-l duca la birourile „King& Sons”, dar se dovedise prea captivata de noutate ca sa gândească mai departe.

Previzibil, Graham intuise reacția ei şi se asigurase trimițând şi o alta maşină pentru a-şi recupera şoferul. Ii mulțumi în gând pentru prezenta de spirit şi îşi urma traseul preocupata de propriile frământări.

Ajunse la spital în doar câteva minute şi se ruga în gând ca nu cumva doctorița La Salle sa fi plecat. Ştia ca mai are program şi la un cabinet particular, dar nu cunoştea cu exactitate orarul după care îşi desfăşura activitatea. Parca maşina într-un loc ca prin minune liber şi se precipita pe scări, tulburata şi surescitata.

Spre norocul ei, Lucinda La Salle era în cabinetul din spital şi nu avea nici prea multi pacienți adunați la usa. Asistenta ei tocmai ieşise ca sa verifice lista cu programări şi o invita pe Julia înăuntru.

Lucinda scria de zor într-un registru de consultații, iar pe Julia o străbătu un fior de panica. Nu mai apelase niciodată la serviciile unui ginecolog, iar masa cu brațe strălucitoare o intimida teribil.

— Julia, ce surpriza! Zise Lucinda, ridicându-şi privirile din registru. Cum a ieşit petrecerea? Am auzit ca ai fost la înălțime!

Desi nu venise ca sa discute despre petrecere şi simțind cum i se prelinge curajul, Julia afişa o tentativa jalnica de entuziasm.

— Totul a fost mult mai bine decât m-am aşteptat, confirma ea, fericita ca mai are ocazia sa traga de timp. Vremea a fost buna, prezentarea excelenta, muzica, de excepție, ce mai, pot sa spun ca m-am întrecut pe mine însămi. Unde mai pui ca şi pentru mine a fost o premiera.

— Mi-a povestit ceva-ceva Derek, dar una e sa vezi cu ochii tai şi alta sa participi. Şi, ce s-a întâmplat? Ai băut prea multa şampanie sau ai stat în curent?

Te întreb pentru ca mi se pare ca ai ochii putin cam roşii.

— N-am apucat sa dorm prea mult, mărturisi ruşinată Julia, framintinduse cum să-i relateze motivul pentru care era acolo. Privi intimidata spre d-na Foggart, asistenta Lucindei, iar aceasta, cu o intuiție demna de invidiat se ridica şi ieşi din cabinet fara sa spună un cuvânt.

Căutând şi ultimele resurse de curaj, Julia îndrăzni sa se aşeze pe scaun, foindu-se neliniştită.

— Ştii, de fapt, am venit la tine pentru o consultație, enunța ea dintr-o singura suflare.

Lucinda deschise larg ochii mari, albaştri, de culoarea cerului, îndepărtând o şuviță rebela care ii cădea pe frunte.

— Vrei un consult ginecologic? Întrebă ea accentuând intenționat pe ultimul cuvânt. Apoi, revenindu-şi rapid din uimire, doar era o treaba extrem de fireasca, lua un formular pe care începu să-i noteze datele personale. Dezbracă-te după paravan şi urcă-te pe masa, o indemna ea, fara să-i ceara nici-o alta explicație.

Julia ezita un moment, îşi simțea obrajii cuprinşi de flăcări, dar se simți datoare să-i spună măcar o parte din povestea incredibila pe care o trăise.

— Înainte de orice, începu ea cu glas tremurat, vreau să-ți spun ca nu e vorba despre un control de rutina. Îşi drese putin vocea şi continua. Aseară cineva mi-a pus un drog în băutură şi după aceea a profitat de mine, la cel mai concret mod.

Arunca o privire fugara în direcția doctoriței şi o văzu ridicând capul pentru a o studia cu atenție. Imediat după aceea, aproape automat, mina ei selecta din sertarul biroului un alt tip de formular, pe care-l aşează pe birou şi începu să-l nete-zeasca cu dosul mâinii.

Pentru ca şi ea fusese instruita cum sa completeze toată gama de formulare, nu-i fu greu sa deducă din antet ca de data asta era vorba despre unul utilizat cu precădere de medicii legişti. Şi asta pentru ca, tehnic vorbind, Julia fusese victima unui viol. Cuvântul o lovi în creier cu efecte

nebănuite. Începu sa respire sacadat şi fruntea i se acoperi instantaneu de broboane de transpirație.

— Calmează-te, o linişti Lucinda, care o urmarea cu ochi de vultur, captând orice reacție. Din experienta ştia ca victimele agresiunilor sexuale pot prezenta aparenta unor persoane normale, pina în clipa în care conştientizează efectul de trauma.

Ii întinse un pahar cu apa rece şi o pastiluta mica, de culoare roz. Înghite asta şi relaxează-te. Nu te mai gândi la nimic.

Dornica sa scape de sentimentul acela acut de panica, Julia ii asculta docila sfaturile şi după câteva minute se simțea deja mai bine.

— Acum încearcă să-mi povesteşti mai departe, o indemna Lucinda cu o voce extrem de blinda, pregătindu-se sa scrie.

— Sincera sa fiu, nu prea am ce să-ți povestesc, pentru ca efectiv nu-mi amintesc mare lucru. Ceea ce m-a determinat sa vin la tine au fost nişte escoriații violacee şi nişte urme ca cele de aici, ii explica ea, arătându-i semnele de pe brațul sting. Par sa fie mai degrabă muşcături, dar nu sunt sigura.

Lucinda se apropie şi studie cu atenție urmele făcute de dinții lui Rafael pe pielea catifelata, însoțindu-şi analiza de câteva fotografii care focalizau porțiunea de piele afectata. Nota apoi ceva pe formularul de pe birou şi se întoarse din nou la studiu.

— As vrea sa te dezbraci complet, ca sa fac poze şi pe restul corpului, ii spuse ea cu un ton profesional. Ai făcut baie? Sau dus?

— Da, recunoscu vinovata Julia, dar fara sa stiu ca as fi putut distruge eventuale probe. Realitatea e ca la început nu mi-am dat seama ca.

— Nu-i nimic, mai mult ca sigur ca vom găsi inca suficiente mostre de sperma atunci când îți voi face controlul ginecologic. Asta în cazul în care a abuzat de tine. S-ar putea sa se fi mulțumit să-ți lase urme şi sa te privească goala, desi mandoiesc.

Ştii, după părerea mea, inca nu s-a născut bărbatul care sa se mulțumească să-ți privească corpul, adăugă ea, zâmbind malițios, în timp ce observa formele şi rotunjimile native ale Juliei. Pina şi eu, daca as fi bărbat, as încerca sa obțin mai mult Se opri în mijlocul frazei doar pentru ca înregistra jena care o cuprinsese pe colega ei. Desi nu era nici ea rau alcătuită de mama natura, nu se putea lauda nici pe departe cu un trup incitant. Conformația ei era un pic disproporționata, cu un piept generos, dar cu un corp de înălțime medie, ceea ce o făcea sa para bondoaca.

Brațele ii erau bine îmbrăcate cu carne, chiar daca talia ii era subțire, soldurile explodau la numai câțiva centimetri mai jos, iar impresia ei personala coborâse pina la a se considera născută fara noroc.

Îşi făcu deci de lucru în continuare cu aparatul de fotografiat, pentru a lăsa aprecierile laudative sa se disipeze în timp. Mânuia cu multa dexteritate micuțul aparat, fixându-şi unghiurile în funcție de lumina, ajutându-se de blițul incorporat, mărind sau micşorând, după caz, contrastul imaginii. Se vedea ca nu era pentru prima oara când trata o astfel de problema şi asta datorita faptului ca şeriful Henderson ii solicita întotdeauna ajutorul atunci când în zona apărea un caz cu implicații sexuale.

— Asa, acum suie-te, te rog, pe masa, zise ea trăgându-şi nişte mânuşi chirurgicale şi pregătind câteva lamele. Era conştientă de sentimentul cu care se confrunta Julia, dar pentru ea nu constituia ceva ieşit din comun. Lasă-te mai jos, mai, mai. aşa e bine. O ajuta să-şi proptească gambele pe suporții din plastic şi aprinse o lampa cu spot, continuând concentrata sa recolteze probe.

Desi nu făcuse cine ştie ce efort, muşchii interiori ai coapselor începură sa trepideze, iar ruşinea ii induse câteva frisoane suplimentare. Daca n-ar fi fost ea însăşi medic, nu credea ca s-ar fi supus de buna voie unui asemenea control, chiar cu riscul de a rămâne traumatizata. Şi chiar asa, faptul ca urma sa devina sigura în legătură cu ceea ce acum se afla

inca la nivel de presupunere, nu însemna ca psihicul ei nu ar fi avut de suferit.

— Asa, inca putin, gata! Poți sa te îmbraci.

Lucinda îşi înregistra probele colectate, le eticheta şi îşi relua locul la birou pentru a termina de completat formularul.

— Cred ca va trebui sa dai şi o declarație la politie, o auzi Julia spunând, în momentul în care tocmai terminase de îmbrăcat. Vrei sa depui o plângere?

Reflecta putin la situația în care se afla şi ii adresa colegei ei o privire interogativa.

— Daca nu depui plângere, ii explica Lucinda, şeriful nu poate sa demareze nici-o investigație. De asemenea, nu-l poate pune sub acuzare pe agresor, în cazul în care el va fi identificat. Se opri pentru o clipa, analizând cu atenție chipul destul de răvăşit al Juliei. Pentru ca vrei sa fie prins, nu-i asa?

Gândindu-se la Rafael, Julia ezita daca sa dea curs unei urmăriri, penale, fara îndoială, cunoscând prea bine implicațiile unui asemenea gest. Şi numai faptul ca actul lui o determinase sa se confrunte cu ruşine şi, de ce nu, cu umilință, merita, într-un fel, sa fie pedepsit.

Pe de alta parte, simțea un nod dureros în piept, ca o părere de rau, fiindcă nu-şi dorise niciodată sa inspire unui bărbat asemenea porniri malefice. Oare pe el il afectase atât de tare rezistenta ei incit s-o supună unei agresiuni? Oare ii fusese indiferenta participarea ei la ceea ce ar fi trebuit sa insemne un act de iubire? Cum ii putuse face aşa ceva? Nu-şi amintea, din tot ceea ce ştia despre el, sa mai fi recurs vreodată la o asemenea metoda de posedare. Il cunoscuse ca fiind un bărbat galant, atent, învăluitor, chiar miza extrem de mult pe farmecul lui personal. Iar acum, în cazul ei, abordase „problema” complet diferit, fara să-i dea „victimei” nici-un grad de libertate.

— Il cunoşti? O trezi din introspecție glasul suspect de calm al Lucindei.

Din modul în care te comporți, îmi dai de înțeles ca ştii cine te-a violat şi ca persoana nu ți-e complet indiferenta. Bănuiesc insa ca te intriga doar maniera de „lucru”.

— Nu, se eschiva Julia prea repede ca sa fie adevărat, nu-l cunosc! N-am nici cea mai vaga idee. Nu. Ma gândeam doar ca în seara asta ma întâlnesc cu avocatul meu şi as vrea să-i cer şi lui părerea.

Motivația era putin cam forțată, dar doctorița La Salle nu comenta. Puse doar formularul la loc în sertar, ridicând o fata complet zâmbitoare atunci când se întoarse spre Julia.

— Bine, cum vrei, atunci. Vreau să-ți spun doar ca „violul” este un fapt cert, ca nu ți-a provocat nici-un fel de leziuni interne, deci n-a fost vorba despre o agresiune în grup. După diametrul colului uterin as putea sa afirm, desi am nevoie de rezultatele testelor de laborator, ca nu s-a limitat la „o singura data”, ci a reprodus „evenimentul” de cel putin patru sau cinci ori. aşa se explica şi trepidația muşchilor croitori, dar bănuiesc ca ştiai deja, pentru ca nu stau de vorba cu o novice.

Julia o asculta siderata, încercând să-şi închipuie cum se derulaseră faptele în comparație cu puținul pe care şi-l amintea ea însăşi.

— A şi inca ceva, dar şi asta cred ca ştiai, nu eşti în perioada de ovulație, deci şansele ca sa ramii însărcinată sunt practic nule. Vreau numai sa te liniştesc în cazul în care vei mai avea cumva grețuri sau amețeli, ele fiind doar sechele ale dozei de drog pe care ai ingerat-o.

Chiar daca în mod normal ar fi trebuit sa se îndrepte spre usa, Julia simți nevoia imperioasa sa se aşeze. Căzu pe scaunul cel mai apropiat, coborând în acelaşi timp pleoapele.

— Ce ai, ți-e rau? Se alarma îngrijorată Lucinda, ridicându-se automat şi ocolind în graba biroul.

Julia făcu un semn de negare cu mina, continuând sa fie absorbita de cadrele care se i se desfăşurau chiar în acel moment prin fata ochilor.

— Nu, mi-e bine, murmura ea. Am avut numai ceva, ca un flash-back, o imagine fugara. Numai ca.

Numai ca bărbatul cu care se rostogolea în aşternuturi nu era Rafael, ci o amintire dureroasa, a unui om pe care-l iubise şi pe care-l pierduse în favoarea divinității. In mijlocul orgiei, trupul şi mintea ei o trădaseră. Îşi închipuise ca se afla în brațele lui Jack şi ca e iubita din tot sufletul, aşa cum numai el ştiuse s-o iubească.

Se întreba acum daca nu cumva i se şi adresase, călăuzita în visul ireal de tandrețea şi placerea pe care „agresorul" le revarsă asupra ei. Asta ar fi însemnat insa ca administrarea drogului reprezentase doar o arma care să-i coboare „scuturile". Ştiind ca no poate convinge sa fie a lui, Rafael se folosise de drog pentru a-i debloca maleabilitatea.

Deschise brusc ochii şi o văzu pe Lucinda cântărind din priviri starea ei sufletească. Nu-şi putea da seama daca flash-back-ul completase cu nişte piese noi puzzle-ul nedesifrat care se afla în mintea Juliei, sau ii relevase tocmai despre cine era vorba. N-o putea obliga să-i spună adevărul, daca ea nu voia să-l implice pe auto-rul agresiunii, oricât şi-ar fi dorit. Nu înțelegea atunci ce rost mai avusese sa se pre-zinte la un control, daca ținea secreta identitatea celui care o violase.

— Hei, te simți bine? Insista, perseverenta în grija ei, doctorița La Salle.

— Da, ma simt perfect, mulțumesc, răspunse pierduta Julia, simțindu-se brusc vinovata. Ai fost aşa drăguță cu mine. şi eu îți fac atâtea probleme.

— Nu interpreta greşit, Julia, te rog, o implora aproape Lucinda. Nu-mi faci nici-un fel de probleme. Înțeleg perfect prin ce treci şi, te rog sa ma crezi, nu te condamn. Ii prinse degetele înghețate în mâinile ei şi se lăsă uşor pe vine. Nu ma interesează daca tu il cunoşti pe cel care te-a maltratat, îmi dau seama ca nu e simplu sa arăți cu degetul pe cineva şi ca urmare persoana respectiva sa fie privata de libertate.

Dar nici ce ți-a făcut ție nu e corect.

— Ai dreptate, recunoscu Julia, după câteva minute de tăcere. Dar pina când nu sunt sigura.

— Pai, ca sa fii sigura, trebuie sa fie declanşată cercetarea, investigația.

Altfel cum să-l descopere pe făptaş? Eu furnizez nişte probe, se face analiza ADN, se compara cu prelevări de la posibilii suspecți şi atunci vei şti cu certitudine.

Îngrozită de eventualele implicații ale unei atare întreprinderi, Julia se ridica panicata de pe scaun şi se precipita spre usa. O saluta din mers pe Lucinda La Salle, promițându-i ca va reveni cu un telefon.

În parcare, după ce intra în maşină, se rezema cu capul de mâini pe vo-lan, cutreierata de sentimente contradictorii. Pe de-o parte ar fi vrut să-l pedepsească pe Rafael pentru îndrăzneala de a fi atins-o fara acordul ei, pe de alta parte, se indu-iosa în fata unei atât de puternice dovezi de pasiune, perpetuata de-a lungul atâtor ani. O intriga insa şi acel firicel firav de acceptare care se insinua în sufletul ei, ca şi când şi dorințele ei convergeau în acelaşi punct.

Îşi puse atunci pentru prima oara problema ce s-ar fi întâmplat cu ea daca ar fi ignorat complet „referințele" lui Rafael, daca s-ar fi lăsat la rândul ei impresionata de atenția pe care i-o acorda. Fara îndoială ca în inima ei curata de adolescenta, Rafael s-ar fi infiltrat cu uşurință şi curând, ar fi dominat şi acel teritoriu care ii fusese refuzat cu atâta obstinație. Nici măcar nu era sigura ca, desi fiind date împrejurările, acest lucru nu se şi întâmplase.

Altfel cum să-şi explice lipsa oricărei dorințe de a instaura dreptatea? In forul ei interior se ducea o lupta: orgoliul o indemna sa caute singura sursa şi vinovatul, în timp ce inima găsea necontenit scuze şi circumstanțe atenuante. Pina la urma, ceda în favoarea orgoliului. Şi asta numai pentru ca ii fusese calcata în picioare mândria şi demnitatea. Se simțea folosita, pângărita de atingerile lui Rafael, chiar daca, în ultima instanță, se părea ca acționase din pasiune, nu din răzbunare.

Dar principiile după care Julia se călăuzise o viața întreagă nu-i permiteau sa accepte ca cineva, indiferent de intenție, sa se folosească de trupul ei ca de un manechin gonflabil. Daca intre doua persoane se înfiripa un sentiment, trebuia sa fie vorba despre reciprocitate. Iar în cazul ei, faptele scoseseră în evidenta doar un abuz.

Localul ales de Graham era un restaurant micuț, la „Sophie's", o clădire masiva din cărămidă rosie, cu geamuri mari, orientate spre strada. Înăuntru domnea răcoarea, pentru ca soarele încălzea frontal localul doar în prima parte a zilei.

Înăuntru, mesele erau dispuse radial, făcând loc la mijloc pentru un discret ring de dans, folosit doar în cazul în care restaurantul era închiriat pentru o nunta sau o agapa. Aerul condiționat unduia lin fetele de masa imaculate şi antrena intrun dans molcom florile multicolore ce ornamentau delicat fiecare masa.

Pentru întâlnirea lor, Graham rezervase un separeu, delimitat fata de încăperea propriu-zisă de o perdea din franjuri cu mărgele, care estompau figurile, dar lăsau sa se întrevadă siluetele. O aştepta deja cu o cafea dinainte, răsfoind răbdător un dosar de succesiune, pe care şi-l luase de la birou.

Julia fu condusa de seful de sala imediat după ce ajunse şi fu întâmpinată de distinsul avocat cu un zâmbet cald şi o strângere de mina, care, parca, ii inocula o doza suplimentara de curaj şi energie. Era pentru prima oara când intra într-un restaurant din Canon City şi trebui sa admită ca în mintea ei stăruia o emoție nedefinita, ca şi când săvârşea o imixtiune pe un teritoriu strain şi complet interzis.

— Draga mea, e o placere deosebita sa te revăd, zise Graham, în timp ce privirea i se prelingea de-a lungul trupului ei svelt, înveşmântat într-o superba rochie din jerseu de culoarea piersicii pârguite.

— Şi pentru mine constituie o placere, tinu să-l asigure, uşor intimidata, Julia.

— Arăți schimbata, spuse el, desi trecuseră doar doua săptămâni de la cina la care o invitase. Ii studie cu atenție fata îmbujorată, încadrată de parul lung, prins doar deasupra urechilor cu doua agrafe îmbrăcate în coral. I se părea ca a suferit un proces brusc de maturizare, desi nu fusese niciodată o persoana exuberanta sau extrovertita. Cel putin nu pentru cineva care indurase atâtea lovituri de la soarta fara sa clipească.

Chipul Juliei deveni incandescent, întrebându-se daca, pe undeva, nu rămăsese descoperita vreo porțiune a pielii care sa poarte dovezile de netăgăduit ale nopții „pasionale" pe care o petrecuse, practic, fara voie. Îşi aranja nervoasa gulerul tunica al rochiei, verificând orbeşte daca toți nasturii sunt încheiați.

— Trebuie sa fie de vina oboseala, îngăimă ea.

Graham o privi din nou iscoditor, simțind în dosul cuvintelor adevăruri ascunse urechilor lui.

— A, uitasem de recepția pe care ai „instrumentat-o", păru el să-şi amintească.

Nici nu ştii cât de rau îmi pare ca n-am putut veni, dar am fost ocupat pina peste cap cu un client rebel. Ştii şi tu cum sunt clienții ăştia, ani de zile nu te deranjează nici măcar cu un telefon şi într-o seara au pretenția sa le aranjezi nu stiu câte contracte, cu nu stiu câte anexe şi paragrafe, ma rog, treburi avocățeşti.

Se întrerupse în momentul în care un ospătar le aduse meniurile şi îşi redirecționa întreaga atenție asupra listei cu delicatese.

— O salata franțuzească şi un piept de pui la grătar, comanda el rapid, evident familiarizat cu preparatele puse la dispoziție de respectivul restaurant. Tu ce iei? O interoga pe Julia, care plutea de-abia pe la începutul listei, nereuşind sa se hotărască.

— La fel, declara ea, fara a mai avea curiozitatea sa parcurgă toate felurile înscrise pe foaia lucioasa, şi-aşa se temea ca nu va fi în stare sa înghită nici măcar o boaba de mazăre.

Stomacul ei continua sa fie pulsatil, selectând după reguli numai de el ştiute ce ii convine şi ce nu.

Ospătarul se îndepărta grăbit, instruit temeinic în legătură cu respectarea intimității clienților.

— Unde rămăsesem? Reveni Graham asupra subiectului dezbătut anterior.

A, da, în legătură cu recepția. Am auzit ca a fost o mare reuşită. Ceea ce, bineînțeles, m-a făcut sa fiu foarte mândru de tine.

— Nu e un motiv prea grozav, il contrazise Julia, as fi preferat să-ți dau ocazia sa fii mândru de mine în alte condiții. Reuşind într-o operație complicata, sau salvând viața cuiva după un transplant realizat în conditii-limita.

— E suficient timp şi pentru operații, o consola Graham, acoperindu-i mina delicata cu palma lui ferma şi deosebit de calda. Doar ai tot viitorul înainte.

Ia spune-mi, ai mai fost la Cripple Creek?

Julia aprecie modul în care sarise de la un subiect la altul, evitând sa intre în detalii şi ii mulțumi în gând pentru asta. Se relaxa, sprijinindu-se de spătarul scaunului, făcându-şi de lucru cu un şervețel împăturit de pe masa.

— Nu. Cred ca e aproape un an de când n-am mai fost la ferma, zise ea focalizându-şi atenția asupra amintirilor legate de peisajele monumentale şi de aspectul grandios al munților. Acum insa, daca am maşina, cred ca o sa repet „performanta”.

Nu mi-am permis sa te solicit ştiind câte probleme ai, dar acum, când nu mai depind de nimeni, ma voi duce negreşit.

— Sa nu uiți sa dai un telefon înainte, ii reaminti Graham, altfel rişti să-ți petreci noaptea nemâncata, draga mea. Şi, după cum se vede, nici aşa nu prea te omori tu cu mâncarea. O sa ma determini sa te oblig sa vii la noi în fiecare zi la cina sau chiar la prinz, Helen ar fi încântată sa te răsfețe, fii sigura de asta. Ajunge doar să-i dau o idee, încheie el râzând din toată inima.

— Te cred, mai ales ca pina la mine a trebuit sa se confrunte doar cu mofturile interminabile a patru bărbați. Cu mine s-ar bucura în primul rând de schimbare şi abia după aceea şi-ar aduce aminte sa ma terorizeze cu silueta şi cu caloriile.

— Da, ai dreptate, ma uit cum ii îndoapă pe aia micii, de parca ar vrea sa se prezinte cu ei la vreun concurs. Sta cu gura pe ei şi le administrează felurile de mâncare la foc automat, recurge la povesti, la fantezii, la orice ar fi necesar ca să-i vadă căscând gurițele. De multe ori, te rog sa ma crezi, ii compătimesc sincer pe bieții copii. Dar iată ca ne-a venit şi noua rândul, continua el hazliu, în timp ce un chelner le aducea comanda din care se răspândeau mirosuri ispititoare.

Continuară sa discute, alternând mâncarea cu un Pinot gris demisec, numai bun pentru creşterea apetitului. Desi la început Julia îşi simțise stomacul revoltinduse, treptat-treptat, faptul ca Graham o distrăgea de la propriile gânduri antrenindo într-o conversație uşoară, o făcu sa i se alăture în a aprecia calitățile deosebite ale fripturii şi ale ingredientelor salatei.

Reconfortați după o cina „la înălțime", comandară un desert, o plăcintă cu vişine şi crema de vanilie, savurând amestecul delicios de arome şi încununând o „destrăbălare" gastronomica, cel putin din punctul de vedere al Juliei. Nici măcar nu-şi amintea daca în ultimele 24 de ore consumase altceva decât cafea şi un aperitiv leşinat, luat pe fuga, înainte de sosirea invitaților.

— Ei, parca aşa mai vii de-acasă, remarca satisfăcut d-l King, rezeminduse de scaun, în tentativa de a-şi menaja abdomenul comprimat de cureaua pantalonilor.

Desi nu fuma de obicei, îşi aprinse cu gesturi ferme o țigară, trădând, pe undeva, experienta de fumător înrăit de numai cu câțiva ani în urma.

Julia il aproba, imitându-l, toropita de senzația de sațietate care, de ce sa nu recunoaştem, o încerca destul de rar.

— Cum ti se pare d-l Kilmer? O interoga interesat Graham, aruncând intre ei un rotocol de fum aproape perfect.

— E un om cumsecade, aprecie onest Julia. Singurul lui defect este ca se precipita prea tare. Vrea ca totul sa fie perfect, desi nu se implica direct în realizarea sarcinilor pe care le trasează. Încolo, e un bun cunoscător al firii umane fiindcă ştie ca un subaltern nemonitorizat se poate lăsa pe tânjeala.

Amuzat de descrierea pe care Julia o făcuse sefului ei, Graham o privi lung printre gene, încercând sa descifreze ce anume o frământă. Nervozitatea inițială dispăruse, dar asta numai datorita abilității lui de a o transporta în afara cadrului în care îşi desfăşură viața de zi cu zi. O urmarea cum îşi aranja mereu atenta gulerul înalt şi cum trăgea de manşetele răsfrânte ale rochiei, ca şi când ceea ce se ascundea trebuia neapărat ferit de laserul privirilor lui.

— Ai mai cunoscut şi pe altcineva din personalul spitalului? Tatona el terenul.

— Oh, bineînțeles! O mulțime! Veni replica Juliei, iar când începu să-i enumere pe cei cu care avusese deja tangenta, Graham pricepu ca temerile ei nu se refereau la o persoana din incinta spitalului.

— Te-ai mai întâlnit cu vreo persoana cunoscuta la petrecere? Insista el, încercând sa descopere sursa agitației. Ştii, din vechii colegi, din cunoştințele tale de pe vremea când erai puştoaica.

Observa o uşoare tresărire, dar singur recunoscu ca ar fi fost foarte putin probabil ca vreunul dintre colegii Juliei sa fi devenit intre timp un membru marcant al comunității, astfel incit sa fie invitat sa participe la evenimentul monden de amploare patronat şi organizat de protejata lui.

— Nu, cu cine sa ma fi întâlnit? Dădu ea glas propriilor lui gânduri. Nici măcar pe medicii mai în vârstă nu-i cunoşteam. Mama a fost îngrijită de bunul doctor Tacker, care a murit la numai doi ani după ea. D-l Williams nu mai profesează, a ieşit deja la pensie şi în afara de ei doi il mai stiu doar pe dr. Justin, care mi-a întocmit certificatul de deces al tatei. Şi nici-unul dintre ei n-a figurat pe lista de invitați.

— Şi de când intri „in pâine”? Schimba Graham din nou, subtil, macazul.

Ce ți-a spus George?

— George?

În mintea Juliei, lui „George” nu i se asocia nici-o persoana.

— George Kilmer! Preciza el, sesizând confuzia.

— A! George Kilmer! Habar n-aveam ca il mai cheama şi George. La spital nu-l striga nimeni pe numele mic. Toți i se adresează cu „d-le director”, „Şefu’” şi „dr. Kilmer”. Sau „Kilmer” pur şi simplu. Mi-a promis ca voi fi asistenta lui personala. Asta nu stiu daca înseamnă ca il voi secunda şi în sala de operații sau numai la organizarea şi monitorizarea programului de finanțare care începe.

— Asistenta lui personala, zici? Zise Graham strivind țigara în scrumiera.

Trebuie ca te apreciază foarte mult, sa ştii. Pentru ca pina acum, n-a mai acordat o asemenea favoare nici unei alte doctorițe, fie ea stagiara, sau cu state vechi de funcțiune.

Desi Julia căscase gura să-i răspundă ca nu o interesează premiera, fu nevoita să-şi înghită replica, pentru ca d-l King trebui sa răspundă la telefonul mobil.

Şi pentru a-i da libertatea de a conversa în voie cu interlocutorul lui, se ridica de la masa pentru a face o incursiune la toaleta. Gând la gând cu bucurie, recunoscu în sinea ei. N-ar fi fost în stare sa se scuze pentru un asemenea motiv, nici măcar cu riscul de a-şi umple vezica pina la nivelul „explozie”.

La întoarcere, mai fericita şi mai uşoară, îşi relua locul la masa, crezând ca urmează achitarea notei şi retragerea. Dar Graham, departe de a se pregăti sa plece, ii furniza un subiect-surpriza.

— Nu cred ca te superi daca am comandat câte o cafea şi daca mi-am permis să-mi invit un prieten sa te cunoască, mărturisi el, pe un ton pe care-l voise uşor vinovat, dar care-i ieşise mai mult viclean.

— Cum as putea sa am ceva împotriva. se împletici Julia, desi surpriza o lăsase perplexa. Era deja trecut de noua, nu dormise decât doua ore, se simțea epuizata şi confuza şi sperase din toată inima ca se achitase cu brio de obligația de a lua cina într-un local destul de select cu avocatul care ii apara interesele. Dar se vede treaba ca se înşelase.

Observându-i ezitarea, dl. King se grăbi sa adauge:

— N-o sa dureze mult, te asigur. E vorba doar de un prieten foarte bun, căruia i-am povestit despre tine (panica!) şi care tine neapărat sa te cunoască. Iar eu, pentru ca ii sunt teribil de obligat, am considerat oportun sa ma folosesc de acest prilej pentru a i te prezenta.

Pusa fata-n fata cu evidenta, Juliei nu-i mai rămăseseră la îndemână prea multe opțiuni. Se ruga numai cerului ca persoana respectiva sa nu aibă cumva vreo legătură cu Rafael.

În mai putin de doua minute, în separeu intra un bărbat înalt, de statura lui Graham King, dar cu cel putin zece-cincisprezece ani mai tânăr, impunător prin figura lui sobra, cu o față serioasa, ale carei trăsături erau îndulcite doar de contururile curbate ale buzelor şi care în loc de tradiționalul strâns şi scuturat al mâinilor, ii captura degetele delicate şi depuse pe falangele deja înghețate un sărut uşor, catifelat, fierbinte la atingere, răscolindu-i prea proaspetele aduceri aminte.

Copleşită de maniera de abordare, Julia îşi pierdu pentru câteva clipe sirul firesc al gândurilor, lăsând impresia ca încasase mai degrabă o lovitura. Suprapusa peste starea ei de spirit, şi-aşa vulnerabila, pecetea de foc care-i fripsese degetele o cutremurase. Încerca să-şi amintească daca figura lui ii era cunoscuta, pentru ca sentimentul covârşitor care o cotropise trebuia sa aibă o origine.

Nu observa din aceasta cauza privirile concentrate ale lui Graham, care se străduia sa detecteze orice urma de panica şi nici nu auzi cuvintele pe care buzele necunoscutului le

rostiră, cuvinte care ar fi lămurit-o ca o vede pentru prima oara în viața lui.

Reveni cu picioarele pe pământ abia după câteva minute lungi, când, îngrijorat de reacția ei, Graham o striga insistent pe nume. Expira brusc aerul acumulat în plămâni, arătându-le astfel ca se eliberase de tensiune. Încurcată de propriul comportament, începu imediat să-şi netezească nişte cute imaginare ale rochiei, desi jer-seul nu avea nevoie de nici-un retuş.

— Numele meu este Julia Dennison, se trezi la un moment dat vorbind.

Îşi privi intrigata interlocutorii, neştiind daca zâmbetele lor se datorează unei gafe sau unei probleme de machiaj. Altfel, nu debitase nimic care sa le trezească amuzamentul.

Cel putin din punctul ei de vedere.

Graham se simți dator s-o scoată din încurcătură, desi nu reuşise sa depisteze cauza socului. O puse pe seama faptului ca era obosita.

— După cum ți-am spus, d-l Sean Wesley este un vechi prieten şi m-a auzit povestind despre diverse întâmplări care ți-au marcat trecutul. Este scriitor şi lar interesa foarte mult, pentru o documentare, sa scrie un roman cu un subiect asemănător cu povestea vieții tale. Sau, cel putin, sa transpună în stilul lui propriu, anumite aspecte mai interesante, pentru ca, orice-ar fi, trebuie sa recunoaştem ca nu ai avut parte de o viața obişnuită. Şi pentru ca eu am refuzat sa mai fac pe intermediarul, presupunând în anumite momente şi improvizând în altele, asupra a ceea ce ai simțit sau ai indurat, m-am gândit ca, cel mai bine, este sa te las pe tine să-i povesteşti ce vrei, cât vrei, daca vrei.

Daca tavanul restaurantului ar fi fost victima unui demolator fruntaş chiar în acea clipa, Julia n-ar fi fost mai surprinsa. Un scriitor? Povestea vieții ei?

Era de-a dreptul incredibil. Numai ruşinea fata de avocatul care o susținuse şi o ajutase necondiționat atâția ani o făcu

sa rămână nemişcată pe scaunul capitonat în catifea azurie, în loc sa sara direct în picioare şi sa iasă val-vârtej pe usa.

Citind pe chipul ei succesiunea de stări de spirit, Sean îşi spuse ca nu îşi alesese extraordinar de bine momentul în care să-şi expună motivația. Il cucerise din prima cu aerul ei inocent, îmbogățit la maxim de culoarea rochiei, pe care foarte puține femei ar fi ales-o. Il captivase imaginea ei feciorelnica, de vestala, pe care ar fi fost mai firesc s-o descopere intre coperțile prăfuite ale unei cronici din secolul al XVIII-lea decât într-un restaurant modern din zilele noastre.

Nu apucase inca să-i vadă ochii, dar ii mulțumea deja cerului pentru asta.

Întruchipa şi-aşa prea bine o eroina virtuala, cu roşeața din obraji, prin lipsa fardurilor, prin delicatețea osaturii, prin textura fina a pielii. Depusese intenționat sărutul fierbinte pe degetele albe, lungi, cu unghii scurte, dar deosebit de îngrijite, punând în sinea lui un pariu cu privire la reacția ei. Şi-l câştigase. Reacționase exact cum se aşteptase el şi sfiiciunea ei aproape că-l indemna s-o atingă din nou, ca sa se convingă ca e reala.

Într-o epoca în care toate femeile împrumutaseră alura şi comportamentul bărbaților, delicatețea ei devenea cu atât mai prețioasă. Părea rătăcită fara tinta într-o lume ostila, în care frumusețea şi gingăşia ei nu mai erau apreciate la adevărata lor valoare. Reflecta inca asupra acestei revelații când curiozitatea o făcu să-şi ridice privirile, lăsându-l sa se scufunde în apele verzi întunecate ale ochilor ei, cu promisiunea descătuşării tainelor abisale păstrate în suflet.

— Povestea vieții mele? Îşi repeta ea cu voce tare întrebarea care o tulbu-ra cel mai mult. Ce ar putea fi interesant într-o existenta anosta, marcata mai ales de durere şi neajunsuri?

Sean o privi pătrunzător pe sub sprincenele împreunate, inca prizonier al mirajului răspândit de culoarea ochilor ei.

— Poate tocmai saltul calitativ cu care ai fost răsplătită în cele din urma, ii explica el. Poate modul incredibil cu care ai

suportat toate greutățile, pentru ca am înțeles ca nu ai avut tocmai o copilărie sau, ma rog, o adolescenta, prea fericita.

— Julia a dovedit în primul rând tărie de caracter, se amesteca Graham, încântat de faptul ca Sean reuşise sa spargă gheata. A suportat cu stoicism lovitura după lovitura şi divinitatea a răsplătit-o pentru ca nu s-a plâns niciodată.

Tăcu brusc, atunci când privirile verzi sclipiră, săgetându-l. Uitase complet de tributul pe care aceeaşi divinitate il încasase, rapindu-i-l pe Jack înainte de vreme.

— Şi de ce v-ați oprit tocmai asupra „pățaniilor" mele? Îşi muta ea din nou centrul atenției, răsucindu-se la fel de brusc înspre Sean.

— Practic, un asemenea destin, mi-a trezit curiozitatea, recunoscu el putin încurcat. E la fel de adevărat ca noi, scriitorii, beneficiem de libertate deplina în conceperea unei cărți. Uneori, am avut chiar senzația ca reprezint un Dumnezeu în miniatura, pentru ca nu ma puteam hotărî ce soarta să-i rezerv unui anume personaj.

Probabil ca acolo, în ceruri, Dumnezeu însuşi se confrunta cu asemenea dileme şi pot sa te asigur ca e vorba de o foarte mare răspundere. Nu râde, i se adresa el Juliei, văzând-o ca zâmbeşte.

— E într-adevăr o problema, daca stai sa te gândeşti, confirma Graham, din spatele experientei de o viața, care-i pusese pe tapet omoruri săvârşite de copii asupra părinților, dispute aprinse intre soti, după ani întregi de căsnicie, aspecte de viața pe care, atunci când a creat lumea, Dumnezeu, se pare, ca nu le-a luat în calcul.

— Da şi mai ales daca improvizezi o situație după cum te taie capul, fara sa fii inspirat din realitate, rişti sa furnizezi o întâmplare greu credibila, care-ți anulează din start calitatea lucrării. Chiar daca beneficiezi de o imaginație bogata.

Julia ii asculta liniştită, prea liniştită pentru viața zbuciumata pe care o avusese, prea liniştită pentru festele de care avea parte la tot pasul. Nu simțea nevoia sa intervină, nici sa contrazică, oricum, amândoi erau departe de realitate.

Ultimul gând o făcu din nou să-şi verifice nervoasa gulerul stei şi să-şi traga mânecile pina peste încheieturile subțiri.

— De aceea prefer sa ma inspir întotdeauna din fapte reale, plecând uneori doar de la un simplu amănunt, dar pe care mi-e mai uşor să-l dezvolt, ştiind ca ma bazez pe o întâmplare trăită.

Sean îşi trase putin sufletul, deoarece „discursul" lui durase aproape cinci minute, uimit de lipsa ei de interes fata de un subiect care o privea direct.

— Nu eşti de acord cu mine? O întrebă el, adesindu-i-se interogativ.

Julia se extrase din contemplație exact la timp pentru a-i raspunde, desi n-ar fi putut spune despre ce era vorba.

— N-am zis nimic, se apăra ea, ridicând palmele deschise. Din contra, mi se pare salutara o asemenea inițiativa, chiar daca am unele reticente.

— De ce? Se repezi curios Graham.

— Pentru ca nu ma consider posesoarea unei existente de excepție. Cred ca s-ar fi putut găsi subiecte mai pasionante.

— Adică, scuză-mă ca te întrerup, ai impresia ca tuturor celor din jur li sa întâmplat să-şi piardă rudele apropiate într-un interval de câțiva ani, sa devina peste noapte moştenitorii unei averi apreciabile, sa cucerească o poziție de invidiat în ierarhia sociala şi sa reuşească totuşi să-şi păstreze verticalitatea? Care dintre aspectele enumerate de mine ti se pare ca se înscriu în „normalitate"?

Tonul lui Sean devenise vehement, susținut de convingerea ca Julia reprezenta fara doar şi poate o persoana cu calități de excepție. Ii venea greu sa accepte modestia ei chiar daca ea nu provenea din ipocrizie, ci din convingere. Un principiu stabil, durabil, o fațetă extrem de prețioasă a unui caracter integru.

— Hei, ce înseamnă asta? Ii tempera ea uimita agresivitatea. Mi-am spus doar părerea. Am dreptul la o părere, nu-i asa? In definitiv, suntem aşezați la aceasta masa şi avem acesta „pseudo-discutie" nu pentru ca am cerut-o eu! Sau ma înşel?

— Ai perfecta dreptate, admise Graham, tăindu-i lui Sean posibilitatea de a mai emite vreo perla. Normal ca ai dreptul să-ți spui opinia, dar Sean are un temperament nițel mai impulsiv, încerca el sa aplaneze conflictul, în timp ce-i arunca prietenului sau o privire ucigătoare.

Receptând mesajul mut, Wesley se regrupa într-o tentativa de scuza, care insa suna destul de jalnic. Îşi dorea atât de mult sa ii capteze atenția, incit, ca s-o dovedească, s-ar fi apucat sa scrie cartea chiar în acel moment. Îşi dădu insa seama ca tăcerea lui ii lasa, de fapt, ei loc pentru o adevărată perorație:

— Când spuneam ca exista subiecte mai pasionante ma refeream la oameni care nu au un acoperiş deasupra capului, la familii întregi care nu au ce pune pe masa şi ai căror copii, din cauza lipsurilor, aleg pentru ei înşişi metode complet neinspirate de a-şi depăşi condiția; ma gândeam la orfani, la copii afectați de boli incurabile, la ignoranta celor care nu stiu să-şi găsească un drum în viața şi asta numai pentru ca, în loc să-i lase la şcoală, părinții i-au obligat sa fure sau sa minta, chiar şi la femeile înşelate, rănite datorita propriei lor naivități; sunt atâtea subiecte care merita sa li se acorde atenție, incit.

Pătrunsă de conținutul tainic al cuvintelor pe care ea însăşi le rostise, Julia nu se putu abține sa nu se oprească, preț de câteva secunde, pentru a-şi înghiți nodul care se ridica amenințător din git.

Cei doi bărbați o priveau muti de uimire, cum se transformase dintr-o fecioara timorata într-o luptătoare plina de substanță, cum i se însuflețiseră ochii care acum aruncau scântei, cum îşi încleştase pumnii micuți ca şi când era hotărâtă să-şi apere cauza pina în pânzele albe.

Nu anticipaseră o asemenea reacție pornind de la o femeie aparent fragila, nu realizaseră ca sub masca unui calm şi a unui echilibru nativ se poate ascunde un temperament vulcanic. Nimic din delicatețea ei nu ii avertizase ca au în fata ochilor o femeie interesata de problemele altora în mai mare

măsură decât de ale ei. Şi nici nu era normal. Doar tagma femeiasca se caracteriza prin superficialitate, orgoliu şi preocupări domestice, iar cele care făceau excepție erau menite sa confirme regula.

Încheindu-şi lupta cu lacrimile, Julia reuşi sa inspire de câteva ori prelung, numai ca sa fie sigura ca n-o sa recidiveze.

— Îmi cer scuze, murmura ea, intimidata putin de privirile ațintite asupra ei. N-am vrut sa sune asa. N-am motive sa va aduc acuzații pentru ca sistemul este cel care distorsionează nemilos viețile tuturor. Iar noi, cei care ii depistam imperfecțiunile, suntem vinovați pentru ca nu luam atitudine. In fine, nu e cazul sa dezvoltam subiectul asta aici şi acum.

Inca impresionat de impetuozitatea ei, Sean clătină încet din cap, fiindui greu sa accepte încheierea discuției. Pentru ca presimțea ca replica următoare includea o scuza, după care Julia intenționa sa se retragă.

— Vad ca nu aveți nimic împotrivă, zise ea aruncând o privire peste masa către Graham, implorându-l să-i susțină decizia. Îmi cer scuze inca o data şi va rog sa ma iertați, dar trebuie sa ma retrag. Sunt foarte obosita şi ma tem ca orice conversație întreținută în aceşti termeni ar putea degenera extrem de uşor într-o disputa. Mi-a făcut mare placere sa va cunosc, d-le Wesley.

— Sean.

— Sean; mulțumesc pentru cina, Graham şi ne mai auzim la un telefon.

Se ridica inflexibila de pe scaun, ridicând palmele a negare în clipa în care ii văzu precipitindu-se sa o conducă.

— Nu va deranjați, insista ea calma, continuați-vă discuția. Noapte buna!

— Şi eu când te mai vad? Se repezi Sean, obsedat de ideea ca va refuza sa colaboreze cu el, odată ce avea atâtea obiecții.

— Graham o să-ți dea, fara îndoială, numărul meu de telefon. Poate facem o excursie împreună. încheie Julia teribil de promițător.

— O excursie? Ştii cumva ce vrea sa spună? Il întrebă Sean pe Graham imediat ce o văzu ca iese din restaurant.

— N-am nici cea mai vaga idee, mărturisi avocatul încurcat. Apoi, dintr-o data, păru sa se lumineze: Zicea mai devreme ca ar vrea sa facă o vizita la Cripple Creek. Poate la asta se refera. Ei! Dar asta ar fi grozav! Exclama el încântat. Ar fi cea mai buna soluție.

— Cripple Creek?

— Da. Julia a moştenit o ferma şi nişte pământ acolo, dar pina acum n-a fost decât o data. Astăzi insa mi-a zis ca intenționează sa „evadeze" pentru câteva zile şi cu ocazia asta să-şi testeze şi maşina. Graham se apleca uşor în fata, ca şi când urma să-i încredințeze un secret şi-i spuse: Daca reuşeşti sa prinzi „trenul" asta, cu ferma, s-ar putea sa devii un om norocos.

Parfumul ei delicat stăruia inca în aşternuturi şi pe perna, inducându-i de fiecare data când încerca sa se odihnească o stare vecina cu deznădejdea. Şi tot de fiecare data sfârşea prin a se ridica enervat din pat şi a-şi aprinde o țigară, privind prin ferestrele largi, în aşteptarea zorilor.

În unele seri încercase alta metoda, testând patul din alt dormitor, dar persistenta parfumului se pare ca i se infiltrase în simțuri şi-l urmarea oriunde şi-ar fi găsit refugiu. Iar tentativa de a înlocui prezenta Juliei cu o alta, contrafăcuta, eşuase lamentabil de la prima încercare. Drept pentru care Paulei ii fusese interzis accesul, pina atunci nelimitat, la Casa de la Cascada.

Se întâlneau în continuare, dar acasă la ea şi asta numai din cauza ca frustrarea îşi cerea deschise supapele de refulare. Reprizele de sex îmbrăcau insa numai doua alternative: ori un „număr" scurt, ori o partida de chinuire reciproca de peste o jumătate de ora, care, de multe ori, se solda cu o „remiza".

Singurul aspect care nu suferise nici-o modificare era cel monden, unde Paula îşi menținuse utilitatea la nivel de „plutire". O „agata" în plasa lui la tot felul de recepții, serate

sau evenimente sociale, la care nu-şi putea permite sa fie însoțit de o „novice”. Avea nevoie de spiritul ei deschis, neafectat, care-l făcea sa se simtă uşurat într-o societate pretențioasă, cum era cea în care se învârtea el. Ştia ca în orice moment găsea în ea o susținătoare înfocata, care nu trebuia să-şi cenzureze comportamentul pentru a evita o gafa sau un dezastru.

La mai bine de o luna de când o adusese în casa lui pe Julia, Rafael era bântuit (pentru a cita oara?) de incertitudine şi de disperare. N-o mai întâlnise deloc de la recepția organizata la spitalul St. Thomas More, desi nu se putea spune ca nu încercase.

Aşteptase ore care i se păruseră nesfârşite, atunci când se schimbau turele.

Stătuse în maşină, în fata casei ei, cel putin în prima săptămână, în fiecare seara.

Pândise orice mişcare, studiase ferestrele care se încăpățânau sa rămână întunecate.

Nu avusese sorti de izbândă. Nici măcar s-o vadă. Spera ca imaginea ei i-ar mai fi stins din dorul care-i sfâşia fără-ncetare măruntaiele.

La un moment dat, ajunsese sa creadă ca a dat curs sugestiei lui şi ca sia căutat un post în Denver. Folosindu-se de relațiile lui şi de căi mai putin uzitate răscolise rând pe rând serviciile medicale din tot oraşul şi asta nu însemna deloc putin lucru. Periase toate cabinetele medicale private, căutând o urma, o conexiune.

Cu nervii întinşi la limita, chiar în acea zi apelase la serviciile unui detectiv particular, şi, ca o culme a coincidentei, la întoarcerea acasă o văzuse ieşind dintr-un magazin, însoțită de un bărbat înalt, destul de tânăr, fara sa prezinte semne evidente de intimitate, dar, în ciuda acestui fapt, încântată de compania ei.

Absorbise prin toți porii imaginea ei proaspătă, vie, întruchipare a optimismului şi a vitalității, fara sa para afectata de cele petrecute intre ei cu mai bine de o luna în

urma. Oare nu sesizase nimic schimbat în relația cu propriul ei corp? Oare nu-şi pusese nici-o întrebare în legătură cu modul în care ajunsese acasă şi în pat?

Oare pentru ea, practicarea acestui „sport” era deja înscrisă în rutina? Mii de întrebări se înghesuiau în creierul lui şi nici-una nu dispunea de un răspuns satisfăcător.

O urmărise apoi pina acasă, văzuse cum se desparte în termeni destul de cordiali de însoțitorul ei şi inima lui făcuse un salt în gol în clipa în care în minte i se înşurubase ideea de a-i bate la usa. Cu orice risc. Nu-şi putea permite, nu voia, sa lase lucrurile sa se desfăşoare de la sine, nu după atâta timp în care existenta lui se consumase pe muchie de cuțit. Nu putea sa lase lucrurile la voia întâmplării, mai ales când se dovedea ca Julia nu ducea lipsa de „admiratori”. Altfel, în ce categorie să-l încadreze pe cel care o însoțise la cumpărături?

Îşi lua inima în dinți şi cobori din maşină, pentru a se bloca doua minute mai târziu, pe platforma de la intrarea în casa. Il frământa o modalitate de abordare, un pretext care să-i justifice prezenta. Ezita de câteva ori cu degetul pe butonul soneriei, parcurgând emoții cu care nu se mai întâlnise din adolescenta.

Se răzgândi, în cele din urma, nereuşind sa găsească un motiv plauzibil pentru vizita lui atât de importuna şi se întoarse la maşina înjurând în gând. Demara în tromba, revărsându-şi furia pe maşina care nu avea nici-o vina, blestemându-şi lipsa de curaj. Ce-ar fi putut să-i spună?” Buna, am venit sa beau o cafea”. Sau „Buna, ştii, eu sunt cel care te-a adus acasă în seara cu recepția de la spital”. Sau „Ce mai faci? Ai rămas cumva însărcinată?”. Sau „Vrei, nu vrei, eu sunt Rafael şi trebuia să-ți vorbesc neapărat”. Despre nopțile nedormite, despre noile mele obsesii, despre lipsa mea de tact, despre greşelile trecutului şi despre problemele viitorului.

Cum ar fi putu sa facă una ca asta? Nici măcar nu ştia care ii e atitudinea în ceea ce il privea. Putea sa fie la fel de ostila,

ca în trecut, conştientă de manevrele lui de „acostare”. Sau putea să-i deschidă usa zâmbitoare cu aerul „hai, ca numai tu mai lipseai” şi să-l trateze ca pe un musafir incomod pina ce el şi-ar fi amintit ca a lăsat robinetul de la baie deschis.

Nu-l satisfăcea nici-una dintre posibilele variante şi pentru prima oara în viața lui se simțea intimidat. Coti brusc de pe Main Street pe străduța pe care se afla locuința Paulei, şi, ajuns în dreptul casei, frâna puternic, scrâşnind cauciucurile de asfalt.

Plin de resentimente, intra în livingul spațios, decorat modern şi teribil de atrăgător în culorile amurgului, şi, pentru ca Paula făcu imprudenta de a-i ieşi în cale, o lua chiar acolo unde se afla, pe treptele care duceau la etaj. Fara justificări, fara preludiu, descărcându-şi la modul superlativ şi urgent încărcătură emoțională devenita insuportabila.

Cinci minute mai târziu, se odihnea, relativ calm, pe canapeaua îmbrăcată în piele maronie din salonul Paulei, în timp ce ea ii pregătea o cafea. Îşi aprinsese deja o țigară şi trăgea din ea cu sete, inhalând lacom fumul albăstrui.

— Probleme? Se mulțumi să-l întrebe Paula atunci când ii aduse cafeaua.

— Nu. Ce probleme sa am? Răspunse el expirând un norişor de fum. Pur şi simplu, voiam sa te vad.

Il irita deja acceptarea ei necondiționată, desi trebuia sa recunoască, măcar fata de sine, ca fusese brutal şi nedrept cu ea.

— Ramii aici în noaptea asta? Continua Paula, temându-se ca insistenta ei il va îndepărta.

— Nu stiu inca, zise el, mormăind.

Tensiunea se instala cu fiecare secunda şi Paula simți nevoia sa acționeze paratraznetul, deviind de la subiectul inițial. Nu-l putea întreba altceva, deci trebuia să-i povestească ceva despre sine.

— Am trecut de dimineața pe la Franklin şi mi-a spus ca ar fi interesat de o eventuala colaborare. Franklin era un tipograf, altul decât cel tradițional pentru editorialul „Arrow”,

căruia Rafael ii făcuse propunerea de a prelua tipărirea, evident, din motive de costuri. Paula il întâlnise la o întrunire feminista şi il abordase, considerând aportul ei de bun augur. Acum, spera ca aruncarea acestui subiect la mijloc, va detensiona încordarea care plutea dens în aer.

— Şi, tu ce i-ai spus? Întrebă el fara chef.

— Ce să-i spun? Ca vrei sa măreşti tirajul, ca ai o noua echipa manageriala, ca vrei sa schimbi „look" -ul revistei, chestii de-astea. Mi-a promis ca o sa te contacteze. Părea destul de „prins" de idee, sa ştii.

Îşi ocupa un loc pe fotoliul învecinat, numai din cauza ca nu voia sa acționeze resortul „presiune". Era mai bine sa păstreze distanta, pentru ca il dorea în patul ei pentru acea noapte.

— Ar fi trebuit să-l vezi, încercă ea o distragere a atenției. E un individ de vreo 1,80 înălțime, cred ca are în jur de 150 kg, e masiv şi veşnic îmbujorat. Nu prea se prinde la glume, dar tine în schimb la băutură. Cred ca a golit pe putin 3-4 sticle din cel mai bun vin pus la dispoziție de organizatori. Şi la un moment dat se cherchelise şi.

— Încetează!

Cuvântul reteza aerul ca o plesnitura de bici. Iar Paula il percepu ca pe o lovitura în plina figura.

— Nu sunt într-o dispoziție propice pentru lamentări şi bârfe, continua el la fel de îndârjit. Chiar daca ma comport necivilizat, am motivele mele s-o fac. Trec printr-o pasa extrem de proasta.

În timp ce îşi justifica reacția, simțea cum creste în el o durere fara nume, un soi de otrava organica, acida, care-i făcea trupul sa tremure ca şi când ar fi fost cuprins de friguri. Îşi lăsă capul sa se rezeme de spătarul canapelei, cu dorința nemărturisită de a-şi localiza sursa suferinței. Încerca sa se concentreze pentru a descoperi ce se schimbase în viața lui, ce anume il transformase dintr-un om normal într-un rezervor de amărăciune.

Încurajată de momentul lui de slăbiciune, Paula îşi spuse ca acesta era prilejul cu care se putea descărca de furia şi

umilință acumulate atâta amar de vreme.

Şi nici chiar ei nu-i veni sa creadă ce spune, când se auzi vorbind:

— Da? Eşti într-o pasa proasta? Sigur! La tine totul trebuie trecut cu vederea!

Ce se întâmplă cu pasele mele proaste? Ce se întâmplă cu motivele mele de enervare?

Ori eu n-am nici măcar dreptul elementar sa trec prin aşa ceva? Te-ai gândit vreodată cât ma costa pe mine să-ți suport toate toanele şi sa ma prefac ca nu observ când ma jigneşti în mod deliberat?

Siderat, Rafael îşi ridicase capul şi o asculta fara sa scoată o vorba. Se uita la ea ca şi când o vedea pentru prima oara.

— Ce vrei sa spui cu asta? Întrebă el într-un târziu, cu o voce periculos de coborâtă.

— Exact ce ai auzit! Se răsti Paula, ignorând semnalele ce prevesteau furtuna.

În sinea ei se bucura ca descoperise resurse de curaj de a căror existenta nici nu ştiuse. In definitiv, trebuia sa ia o atitudine. Şi în clipa aceea nu-i pasa absolut deloc de consecințe. M-am saturat sa maturi cu mine pe jos de câte ori e ceva care nu-ți convine! Şi mi-e lehamite sa tot suport pornirile tale, fara sa am nici-un cuvânt de spus!

— Vrei sa terminam?

Desi întrebarea aducea mult a ultimatum, Rafael nu schițase nici-un gest cum ca ar fi intenționat sa părăsească încăperea.

Şi de aceea, considerându-se, iluzoriu, triumfătoare, Paula persistă în greşeală.

— Daca asta vrei, aşa sa fie! Sa vedem cine o să-ți mai înghită capriciile aşa cum am făcut-o eu. Desi păşea pe nisipuri mişcătoare, nu voia sa schimbe direcția.

Cine o sa te mai aştepte ca proasta sa dai un semn de viața, cine o sa mai accepte sa îți cedeze în orice loc, oriunde şi oricând, cine o sa mai stea la coada la dracii tai, sa te menajeze, sa se poarte cu tine cu mănuşi.

Tirada ei ar fi putut sa continue la nesfârşit, pentru ca acumulase prea multa ura. Se ura pina şi pe ea ca nu avusese tăria sa rupă pisica în doua mai demult, dar mai ales, il ura pe Rafael, acum mai mult ca oricând, când stătea ca un manechin lipsit de viața şi o contempla cum îşi vărsa frustrarea asupra lui.

Pentru ca imobilitatea şi pasivitatea cu care el primea toate insultele, detaşarea cu care ii urmarea izbucnirea pătimaşă o făceau sa se enerveze şi mai tare, realizând abia acum ca sentimentele lui nu erau implicate în nici-un fel. Numai cineva care nu simte nimic putea sa lase totul sa se scurgă pe lângă el, neafectat, înregistrând doar acuzele, ca pe un monolog difuzat la televizor.

— Ai terminat?

— Nu! N-am terminat! Pot sa continui inca o zi întreagă daca am chef!

Sunt în casa mea şi nu primesc ordine de la nimeni cu ce am voie sa fac şi ce nu!

— Ma gândeam ca poate vrei sa afli şi părerea mea despre chestiunea în cauza, spuse Rafael, deosebit de calm. Sau poate nu m-am făcut niciodată suficient de clar.

— Ce uşor îți e sa manevrezi nişte vorbe, zise ea şi din glasul ei răzbătea, de aceasta data tristețea. Cum adică, nu te-ai făcut suficient de clar? Ce vrei sa spui cu asta?

— Vreau sa spun ca nu-mi amintesc ca intre noi sa fi fost vorba vreodată de vreun angajament sau ceva asemănător. Tu, da?

— Angajament? Aici am ajuns? Sa avem nevoie de angajamente ca sa ne comportam decent şi ca sa ne respectam reciproc?

— De ce ma acuzi ca nu te-am respectat?

— Pentru ca ştii prea bine ca în toate dățile când ți-ai revărsat asupra mea „favorurile”, ai făcut-o fara sa ma întrebi daca vreau, daca îmi place, daca sunt de acord. Nu mai departe ziua de azi, când pur şi simplu m-ai folosit, ce stiu

eu, doar pentru ca alta, aleasa secreta a inimii tale te-a respins. Sau naiba ştie din ce motiv.

— Nu mai eşti mulțumită de performantele mele sexuale? Asta trebuie sa înțeleg?

— La naiba'! Cine vorbeşte aici de performante sexuale? Pufni Paula disprețuitoare. Nu ma plâng de capacitatea ta de a oferi placere. Discutam, daca n-ai observat, despre felul în care ma calci în picioare şi mai ai şi pretenția sa strig „Bravo!"

— Atunci? Sau nu-ți mai aminteşti când ma ispiteai s-o facem în cele mai neaşteptate locuri şi ocazii, susținând ca te excita grozav? Nu erai tot tu?

— Vezi? Vezi cum răstălmăceşti totul în favoarea ta? Ceea ce încercam eu sa fac era sa.

— Hai, spune! Sa ce? Se repezi el, văzând-o ca ezita sa continue.

— Să-ți distrag atenția, improviza ea o explicație.

— Sau ca sa fii sigura ca ma „prinzi"? Nu cumva varianta mea e mai aproape de adevăr?

— Cum poți sa ma acuzi de o asemenea stupizenie?

— Pentru ca te cunosc prea bine, de-aia. Crezi ca m-am născut la ultima ploaie? Sau ca ai de-a face cu un pustan din ala cu care aveai obiceiul sa te întinzi înainte de a ma cunoaşte pe mine?

— Eşti de-a dreptul grosolan! Se răsti Paula, cuprinsa din nou de furie.

Profita de faptul că-i mărturisise selectiv fragmente din viața ei, ca şi când el nu trăsese prin patul lui batalioane de femei.

Adevărul era ca trecutul amândorura era destul de furtunos, iar relația lor demarase într-o etapa plina de acalmie. Asta era şi principala cauza pentru care Paula se simțea jignita, doar sperase ca pentru fiecare dintre ei soarele răsărea din nou şi dorința ei tainica era sa răsară pe un cer senin.

— Poate ca eu sunt, într-adevăr, grosolan, ceea ce nu exclude insa faptul ca tu eşti o vipera! Arunca Rafael bomboana pe colac.

Era deja prea mult, chiar şi pentru firea răbdătoare a Paulei.

— Ieşi afara! Zbiera în culmea dracilor. Ieşi afara din casa mea şi sa te mai întorci când te-oi mai chema eu!

Replica fu urmata de o secventa teatrala în care ea deschidea larg usa, iar el trebuia sa plece cu coada intre picioare. Dar Rafael respingea ideea cozii, considerând ca un bărbat adevărat are cu totul altceva în dotare în respectiva locație.

În concluzie, continua sa stea impasibil pe canapeaua confortabila, ignorând complet imperativitatea gazdei.

— Închide usa şi termina cu istericalele, o sfătui el calm. Crezi ca ma im-presionezi cu comportamentul asta de duzina? O sa plec numai atunci când o sa con-sider eu de cuviință. Nici-un minut mai devreme.

Desi nu avea nici-o intenție de a renunța să-l dea afara din casa şi din viața ei, Paula fu surprinsa de propria ei docilitate atunci când se conforma. Rafael o domina şi îşi exercita în deplina cunoştință de cauza puterea pe care o deținea asupra ei. Ramase totuşi în picioare, lângă usa, parca pregătită pentru un alt atac.

— Lasă prostiile şi vino aici, ii indica el tărăgănat locul de lângă el.

Cu toate ca ezita preț de câteva secunde, Paula sfârşi prin a-i respecta dorința.

— Uite, lasă-mă să-ți explic ceva. Rafael afişa un aer obosit, prăbuşit şi epuizat după atâta încrâncenare. Ceea ce vreau eu de la tine este sa nu ma pisezi cu tot felul de pretenții absurde. Faptul ca intre noi nu exista nici-o obligație, reprezintă o condiție pe care tu o cunoşteai prea bine. Nu e nici-o noutate. Necesitățile mele hormonale nu fac nici-o distincție intre o sala de spectacole sau livingul în care ne aflam. Pina acum n-ai părut deranjata de „agresiunile" mele sexuale, ba, din contra, aveam impresia că-ți fac placere. Am reținut ca nu-ți fac. OK. Ma voi comporta în consecință.

Ridica palmele a negare, în momentul în care o văzu ca vrea sa intervină.

N-o lasa, pentru ca timpul acordat pentru reclamații, expirase.

— De asemenea, daca vrei sa rămânem împreună, n-am nici-o obiecție.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul în care vrei sa ne despărțim. In nici-unul din cazuri, eu n-o sa fiu de acord să-ți dau referințe despre problemele mele personale, fie ele sentimentale sau nu. Cred ca îți dai seama ca nici-una din opțiunile tale nu are de ce sa ma afecteze, dar as vrea sa tii cont de ceea ce ți-am spus, aşa cum şi eu, voi tine cont de doleanțele tale. De data asta m-am făcut suficient de clar?

Impresionata de calmul lui şi de virilitatea pe care o emana chiar şi în condiții de funcționare minima a sistemului, Paula avu nevoie de câteva minute bune pentru a lua o decizie.

— Cred ca putem continua, desi termenii pe care încerci sa mi-i impui nu-mi creează nici cel mai mic avantaj.

— Cauți avantaje? Atunci de ce nu-ți alegi pe altcineva dispus sa ti le şi acorde? Pentru ce îți pierzi timpul cu mine?

Atitudinea lui Rafael deborda de bune intenții şi mărinimie. Oricum şi ea şi el erau conştienți ca intre ei nu va exista niciodată iubire. Doar un simulacru, o plagiatura de calitate îndoielnică. Dar şi aceasta copie, nu dispunea de prea mult timp de-acum încolo.

— Pentru ca te iubesc.

Nu şi-ar fi imaginat ca o asemenea mărturisire, desi nu era intru totul adevărată, ar fi putut sa genereze o explozie de buna dispoziție. Pentru ca Rafael îşi acorda o partida de ris în hohote, cum nu mai avusese de mult.

— Ma iubeşti, deci? Reuşi el sa strecoare printre cascadele de ris. aşa crezi tu ca trebuie sa arate iubirea?

— Ai o imagine mai buna? Arunca ea ofensata, simțind valuri de indignare străbătându-i corpul.

Rafael redeveni serios, iar veselia din ochi fu întunecată brusc de o tristețe profunda.

— Ce-ai zice de nopți nedormite? Ce-ai zice de zbucium neîncetat? Cum ti sa pare un dor sfâşietor care îți paralizează

orice alta preocupare? Dar despre longevitatea iubirii, ce părere ai? Cum ar fi sa iubeşti pe cineva de ani de zile fara sa ai posibilitatea sa mărturiseşti? Cum ar fi sa nu poți sa pui capul pe perna din cauza ca amintirea gesturilor, parfumului sau cuvintelor persoanei iubite? aşa se manifesta şi iubirea pe care susții ca mi-o porți? Te macină o durere lăuntrică, fara nume? Simți ca te scurgi de pe picioare? Te scutura frisoane de fiecare data când te gândeşti la mine? Ai simțit vreodată ca ai putea sa mergi desculța prin zăpadă sau arşiță, prin tufişuri pline de mărăcini sau chiar sa păşeşti pe cărbuni aprinşi fara să-ți pese? Te-a ispitit vreodată ideea de a-ți potoli clocotul dinăuntru spintecându-ți pieptul de sus pina jos, numai pentru a convinge suferința sa înceteze? Ai fi în stare să-ți dai viața pentru mine?

Îngrozită de profunzimea sentimentelor pe care el, evident, le nutrea pentru o alta femeie, Paula nu mai avu decât puterea sa întrebe:

— Cine e?

— Cine e cine? Păru el dintr-o data surprins de cât de departe ajunsese saşi dezvăluie coşmarurile.

— Ştii foarte bine la cine ma refer. La femeia pe care o iubeşti cu atâta patima.

— Întrebarea ta face parte din categoria celor interzise. Se apleca în fata, sprijinindu-şi capul în mâini, într-o atitudine învecinată cu disperarea. Nu pot să-ți spun şi nici nu vreau sa discut despre asta. Şi-aşa am vorbit prea mult.

Paula, contrar aşteptărilor, se relaxa dintr-o data, fericita ca a descoperit partea lui vulnerabila, chiar daca o făcuse întâmplător. Îşi permise chiar sa lase un zâmbet să-i înflorească în coltul gurii, desigur, ştiind ca el n-are cum sa o vadă. Se întrebă în acelaşi timp în ce mod putea specula informația, fie ea şi trunchiata, pentru a o întoarce în favoarea ei.

Se întinse spre el şi începu să-i maseze umerii încordați cu gesturi experte.

Il simțea maleabil sub degetele ei, iar atât timp cât iubirea ii era interzisa, ea putea şi trebuia să-i ofere orice compensație era nevoie.

Cedând sub mâinile ei pricepute, Rafael se abandona senzației delicioase lăsându-se pe spate. Masajul continua în acelaşi ritm, umerilor urmându-le gâtul, apoi brațele, răspândind în interiorul lui o stare de imponderabilitate. Iar când Paula se muta în poala lui, continuând cu tortura dulce, dorințe pe care le crezuse amorfe se treziră la viața, copleşindu-l.

Ştiind ca prefera rolul pasiv, Paula îşi văzu liniştită de treaba, alunecând cu trupul de-a lungul coapselor lui, pina când îngenunche în fata lui, sugerând adorația unui idol. Halatul de mătase dispăru în câteva clipe iar ea îşi derula pina la capăt rolul de gheişa. Se baza pe puterea pe care i-o dădea acceptarea. Specula la maxim cunoaşterea tuturor resorturilor care il aruncau de la agonie la extaz. Drept pentru care traversa liniştită ritualul înlăturării hainelor şi, teribil de încântată, il urca pe culmile placerii, reuşind preț de câteva minute, sa uite complet de concurenta.

În camera ei de la etaj, Julia privea ecranul televizorului, primul obiect pe care-l achiziționase din salariul ei, fara să-l vadă, de fapt. Mintea ii zbura aiurea, zăbovind asupra unor frânturi de imagine sau a unor şoapte al căror înțeles ii era destul de neclar. Bineînțeles, ca toate se refereau la noaptea teribila pe care cu nici-un chip nu şi-o putea scoate din minte. Desi nu se putea lauda cu percepții extrasenzoriale, avea cu acuitate impresia ca în acea noapte trecuse, inconştient, peste un prag, care avea să-i marcheze irevocabil toată viața. Nu înțelegea de ce era atât de important, nu poseda inca tabloul complet, dar înăuntrul ei se ciocneau în permanenta tot felul de senzații, unele care o împingeau spre melancolie, altele, care o avertizau de iminenta unui pericol.

Atunci când doctorița La Salle o sfătuise sa depună plângere se jurase în sinea ei sa descopere singura daca Rafael era făptaşul, iar pina acum, la mai bine de o luna de când se

petrecuse evenimentul, nu reuşise sa afle nimic nou. Dar nici nu încercase.

Analizând propriile sentimente şi motivele pentru care nu demarase nici-o investigație, fie ea cât de lichefiata, de fiecare data ajungea la concluzia ca în sufletul ei exista ceva care o reținea, care o împiedica sa emită o acuzație. Nu ştia prea clar de ce, dar ar fi vrut sa fie altcineva cel care abuzase de ea. Desi, daca stătea bine sa se gândească, parca tot Rafael ar fi fost de preferat în cazul unei partide de sex.

Toată povestea împrumuta aparenta unui joc uriaş de puzzle în care ea dispunea de foarte puține piese. Nu ştia cum ar fi putut sa răscolească de una singura intimitatea unui bărbat de care deja se temea foarte mult. Cum sa ajungă în locuința lui, fiindcă numai acolo ar fi putut găsi indicii care sa percuteze în memoria ei, completând golurile.

Tresari auzind soneria de la intrare şi, automat, privi intrigata cadranul ceasului antic de pe perete. Era deja trecut de zece, o ora nu tocmai potrivita pentru vizite, indiferent de cine era intrusul. Cobori din pat fara chef, mobilizata mai mult de curiozitate. Aprinse luminile în living, apoi în hol şi deschise usa grea, surprinsa într-un final de apariția complet neaşteptată.

Sean Wesley ii zâmbea rezemat neglijent de tocul uşii, din spatele unui buchet imens de trandafiri albi, al căror parfum delicat ajungea pina la ea împreună cu briza răcoroasă a serii. Desi nu încuraja bărbații care obişnuiau sa ascundă în spatele florilor oferte indecente, Julia ii făcu loc şi-l lăsa sa intre în sufrageria spațioasă.

— Ce vint te aduce, cavaler rătăcitor? Încercă ea sa rupă tăcerea.

Sean rămânea insa vizibil încurcat, neputând sa ofere o explicație coerenta.

Doar se despărțise de ea cu câteva ore în urma şi nu stabiliseră pentru seara respectiva nici-un program împreună.

— Am venit pentru ca am probleme cu agentul meu literar, reuşi el în cele din urma sa încropească un motiv plauzibil.

Ştii, în legătură cu romanul pe care vreau să-l scriu. M-a sunat după-amiaza ca să-mi spună ca trebuie să-l predau în maxim doua săptămâni. Şi eu nici nu m-am apucat, completa văzându-i sprincenele ridicate interogativ.

— Şi eu ce amestec am în toată povestea asta? Îşi exprima Julia mirarea.

Doar ți-am furnizat o mulțime de detalii pentru documentare.

Se aşeză pe unul din fotoliile îmbrăcate cu pluş tocit, indicându-i sa ia loc pe canapea sau pe celalalt fotoliu, la alegere. Sean insa prefera sa rămână pentru moment în picioare. Poate aşa avea s-o convingă ca nu urma să-şi prelungească prea mult vizita importuna.

— Ai dreptate, spuse el spăsit. Dar pentru reuşita intrigii, as vrea sa mai adaug ceva. Nu stiu, am sentimentul ca schiței romanului în faza în care este acum, ii lipseşte ceva esențial.

Ezita preț de câteva secunde, apoi îndrăzni s-o privească direct în ochi.

— E adevărat ca subiectul este destul de bine condimentat cu ingredientele uzuale. Viața unei fete, la început în cadrul unei familii fericite, apoi moartea fulgerătoare a mamei, plecarea fratelui, accidentul tatălui. Instalarea unui trai auster, pierderea celuilalt părinte, moştenirea fabuloasa, iubirea încheiată tragic. Nu stiu, mi-aş dori pentru personajul meu şi putina lumina.

— Ti se pare o ființă care trăieşte în întuneric?

Sean simți nevoia sa se aşeze şi ar fi băut cu placere un pahar cu apa, daca cineva i l-ar fi oferit. Din privirile lui care rătăceau prin încăpere, Julia deduse insa imediat ca voia ceva, aşa ca il întrebă şi pleca la bucătărie pentru a-i aduce lichidul esențial al vieții.

— Nu, dar nu are parte, practic, de nici-o bucurie, zise el după ce băuse pe nerăsuflate tot conținutul paharului aburit.

— Mai vrei unul?

Negația lui indicata prin scuturarea energica a capului o determina sa mai aducă o rezerva, după care îşi relua locul

din fotoliul ponosit.

— Cum sa n-aibă nici-o bucurie? Doar a moştenit o grămadă de bani şi de proprietăți, la care nici nu visase vreodată, are o slujba, o meserie pe care şi-a dorito, are toată viața înainte. Ce şi-ar mai putea dori? Nu sunt de acord. Chiar mi se pare ca este un personaj asupra căruia soarta a binevoit sa reverse o cantitate apreciabila de noroc. Nu crezi?

— Nu la bucuria asta ma refer, explica el încurcat, ci la cea care ți-o conferă împlinirea sufletească. Personajului, după atâta jale şi chin, ii trebuie o gura de aer proaspăt, o noua iubire, care s-o depăşească vizibil ca amploare pe cea precedenta.

Ma înțelegi ce vreau sa spun?

Desi daca ar fi fost după ea, la ora aia nu i-ar mai fi trebuit nici-o iubire salvatoare, care să-i purifice sufletul şi să-i lumineze viața, Julia il aproba printr-o inclinare uşoară a capului.

— In definitiv, este personajul tau, faci ce vrei cu el, concluziona ea. Daca vrei, il supui la noi cazne, daca vrei il omori, daca vrei, ii scoți în cale o noua iubire, eu nu-ți pot oferi decât baza. Mai departe, te priveşte.

— Nu e chiar asa, o întrerupse el putin nervos. E clar ca tu nu poți face nimic. Nu te pot obliga acum să-ți modelezi viața după ideile pe care vreau eu sa le utilizez în carte.

— Atunci?

Întrebarea-cheie căzu intre ei ca un bolovan colțuros şi necooperant. Era sigura ca în spatele buchetului de trandafiri, ba chiar şi în spatele lui însuşi, existau inca fraze nerostite. La fel cum şi în spatele ei se isca o iubire neidentificata şi un sentiment apăsător de vinovăție.

Ce rost ar fi avut în acest caz răspunsul, îşi zise Julia, care ştia ca nu ar fi acceptat pentru nimic în lume sa renunțe la visurile ei, la pacienții care o pândeau pe coridoarele spitalului, indiferent cât de insurmontabil ar fi fost prețul pe care ar fi trebuit să-l plătească pentru asta.

— Sincer, asta este de fapt motivul pentru care te-am deranjat la ora asta, reuşi Sean sa elibereze adevărul. Vreau sa mergi cu mine la o serata literara, unde ma voi întâlni cu Josh, agentul meu şi unde am putea discuta pe îndelete câteva variante.

Mi se pare, totuşi, corect, sa fii şi tu de fata la „geneza" şi transformarea personajului căruia i-ai dat viața.

— Eu? Tu i-ai dat! Şi nu spun asta ca sa te măgulesc, ci pentru ca nu am, efectiv, nici-un merit! Viața mea a fost aşa cum a vrut Dumnezeu. Ar fi o blasfemie să-mi atribui orice merit în evoluția evenimentelor. Cel care a transpus totul pe hârtie eşti tu şi numai tu!

— Dar.

— Dar asta nu înseamnă ca as refuza o invitație, fie ea şi la o serata literara, doar pentru ca eu însămi nu am fost în stare sa creez o opera care sa atragă atenția.

Acceptul ei ii provoca lui Sean o imensa uşurare şi asta numai pentru ca nu-şi putea manifesta pe fata efuziunile sentimentale. Ar fi strâns-o în brațe, ar fi sărutat-o cu pasiune, i-ar fi mărturisit cum e posibil ca un scriitor sa se îndrăgostească de propriul lui personaj. Ştia, din puținul pe care i-l administrase Julia, ca, pe undeva, un bărbat anonim ii stigmatizase inima. Ştia, de asemenea, ca sentimentele Juliei inca nu se sedimentaseră. Nu era momentul oportun s-o forțeze şi nu era stilul lui să-i impună. O privea numai pierdut, cum zâmbea unei amintiri numai de ea ştiute.

Involuntar, Julia îşi amintise de discuția pe care o avusese cu Rafael despre viața atât de controversata a lui Hemingway şi cu cita îndârjire îşi apărase ea la vremea respectiva convingerile. Parcă-l vedea întinzând la nesfârşit o pasiență, departe de a aştepta din închiderea ei un răspuns, prea preocupat să-i urmărească firul gândirii, inconştient ca era „citit" de o puştoaică aparent inocenta şi inofensiva.

Dar de atunci parca trecuseră mii de ani, iar din copila care îşi susținea cu fervoare con-vingerile nu mai rămăsese decât o umbra.

Dar stătea în puterea ei sa schimbe lucrurile. Ce era rau daca se ducea cu Sean la o întrunire artistica? Ce ar mai fi putut s-o şocheze? Ce rau ar mai fi putut sa i se întâmple? Ba, dimpotrivă, îşi datora sieşi o diversiune, ceva care s-o scoată din starea actuala de amorțire. Iar serata literara părea perfecta pentru scopurile ei.

Îşi netezea nervoasa rochia de seara, desi era conştientă ca nu era nimic în neregula în privința toaletei ei, pe care unii ar fi considerat-o putin excentrica. De un roşu aprins, sângeriu, înfăşurând pe corpul Juliei o succesiune de spirale delimitate de un paspoal negru de catifea bordisit cu franjuri de mătase de lungimi diferite, cu o eşarfă din caşmir de aceeaşi culoare înnodată pe umărul sting, rochia în sine constituia o creație de excepție a Marthei, una din colegele de liceu, care acum patrona una din cele mai apreciate case de moda din Denver. Mai mult decât atât, mâneca dreapta era completa, îmbrăcând mulata brațul Juliei, în timp ce în stânga, mâneca nu era practic legata de corsaj, ci era trasa numai ca o mănuşă, neavând nici o legătură vizibila cu rochia propriu zisa.

Modul în care ansamblul era completat contrastant de pielea trandafirie, de parul greu şi strălucitor, de granatele sclipitoare care se odihneau pe gâtul, la încheietura mâinii şi pe loburile urechilor, de poşeta micuță cu strasuri şi de sandalele negre din catifea, ii împrumuta Juliei o apariție ireala. Nimeni n-ar fi fost capabil sa intuiască sub masca acestei veritabile madone orele de tensiune petrecute în sala de operații a spitalului St. Thomas More, concentrarea şi presiunea la care era supusa executând o intervenție pe coloana, sau secondindu-l pe dr. Hunter, chirurgul neurolog, la o intervenție pentru extirparea unei tumori maligne de pe creier. Ca sa discutam numai de operațiile mai importante, excluzându-le pe cele minore, de rutina.

Una peste alta, cu toate orele de stres, cu nopțile bântuite de coşmaruri, cu diminețile cenuşii, dezolante în imensitatea patului gol, cu zilele pline de cazuri dificile, de traumatisme

de-a valma, Julia reuşise să-şi păstreze intacta puritatea şi fragilitatea.

Privind-o cum cobora treptele pentru a-l însoți, lui Sean i se umplea inima de încântare. Era ferm convins ca nici-o alta femeie nu se va ridica la înălțimea ei, indiferent de componenta listei de participanți. Şi asta nu numai pentru ca era partenera lui.

Într-adevăr, când ajunseră la Clubul Cărții unde avea loc evenimentul, majoritatea celor prezenți întoarseră capetele după femeia care părea coborâtă dintrun tablou renascentist. Il invidiau în gând pe Wesley şi el învăluit într-o aura de mister şi impenetrabilitate, dar nu se puteau abține sa admită de comun acord, ca cei doi formau un cuplu „cutezător".

Singurul care nu le împărtăşea deloc părerea părea sa fie proprietarul lui „Arrow", Rafael Montoya, care fusese pur şi simplu şocat văzând-o pe Julia la brațul aceluiaşi bărbat cu care o depistase la cumpărături. Faptul ca nu-i convenea parte-nerul nu avea nici-o legătură cu sentimentele pe care le încerca, daca se limita la a se concentra numai asupra Juliei. Il cuprinsese deja o stare de rau fizic, care amenința sa culmineze cu o migrena de proporții.

Nu-şi putea dezlipi ochii de pe chipul ei, tânjea efectiv sa o atingă, fie doar şi în treacăt. N-o mai văzuse „echipata" atât de spectaculos şi nu-şi închipuise ca avea sa se prăbuşească atât de rapid în forul lui interior. O urmări zâmbind celor pe care Sean i-i prezenta, rând pe rând, antrenând la fiecare aplecare a capului firele grele de mătase întunecată într-o mişcare unduitoare şi dezinvolta. Il contraria albeața de fildeş a pielii ei, textura fina şi catifelata a epidermei, care lui ii trezea numai amintiri dureroase.

Închise ochii şi se întoarse cu spatele, privind prin geamurile înalte ale încăperii. Clătină paharul pe care degetele i se albiseră, ridicând lichidul gălbui pe pereții transparenți. Singura chestie pentru care se felicita în gând era ca avusese inspirația de a o evita pe Paula de câteva zile. Altfel, ar fi fost

cu el aici şi acum, destul de abila ca sa descopere de una singura ce loc ocupa Julia în universul lui intim.

Auzi cum Julia se lansase într-o conversație pe marginea publicațiilor de literatura, exprimându-şi admirația fata de un autor care lui ii era complet necunoscut.

Il reconforta vocea ei lina, muzicala, poate un pic prea plina pentru a fi în armonie perfecta cu aspectul ei exterior. Ar fi stat s-o asculte la nesfârşit, uite, acum râdea, aşa cum el n-o auzise niciodată.

Amuzamentul ei atârnat de brațul unui intrus il deranja insa în cea mai mare măsură. Ar fi vrut ca toate emoțiile ei să-i aparțină. Toate gândurile, toate, fara nici-o excepție. Recursese la cea mai abjecta metoda ca s-o posede, dar nu se putea mulțumi numai cu trupul. In egala măsură, fiecare clipa, fiecare gând, fiecare răsuflare trebuia sa fie a lui.

Desi în ultimul timp ajunsese să-i subjuge toate simțurile, răpindu-i odihna şi liniştea, se mira de unde avea puterea de a o şti la numai un pas în spatele lui şi a o lăsa să-şi irosească farmecul într-o conversație cu nişte indivizi care n-o cunoşteau, care nu-i apreciaseră capacitatea de dăruire şi care o urmăreau salivând numai la vederea „ambalajului”. Iar el, trebuia s-o ignore, prea ruşinat (ruşinat?!) de antecedente.

La un moment dat, amfitrionul seratei literare le solicita atenția şi-i invita pe toți cei prezenți să-l urmeze în salonul de conferințe pentru a trece la prezentarea tematicii şi a câtorva lucrări recent apărute sub egida prestigioasei edituri al carei reprezentant era.

Toți se precipitară către încăperea capitonata în panouri de un crem deschis, cu lambriuri sculptate din lemn de trandafir, complet distonanta cu holul pe care-l părăseau, decorat numai în metal şi sticla fumurie. Salonul era dominat de un podium, unde, aşezați pe şase scaune cu spătar înalt, capitonate în piele, prezidiul întrunirii, format numai din persoane ce depăşiseră perioada sexagenara cu bătaie, ii privea pe invitați cu un aer de superioritate vădită.

Sean o conduse pe Julia la una din mesele aşezate la intertaierea unor faguri imaginari, continuând s-o recomande tuturor personalităților pe care le întâlnea.

Unii dintre ei erau ziarişti, alții proprietari de editura, alții scriitori, ca şi el, dar toți prezentând o trăsătură comuna: admirația necondiționată depusa la picioarele Juliei.

Din unghiul în care era aşezat, Rafael o vedea din semiprofil, prizonier al comesenilor care il încadrau şi care-i distrăgeau mereu atenția cu câte o întrebare insipida. Şi chiar în condițiile date, nu-şi putea desprinde nici-o clipa ochii de la ea, intuind cuvintele interlocutorilor şi improvizând răspunsurile ei.

Încadrată de Sean şi de redactorul sef de la Denver Tribune, Julia încerca sa se simtă în elementul ei. Nu-şi imaginase niciodată ca va participa la o asemenea manifestare, dar, oricum, nu-i părea rau. Răspundea amabila întrebărilor, zâmbea misterios, captând privirile, dar cu toate astea persista sentimentul de disconfort.

Ceva, ca o sursa necunoscuta, o incomoda. Îşi simțea stomacul strâns într-un ghem dureros, devansând localizarea sursei de stres, şi, la un moment dat, nu-şi mai putu înfrâna pornirea de a întoarce capul. Peste umăr, la câteva mese distanta, ochii ei se înfipseră în privirile lui Rafael, inducându-i un fior scurt, de recunoaştere.

Nu ştia nimic despre „Arrow”, aşa ca primul impuls fu sa se întrebe ce cauta el acolo. Îşi stăpâni pornirea de a-l chestiona pe Sean, pentru ca îşi dădu seama ca nici el nu avea de unde sa ştie mai multe decât ştia ea. Îşi reprima curiozitatea sub rezerva ca pina la urma va primi răspunsuri de la toate întrebările chiar de la sursa.

Trebuia numai sa se înarmeze cu răbdare.

Într-adevăr, după ce recenziile se epuizară, urmară câteva minute bune de discuții, majoritatea în contradictoriu, iar la sfârşit, fura invitați sa revină în holul de recepții, unde, de obicei, se formau bisericuțe, concentrate în funcție de tipul de activitate, afinități, preocupări comune şi, de ce nu, interese.

În surdina se derula o muzica dansanta pentru a le asigura celor prezenți, în funcție de preferințe şi ocazia de a stabili „legături” viabile pe ringul de dans. Doar seratele de acest gen facilitau pentru toți oamenii de presa, pentru angajații editurilor, un bun prilej de a realiza contacte cu masa de oameni de litere. De aceea, printre grupulețele deja formate, se plimbau chelneri scorțoşi, cu tăvi pline de antreuri sau cu cupe limpezi umplute cu şampanie. Zgomotul de fond nu acoperea muzica, apărând ca un murmur confuz, nedefinit, care, într-un fel, proteja confidențialitatea discuțiilor.

Nu avu mult de aşteptat pina când, într-un moment de angajare într-o disputa condusa abil de partenerul ei, Rafael se materializa brusc lângă ea şi o trase discret către ringul de dans. Manevra nu-i scapa complet lui Sean, dar fu nevoit sa o treacă neobservata datorita subiectului extrem de interesant pe care il pusese pe tapet interlocutorul lui. O urmări pe Julia cu privirea, pentru a-i observa reacția şi constatând ca nu exista nici-un fenomen de respingere, deduse ca erau cunoştințe mai vechi Aceasta remarca il linişti, şi-l făcu sa se întoarcă la cel cu care conversa, fara sa mai dea nici-o atenție incidentului.

Culmea, primul care se interesa de prezenta la serata, fu Rafael.

— Ce cauți tu aici? Nu pusese întrebarea ca sa aibă subiect de discuție, ci chiar voia sa ştie cum ajunsese ea sa fie invitata la un asemenea eveniment.

— N-am citit nicăieri ca ar fi interzis sub o anumită vârstă, sau pentru cei care au o anume pregătire, replica Julia pe un ton ce mustea de aciditate. N-o deranja ca o întrebase, nu vedea nimic în neregula, voia chiar sa răspundă civilizat, dar tonul interogației fusese de-a dreptul jignitor. Şi nu ma mai strânge asa, ca se uita lumea la noi, completa ea, simțind ca i se taie răsuflarea. Aceeaşi întrebare as fi putut sa ți-o pun şi eu.

— Eu reprezint o publicație, găsi el de cuviință să-şi clarifice poziția. Şi, încordat, aştepta ca ea sa facă la fel.

— Iar eu însoțesc un autor, veni răspunsul laconic, în stilul ei caracteristic.

— Autor? Scriitor, vrei sa spui?

— Da! Sean Wesley. Ne cunoaştem de ceva vreme şi avem nişte interese comune, adăugă ea, fara sa intre în amănunte.

Dar, Rafael nu se putea mulțumi numai cu atât.

— Ce fel de interese? I-ai concesionat ceva drepturi de autor, sau ce? Te inițiază în tainele scrierii unei lucrări literare?

— Şi daca ar fi asa?

Tonul ei zeflemitor il scotea din minți. Ii absorbea în aşa de mare măsură atenția incit nici nu-şi dădu seama ca în jurul lor se formase deja un spatiu gol, special creat pentru a fi observați mai uşor. Formau un cuplu incredibil: el, înalt, suplu, cu agilitatea unei feline şi reputația unui Don Juan, ea, putin mai scunda, dar spectaculos de frumoasa, coborâtă parca din alt veac, un ansamblu de contraste care se armonizau perfect.

— Nu stiu daca m-aş putea obişnui cu ideea ca mi-ar trece dorul, oftând la vederea fotografiei tale pe coperta unei cărți. As prefera de o mie de ori sa te vad în carne şi oase, zise el putin mai relaxat.

— Nu cred ca e vreun pericol, il linişti Julia. Nu colaborez cu Sean în sensul asta.

— Nu? Dar în care sens?

— Nu ti se pare ca eşti cam indiscret? Il tachina Julia, descoperind ce-l doare. Mai mult, ceva din parfumul cu care o învăluia începea să-i creeze în minte nişte analogii supărătoare.

— Măcar sunt satisfăcut ca nu mi te mai adresezi cu „d-voastra”, reuşi el, în cele din urma, sa schițeze un zâmbet. Şi, zi asa, chiar ai interese comune cu Wesley asta? Nu mi-aş fi imaginat niciodată ca vei putea avea o astfel de relație cu un bărbat.

— De ce? Ce fel de relații mi s-ar potrivi? Il întrebă Julia intrigata.

— Nu stiu. Nu vreau sa te enervez, dar judecind după cum arăți, bărbat fiind, nu m-aş putea gândi la tine decât ca la o femeie. In cel mai strict sens al cuvin-tului. Văzând-o ca e gata sa se înfurie, după ce de-abia se mai potolise, Rafael trebui sa se explice. Te rog, nu ma înțelege greşit. Stiu ca eşti o femeie inteligenta, care ar putea da clasa multor indivizi, reprezentanți ai sexului opus. Dar, în ceea ce ma pri-veste şi asta nu durează de ieri, de azi, feminitatea ta implora, pur şi simplu, sa i se acorde atenție şi sa i se reverse asupra-i tandrețe şi iubire.

Un „clic" declanşa în mintea Juliei frânturi de şoapte pline de blândețe şi dragoste pe care memoria ei le bloca într-una de ceva timp. Amintirea o ruşina şi o înfioră în acelaşi timp, efectul reflectându-se în impurpurarea feciorelnica a obrajilor.

— Vezi? Câte femei crezi tu ca s-ar mai intimida în ziua de azi atunci când sunt complimentate la modul relativ normal. Pentru ca eu nu m-am străduit să-ți ridic în slavi frumusețea, sau sa sărut pământul pe care calci. Desi as face-o fara sa clipesc, îşi duse el gândul pina la capăt. Îți spun eu: nici-una. Unicitatea ta tocmai în asta consta: reprezinți o specie pe cale de dispariție, o „rara avis" şi din cauza asta nu cred ca ar exista vreun bărbat care sa nu te admire.

— Deci tu crezi ca în ceea ce ma priveşte orice bărbat ar trebui sa ma aprecieze ca pe un obiect sexual.

— Exagerezi. Normal ca aspectul tau fizic ar fi suficient pentru a te plasa într-o categorie etilista, dar sa nu crezi ca interesul s-ar opri aici. Eu unul nu m-aş mulțumi niciodată sa obțin numai trupul unei femei. Nici-o unitate nu-şi considera jumătățile complementare daca ele, fiecare, nu dețin absolut toate elementele constitutive.

— Cu alte cuvinte, aşa cum o femeie îşi doreşte sa acapareze gândurile şi mintea unui anume bărbat şi reciproca e adevărată.

— Exact.

Ajunseseră deja la al treilea dans, iar cei prezenți încetaseră sa le mai acorde atenția plina de curiozitate de la început.

Grupurile de câte trei-patru persoane mai aruncau câte o ocheada înspre ei, dar nu mai păreau interesați. Poate şi din cauza ca modul în care Rafael o conducea pe ringul de dans ştergea complet orice tentativa de infiltrare, Julia reprezentând deja o reduta intangibila.

Singurul care începuse sa dea semne de nelinişte era Sean, contrariat de prelungirea dincolo de firesc a unei inocente invitații la dans. Tolerase relativ uşor faptul ca nu i se ceruse permisiunea pentru a-i fi răpită partenera, dar de aici, pina la a o monopoliza definitiv era o acțiune care se înregistra la capitolul „afronturi personale".

Desi lăsa sa se înțeleagă ca întreaga lui atenție e captata în continuare de informațiile extrem de interesate furnizate de agentul lui, realitatea era ca profita de orice schimbare de atitudine pentru a monitoriza cuplul ce se dovedea adâncit în perfecționarea artei dansului.

— Ma urmăreşti de mult, trebuie sa înțeleg, continua Julia sa tatoneze discret, conducând conversația către sfera ei de interes.

— Trebuie sa recunosc ca eşti genul de femeie despre care eram convins ca nu exista, spuse Rafael plimbându-şi insinuant mina pe spatele ei, încântat de pielea ei catifelata. La început m-a intrigat persoana ta, dar erai doar o puştoaică, la fel ca multe altele. Personalitatea îți era formata, dar eu eram prea obtuz ca sa vad mai departe de aparente.

— Asta ce trebuie sa insemne? Se mira ea şi pe buna dreptate. Mie mi se pare ca, daca m-am transformat, lucrurile s-au îmbunătățit.

— Ți-a reproşat cineva contrariul?

— Nu, dar ma faci sa ma îndoiesc de mine însămi. Cred ca ceea ce ți-a atras atenția nu am fost eu, ci încăpăținarea cu care m-am ținut departe de tine. Şi, te avertizez ca în privința asta, lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

Roşi din nou, gândindu-se la noile „motive" care o îndreptățeau sa facă respectiva afirmație. Îşi aminti de vânătăile de pe corp, de dimineață în care tot capul ii vâjâia şi

stomacul i se întorcea pe dos din doua în doua minute. Rememora şi umilință pe care o indurase în cabinetul doctoriței La Salle, unde trebuise sa renunțe la orice fărâmă de mândrie. Rafael ii urmarea mimica şi nu-i plăcu deloc să-i vadă chipul întunecându-se, prada unor amintiri pe care el le considera inexistente.

— Nu pot sa cred! Il auzi exclamând, plin de indignare. Cum adică, lucrurile nu s-au schimbat prea mult? Il strangula furia ce urca în el cu forța lavei dintrun vulcan în pragul erupției. Doar n-o să-mi spui ca ai prejudecăți în ceea ce ma priveşte! Nici nu-ți dai seama cât m-am schimbat. Cel putin fata de perioada când tu nu erai decât o copila.

— Şi ce părere ai despre proverbul cu lupul care-şi schimba parul.? Sau vrei sa ma faci sa cred ca ți-ai practicat o mutație ireversibila în informația genetica?

Ştii, as vrea sa înțelegi în primul rând ca nu mai sunt o puştoaică, în al doilea rând ca nici atunci, nici acum nu ma caracterizează naivitatea şi în al treilea rând, am apreciat întotdeauna oamenii care mi-au dat libertatea sa constat eu singura ca au suferit ceva transformări. Nu e cazul să-mi tii o prelegere despre noul tau caracter, pentru ca n-o sa te creadă nimeni. Ascultă-mă bine, Rafael Montoya: impresia mea, una peste alta, este ca ai făcut un pas, da, dar nu unul înainte, ci unul înapoi!

Disputa lor se consuma pe fondul unei întreruperi a muzicii, iar vocile lor, destul de ridicate, atraseră din nou, ca un magnet, privirile celor din jur. Văzând ca, în loc sa se aplaneze, conflictul ia amploare, Sean se simți dator sa intervină. Avu intenția sa o prindă pe Julia de brat şi s-o traga uşor spre extremitatea opusa a salii, dar Rafael se dovedi mai rapid şi-şi strecura cu abilitate mina pe sub brațul ei, conducindo forțat spre ieşire. Sean nu voia sa creeze o scena, din care cauza nu insista să-i urmărească şi nici sa încerce să-şi impună punctul de vedere.

Ajungând pe coridorul larg, gazda a unei galerii de tablouri, Julia se smulse din strânsoarea mâini lui, fara sa se

eschiveze, dar impunând o anume distanta.

— Julia, te rog, hai sa discutam ca doi adulți. Pot sa înțeleg poziția ta, nu ma interesează argumentele cu care îți susții părerea despre mine, dar as vrea sa nu te mai repezi sa tragi concluzii.

— Ce te faci sa crezi ca ma reped? Întrebă ea destul de calma, ținând cont de modul în care o scosese din salonul plin de curioşi. Îți vorbesc în deplina cunoştință de cauza, bazându-mă exclusiv pe propriile mele observații. Daca o viața ai fost învățat sa cucereşti uşor o femeie, oferă-mi un motiv pentru care lucrurile ar merge diferit acum, când eşti mai arătos ca acum câțiva ani? Ori, poate, ai pierdut gustul „cărnii fragede”?

Rafael, din ce în ce mai nervos, făcu un pas spre ea, determinând-o sa facă şi ea unul în spate, instinctiv. Ii venea s-o strângă de git văzând cum il tratează, cu neîncredere.

— In definitiv, ce ştii tu despre mine de ma judeci? Rezuma el toată disputa la o singura întrebare. Nu ma cunoşti deloc, dar ai pretenția ca îmi ştii deja toate fațetele ascunse. Sa nu mai discutam despre antecedente.

— In definitiv, ce vrei de la mine? Veni rândul Juliei sa concentreze într-o singura întrebare esență a ceea ce se întâmplă intre ei.

— Ce vreau? Sa deschizi ochii! Sa te uiți la mine şi sa ma vezi exact aşa cum sunt!

— Dar te vad! Eşti un bărbat înalt, frumos, subtil, pretențios, sigur de sine, afabil, încrezut, arogant, conştient de dotările native, inteligent, capabil. Sa mai continui?

— Şi atunci?

— Şi atunci, ce?

— Ce poți să-mi reproşezi?

— Daca m-ai fi îndemnat să-mi continui enumerarea, ai fi auzit şi replica finala:” dar care nu ma interesează”.

Îşi feri din nou, pe faza, mâinile, în clipa în care el se pregătea s-o prindă de încheieturi. Nu ştia de ce, dar avea senzația ca numai daca o imobilizează va avea ocazia sa

ajungă la ea. Altfel, alunecoasa ca un peste abia scos din apa, urma să-i scape din nou.

— Defineşte „nu ma interesează”, ii impuse el, de data asta mai temperat.

Nu-şi dorea sa fie violent, iar ea nu era genul care sa tolereze impunerea.

— Dar o ştii foarte bine. Sau, poate, te-ai îndrăgostit de vocea mea?

— Poate.

— Ei, bine, ca orice persoana, am dreptul sa aleg. Iar tu nu faci parte din categoria celor „aleşi”. Simplu.

— Pentru ca nu sunt genul statornic? Se interesa el.

— Statornicia nu are nici-o legătură, Rafael. Uimeşte-mă. Câştigă-mă. Iubestema. Convinge-mă. Ce vrei să-ți spun mai mult? Trebuie insa întâi sa înveți cum s-o faci, pentru ca în clipa de fata, nu eşti altceva decât un biet ageamiu. Nu aşa se cucereşte o femeie. Nu aşa o faci sa se-nfioare. Încearcă sa vezi dincolo de capacitatea ta de a îngenunchia fara efort orice persoana care poarta fusta şi o pereche de sâni. Daca eşti dotat de către natura cu inteligenta, foloseşte-o. N-o canaliza numai pentru a-ți spori conturile bancare, pentru ca pina la urma, de la un cont nu capeți tandrețe. Cifrele îngrămădite pe hârtie nu-ți pot oferi un sărut sau o noapte de iubire.

Alege, Rafael. Hotărăşte-te ce vrei, de fapt. Şi, poate, cine ştie, o sa reuşeşti sa ma îndupleci. Altfel.

Spuse ultimele cuvinte strecurându-se uşor spre uşile deschise, unde nu se îndoia ca va beneficia de protecția lui Sean. N-ar fi reuşit totuşi sa facă o aseme-nea mişcare, daca Rafael n-ar fi ascultat-o hipnotizat, cu imaginile aievea jucându-i în fata ochilor. Fusese de ajuns un moment de neatenție pentru ca ea să-l lase com-plet descoperit, prada visării.

Datorita unei clipe de reverie, „victima” luase un avans considerabil.

Pentru ca atunci când pătrunse din nou în salonul luminat „a giomo” Julia era de mult agățată de brațul lui Sean. Chiar

în acea clipa râdea ca după o gluma reuşită, vizibil amuzata şi complet indiferenta fata de prezenta lui.

Ca o măsură tactica, Sean evitase s-o întrebe despre relația ei cu Montoya, personaj destul de controversat în lumea mondena. Nu avea nevoie sa afle de la ea ca era un afemeiat perfect conştient de averea din spatele numelui pe care-l purta sau ca se folosea de orice prilej pentru a fermeca femeile. Ca şi când ar mai fi fost cazul. Oricum, ele cădeau ca mustele de fiecare data când Rafael întorcea spre ele un zâmbet. Sau o privire.

De aceea nici nu se îngrămădise cu chestionarul, cu toate ca în sinea lui ardea de nerăbdare. Şi-ar concesionat drepturile de autor pe un an de zile numai ca sa afle cu ce ocazie se cunoscuseră cei doi şi ce subiecte comune de discuție dezvoltau.

Nu s-ar fi preocupat prea mult daca nu ar fi fost vorba despre Julia. Şi daca impresia generala despre ea ar fi fost alta. Sau daca ar fi fost destul de „darnica" incit să-l puna în garda. Presupuse deci ca fusese o întâlnire întâmplătoare.

Dar chiar şi asa, Julia şi Rafael nu se învârteau în acelaşi cercuri, fie şi în perimetrul restrâns al lui Canon City. El aparținea „celor aleşi", făcând cinste genealogiei familiei Montoya, îşi acoperise porția de răzvrătit exact atât cât impunea un nume atât de sonor, dovada stând lanțul de magazine extrem de apreciat de iubitorii motociclismului. Julia insa provenea dintr-o familie modesta, cel putin pina la un punct, care nu beneficiase de avantaje materiale şi care trăise toată viața supusa unui regim de austeritate. Slava Domnului ca o astfel de existenta nu-şi lăsase amprenta pe personalitatea ei, tranformind-o într-o ființă trista, dominata de amărăciune şi frustrare. Caracterul Juliei o susținuse pe linia de plutire, iar felul ei de a fi optimist şi îndatoritor o determinase sa rămână o fire vesela şi încrezătoare în sine.

Ii arunca din nou o privire lui Rafael, care se afla într-un grup ce dezbătea cu aprindere problema spinoasa a recesiunii pe care o traversa întreaga lume. Şi în minte, îşi zise ca unui

asemenea personaj nu i-ar fi fost necesar neapărat un nume şi o avere uriaşă; cu un caracter ca al lui Montoya şi-ar fi impus punctul de vedere şi şi-ar fi croit un drum plin de succese chiar daca soarta l-ar fi constrâns sa plece de la zero. Ființa lui degaja putere, imprima determinare, trebuia sa fii tu însuți un individ clădit din granit ca să-l poți înfrunta sau sa i te poți impune. Alura, aspectul exterior, glasul, toate ilustrau cu prisosință personalitatea plina de energie şi temperamentul vulcanic.

Ca duşman, era sigur ca Rafael putea produce mari neajunsuri. Iar ca prieten, nu-şi amintea pe cineva care sa se fi mândrit cu un asemenea titlu. Continua să-l observe peste umărul lui Josh, care nu înceta sa se mire de inteligenta şi de cunoştințele uimitoare în domeniul literaturii pe care Julia le etala, subjugata de subiec-tul conversației, şi-l surprindea din când în când aruncând câte o ocheada către coltul lor.

Devenea ispititor sa studieze un atare individ, mai ales ca, la o prelucrare atenta, din el putea ieşi un personaj extrem de veridic. La un moment dat ii fulgera ideea de a-l alătura protagonistei din noul lui roman, bineînțeles încercând sa improvizeze o posibila relație intre cei doi, bazata doar pe intuiție şi imaginație. Îşi aminti de mărturisirea făcută Juliei cum ca personajul ei e bântuit de solitudine şi imediat, alăturând-o celui imaginar, sugerat de Rafael, țesu în minte o poveste imposibila de dragoste, cu final imprevizibil.

Contrastul ar fi fost destul de reuşit, iar intriga ar fi căpătat o tenta romantica.

Şi cum cititoarele lui se înnebuneau după romantism, îşi spuse ca noua lui idee trebuia sa capete forma cât mai repede cu putință. Îşi dorea sa nu fi fost prezent la serata literara ci în cabinetul lui pentru a transpune pe hârtie noua lumina pe care o simțea strălucind intre paginile scrise, convins fiind ca avea în fata cea mai reuşită găselnița.

Deținând parca o percepție extrasenzoriala, Julia il interpela exact în acel moment:

— Te preocupa ceva? Păreai plecat din încăperea asta, se simți ea obligata sa se explice. Te simți bine? Eşti palid şi arăți de parca ai fi văzut o stafie.

— Cred ca sunt putin obosit, se confesiona el, desi era cumplit de departe de adevăr. Nu-i putea spune Juliei la ce se gândise, iar pina la apariția cărții urma sa descopere el o cale pentru a o pune la curent. Doar avea mina libera. Iar imaginația sa „bolnava" tocmai ii oferise cea mai spectaculoasa sugestie pentru intriga.

— Vrei sa mergem? Sincera sa fiu şi eu m-am cam suprasolicitat zilele astea. Cu atâtea operații pe banda rulanta. Te rog sa ma crezi ca uneori am impresia ca n-o sa fiu în stare sa ajung nici la usa, aşa de epuizata ma simt. Dar tu îmi dai mai degrabă impresia ca ai ceva pe suflet, te apasă ceva.

— Ti se pare, spuse el, privind din nou în direcția lui Rafael. Voia să-şi imprime în memorie chipul lui, aşa cum arata acum, putin întunecat, cu parul cazindui peste sprincenele groase, mai curând încruntat decât destins. Mi-a venit o idee noua pentru carte, nimic mai mult.

Julia insa ii urmări privirea şi ajunse la acelaşi Rafael, acaparat de una dintre amfitrioanele seratei. Desi aplecat putin înspre d-na Ferguson, una dintre cele mai înverşunate apărătoare ale drepturilor femeilor, o fixa pe ea, parca încercând să-i transmită un mesaj.

— Tu vrei sa mergem? Il auzi pe Sean în spatele ei.

— O! Nu fiți nesuferiți, le reproşa Josh Godfrey, agentul lui. Nici nu neam acomodat cu atmosfera şi voi vreți sa plecați.

— Dar mi se pare ca cineva trebuie sa ia inițiativa, zise Julia. Uită-te la toți moşii aia de pe scaune, mai au putin şi o sa înceapă sa sforăie.

Toți trei începură sa rida, deoarece, într-adevăr, foştii membri ai prezi-diului, ignorați de participanții la eveniment, moțăiau pe o canapea şi în câteva foto-lii.

— Nu se găseşte nici-un samaritean să-i duca la culcare? Le-a trecut ora de stingere, comenta Sean, amuzat. Daca

ştiau de la început ca trebuie sa fie în pat la ora opt, pentru ce naiba s-au mai încurcat sa vina aici?

— Nu stiu, dar îmi fac impresia unor bebeluşi bătrâni, aşa cum stau rezemați unul de altul. Uită-te şi tu, il indemna ea pe Josh. Sper ca la vârsta lor sa fiu conştientă de ridicolul anumitor situații şi sa nu ma expun niciodată în felul asta.

Oare prezenta lor era indispensabila?

— Cum, pai nu-i cunoşti? O întrebă Godfrey contrariat. Unul, cel din stânga, este un fost senator, de Colorado şi a cochetat cu literatura în tinerețe. Cel de lângă el e preşedintele de onoare al Clubului Cărții, n-a scris în viața lui doua rânduri, poate doar vreo petiție sau vreo reclamație. A lucrat în magistratura, dar scriptologia ii era asigurata de secretara şi de asistentul lui personal.

— Da şi cel de lângă el, ala cu mustață, e Charlie Duran, cel mai încrâncenat critic literar al generației postbelice, completa Sean. M-am întâlnit cu el la o editura şi a ținut sa ma felicite pentru ultimul meu roman de la momentul respectiv, convins fiind ca mi-am făcut ucenicia cu Steinbeck. Un aiurit. Cred ca începuse deja sa se senilizeze.

— Şi cel care sta pe fotoliu lângă fereastra? Pare cel mai treaz, opina Julia sarcastica.

— Cred ca e şi cel mai tânăr dintre ei, spuse Josh. E fostul proprietar al publicației „Arrow”, cea pe care a cumpărat-o Montoya.

— In ce calitate?

— Cum în ce calitate? Are bani, este destul de talentat, probabil ca şi-a adus aminte de viața lui de reporter.

Julia arunca o privire întrebătoare către Sean, încercând sa descopere daca era vorba despre acelaşi Montoya care îşi făurise un renume de cuceritor printre membrele sexului frumos.

— Nu te mai uita aşa la mine, zise Sean. Nu ştiai? Ai petrecut în brațele lui jumătate din seara şi nu ştiai cu cine ai dansat?

— Rafael?

— Da, Rafael, ii confirma el. A fost corespondent de război în Bosnia şi a scris nişte articole grozave în timpul operațiunii „Furtuna în desert”. Are facultatea de ziaristica absolvita „Magna cum laude”.

Sean era intrigat în egala măsură cu ea. Păruseră vechi prieteni acolo, pe ringul de dans, dar se vede treaba ca Julia nici măcar nu avea habar ce hram poarta.

— A cumpărat ziarul acum vreo doua luni de zile şi a făcut o mulțime de modificări. Majoritatea în bine, as putea spune, aprecie Josh cu un aer competent.

Toți angajații au cam tremurat la început, dar, pe parcurs, au constatat ca dracul nu e chiar aşa de negru.

— De ce? Se interesa plina de curiozitate Julia.

— Pentru ca au avut ocazia sa descopere în el un adevărat profesionist, o lamuri Josh. A schimbat doar structura organizatorica şi administrativa şi i-a rotit pe reporteri şi pe redactori în funcție de impresiile lui vis-avis de capacitățile fiecăruia. Chiar ieri am discutat cu redactorul-şef şi mi-a spus ca se preconizează deja mărirea tirajului. Asta e un semn bun.

— Şi scrie şi el?

— Cine, redactorul-şef? A, Rafael? Da, câteodată. Atunci când e nevoie de un editorial mai incisiv, sau când apare vreun eveniment care trebuie tratat cu mai multa sensibilitate, da, atunci lui ii revine sarcina de a compune un articol.

— Daca nu ştiai ca Rafael a absolvit ziaristica, sunt prea indiscret daca te întreb de unde il cunoşti? Nu se putu abține sa nu întrebe Sean. Nu de alta, dar asta e o chestie de notorietate. Nu trebuie sa fii neapărat prieten cu el ca sa cunoşti acest detaliu.

Desi ar fi preferat sa nu răspundă, Julia făcu un efort ca să-l lumineze:

— A fost amic cu cea mai buna prietena a mea din colegiu. In cercul nostru nimeni nu ştia prea multe despre el, il consideram chiar un individ periculos.

Mai ales daca priveşti lucrurile din punctul de vedere al unor puştoaice. Era mai mare decât noi, dar ii plăcea sa se amuze cucerind fete inocente. Ma gândesc ca fiecare activi tate are farmecul ei.

— Cu prietena ta, spui? Se mira Josh. Pai, cum? Pe tine nu te văzuse?

— Chiar nu ma văzuse, confirma Julia. Ei doi s-au cunoscut la o discoteca, sau, nu stiu exact. In orice caz, eu l-am văzut prima oara când o aştepta la poarta scolii. Şi nu m-a interesat niciodată sa cer referințe. Pentru ce-aş fi făcut-o?

— Şi a durat mult? Îşi manifesta Josh curiozitatea.

— Câteva luni.

— Acum pare ca s-a mai maturizat, comenta el. Are numai o singura relație, stabila, cu Paula Ross. Tipa e o femeiuşcă de bani gata dar care are pregătire în domeniul managementului. Chiar m-am mirat ca nu i-a oferit un post la „Arrow".

— Atunci de ce n-a venit cu ea asta seara? Întrebă Julia uimita.

— Tu să-mi spui! Zise Josh amuzat, înfruntând privirea încruntată a prietenului sau.

Deci avea o relație stabila, rumega Julia informația pe care tocmai o primise.

Asta însemna ca în privința ei totul nu era decât o noua aventura. Una mai proaspătă. Mai tentanta. O distracție pe ringul de dans. Sau pe marginea canapelei, îşi zise ea, amintindu-şi din nou frânturi de şoapte fierbinți. Oricum, indiferent la ce se aşteptase, oricât credit i-ar fi acordat, Rafael o dezamăgea din nou. Ii dăduse impresia ca o abordează cu sinceritate şi aproape ca ar fi fost dispusa să-l creadă. Insa el nu se dezmințea nici acum, ca niciodată.

— Auzisem ca locuiesc împreună la Casa de la Cascada, ii scapa lui Josh, care ar fi vrut să-şi muşte limba, văzând o noua furtuna apropiindu-se din direcția lui Sean.

— Casa de la Cascada? Exista aşa ceva? Se mira Julia. Singura cascada pe care o stiu e undeva, la marginea

oraşului, într-o zona în care nu s-a construit nimic. Voi mai ştiți alta?

— Eu unul, nu prea cunosc în detaliu Canon City. M-am născut şi locuiesc în Denver dintotdeauna. Poate ştie Sean.

— Nu, veni răspunsul repezit al celui interpelat, poate prea repezit ca sa fi fost adevărat. Ce faceți voi, de fapt, aici? Reconstituiți biografia lui Montoya?

Tonul lui suna ofensat şi pe buna dreptate. Se saturase să-l tot analizeze pe nesuferitul de Montoya, ca şi când ar fi fost vedeta serii. Desi el însuşi il găsise, cu câteva minute în urma, destul de potrivit pentru a-i utiliza tipul în noua lui lucrare.

Il deranja interesul manifestat de Julia şi nu avea de gând sa o susțină în a-l elogia pe Rafael în fata ei. Nu merita sa fie elogiat în nici-un fel, cu atât mai putin în ochii unei posibile victime.

— Cred ca ar trebui sa ma inviți la dans, zise Julia împăciuitoare, apucindul de brat. Dar ai grija sa nu ma calci, adăugă ea, zâmbind uşor.

— Glumeşti? Sunt Fred Astaire în varianta noului mileniu!

Înarmată cu tot curajul de care era capabila şi cu informația ca Rafael era plecat la Denver pentru o şedință de consiliu director, Julia manevra grăbită maşina pe străzile care compuneau traseul pina la ramificația unde descoperise existenta unei case şi care coincidea, în mintea ei, cu locația cascadei din copilărie.

Traficul nu era prea intens la ora 11 dimineața, iar ea trebuia neapărat sa se încadreze în cele doua ore pentru care obținuse învoirea de la program. Îşi lua-se la ea şi pagerul şi telefonul mobil pentru ca dr. Hunter o avertizase ca o sa sune daca apare vreo urgenta.

Se uita inca o data la ceasul de bord şi i se păru ca timpul se scurge în detrimentul ei, cu o viteza fantastica. Apasă inca putin pedala acceleratiei şi maşină, docila, dar grozav de simțitoare, țâşni efectiv pe şoseaua slab populata. Preț de câteva minute răsuci în minte toate informațiile pe care le

căpătase cu o săptămână în urma şi îşi recapitula planul de bătaie: trebuia sa vadă casa, iar după aceea, mai târziu, când ar fi fost sigura ca Rafael e plecat din oraş, urma sa abordeze prima ei intrare prin efracție.

Se cutremura numai la gândul care-i trecuse prin creier, înfricoşată de o mulțime de ipoteze: cum el ar fi revenit acasă pe neaşteptate şi ar fi surprins-o, alta o punea fata-n fata cu un sistem sofisticat de securitate, în alta varianta informația ei ar fi fost eronata şi l-ar fi găsit în casa, iar cea mai rea dintre toate era sa nu descopere nimic din ceea ce se aştepta sa găsească, adică nişte elemente pe care memoria ei sa le împingă la suprafață, ajutând-o să-l identifice pe cel care o drogase.

Absorbita de propriile ei fantasme era cât pe ce sa depăşească ramificația către Casa de la Cascada, daca aceea era, într-adevăr. Se înscrise pe prima banda de lângă marginea drumului, semnaliza dreapta şi vira încet pe aleea relativ noua, cel putin daca o comparai cu şoseaua.

Drumul şerpuia lin printre copaci, iar pe măsură ce înainta, amintirile îngrămădite într-un colt al memoriei de pe vremea cin era copil, ieşeau treptat la su-prafata, ajutând-o sa recunoască locurile.

În stânga se vedeau deja stâncile pe care ştia ca se revarsa cursul de apa, în spate lăsase poiana altădată plina de flori sălbatice, unde ea şi Bob îşi construiseră o „cazemata”, în fata se întindea pădurea, deasa aşa cum şi-o amintea, iar lumina soarelui, filtrata printre frunzele copacilor, crea o imagine de pace ireala, ca dintr-un alt timp.

Ajunse în cele din urma la casa care străjuia dincolo de zidul vegetal şi ramase impresionata de dimensiunile şi de frumusețea ei. Era exact aşa cum şi-o imaginase: pereții erau ridicați din cărămidă rosie, iar iedera care se agățase de ziduri dezvăluia faptul ca era construita de ceva timp, poate chiar trei-patru ani. Tâmplăria era de un alb imaculat, într-un contrast plăcut cu culoarea cărămizilor şi cu verdele intens, aproape negru al plantelor cățărătoare. In fata clădirii se

întindea o peluza îngrijită, cu nişte arabescuri florale extrem de inspirate, care adăugau o pata de culoare, dar şi înveseleau ansamblul. Casa era încadrată de jur împrejur de copaci, într-o diversitate plăcută, exotica chiar, iar în partea stângă se întindea un bazin cu bordura mozaicata, bazin în care se prăvălea de la o înălțime de 4-5 metri cascada înspumată, aşa cum şi-o aducea aminte.

Dincolo de bazinul natural exista o gura de scurgere, ceea ce făcea ca apa sa fie în permanenta împrospătată. Pe latura dinspre casa se întindea o terasa, ascunsa privirilor, unde străjuiau doua chaise-long-uri şi doua umbrele cochete. Desi înconjurată de atâta vegetație, pe terasa proprietarul amplasase vase mari, din lut, cu plante ce aminteau de palmieri, totul riguros şi armonios gândit, folosind spațiul la maxim.

Efectul era inegalabil. O casa ascunsa în pădure, aşezată la umbra, parca sa se odihnească şi care, îndrăgostită de frumusețea şi pitorescul peisajului, nu mai voise sa mai plece. Nu exista nimic strident, prezenta clădirii nu distrugea nimic din unicitatea locului. Ba din contra, păreau sa se fi descoperit reciproc şi sa realizeze împreună o simbioza perfecta.

Nu se vedeau garaje, nu se intervenise cu prea multe detalii arhitectonice care sa diminueze măreția naturala a aşezământului. Cadrul natural era exploatat integral astfel incit combinația sa delecteze ochiul, nu să-l deranjeze.

Prin geamurile larg deschise se întrezărea fâlfâirea perdelelor, semn ca în casa se afla undeva o menajera, sau, poate chiar mai multi membri ai personalului de întreținere. Daca insista putea auzi chiar şi o muzica în surdina, care, probabil, venea din camerele din spate ale casei, unde ar fi fost normal sa se afle bucătăria.

Nu-şi putea permite sa întârzie prea mult, aşa ca urca din nou în maşină, cu intenția de a pleca în oraş. Dar, ca un făcut, usa de la intrare se deschise şi în prag apăru o tinerica fâşneața, îmbrăcată în costum de subreta, înarmată cu un

pământuf de şters praful. O privi întrebător pe Julia, iar pe ea o năpădi subit un val de roşeață.

„Sa vedem acum pe unde o sa mai scoți cămaşa” îşi spuse ea în gând, schițând gestul ca ar vrea sa adreseze o întrebare.

— Va pot ajuta cu ceva? Ciripi subreta, ca şi când, într-adevăr, ar fi fost în puterile ei sa acorde orice tip de ajutor.

— Nu, mulțumesc, zise Julia, privind tinta la sprincenele ridicate interogativ pe fruntea fetei şi fiind sigura ca un asemenea gen de răspuns era menit sa nu fie acceptat nici măcar de o fetişcană care şterge zilnic praful. De fapt, am ajuns aici numai pentru ca un prieten mi-a dat nişte indicații greşite în legătură cu şoseaua de centura. Nu sunt din localitate şi trebuia neapărat sa ajung la Parkdale şi el mi-a spus sa virez pe prima la dreapta, când, de fapt, cred ca trebuia să-mi spună prima la stânga, ma rog, undeva, la mine sau la el, s-a produs o confuzie şi m-am trezit în locul asta minunat.

— Va place, nu-i asa? Şi eu când am venit prima oara, am crezut c-am nimerit în rai. Cel mai mult şi cel mai mult îmi place cascada. Ofta convingător, gândindu-se probabil, la cât de plăcută ar fi fost o baie sub stropii scânteietori şi cristalini ce se revărsau de pe stânca. Dar domnu’ nu ne da voie sa intram în piscina, adăugă ea pe un ton confidențial.

— Domnul?

— Domnu’Rafael, stăpânul casei. E atât de sever incit nici când e ple-cat pentru mai multe zile cu afaceri nu avem curajul sa intram în piscina. Cine ştie pe unde poate sa aibă o camera de luat vederi.

Julia se întreba deja daca ar mai trebui sa insiste sau sa profite de minciuna pe care o improvizase şi sa se retragă onorabil.

— Şi vreți sa ajungeți în seara asta în Parkdale? O auzi insa din nou pe subreta, care, se pare, voia sa prelungească pauza, sătulă fiind de o casa imensa în care nu avea cu cine sa schimbe o vorba.

— As vrea. dar ma tem sa nu ajung prea târziu, încerca Julia sa mimeze decepția.

— Pai, de ce sa n-ajungeți? Nu e prea departe şi oricum, daca acum e abia dimineața, cel târziu pe la doua sunteți acolo. N-ați mai fost niciodată?

— Nu. Şi am o problema importanta de rezolvat iar persoana cu care trebuie sa ma întâlnesc ma aşteaptă în jurul orei prânzului.

— Dați-i un telefon şi spuneți-i ca întârziați, ii sugera dezgheța fata.

— I-aş fi dat. Şi ca sa întreb pe unde s-o iau şi ca sa explic de ce s-ar putea sa întârzii, dar mi s-a descărcat blestemata asta de baterie. La mobil, vreau sa spun.

Mima ezitarea în a se sui din nou în maşină, verificând subtil cantitatea de amabilitate de care dispunea servitoarea.

— De ce nu dați telefon din casa?

— Sa dau telefon de aici? Îşi compuse ea o mimica îngrozită. Nu mi-aş putea permite sa abuzez, şi-aşa mi-ai spus ca stăpânul tau e cam sever, îți dai seama cum m-aş simți daca m-ar prinde vorbind la telefon în casa lui. Nu, nici nu vreau sa ma gândesc.

— Haideți, domnişoară, ca doar n-o sa vorbiți o ora! E plecat la Denver şi vine abia diseară! Şi daca va găseşte, ii spun ca. In fine, vad eu ce-i spun, da' n-o sa vina, stați liniştită.

Julia continua sa se codească, asta ar mai fi lipsit, sa vina Rafael şi ea sa se converseze tacticos la telefonul lui, la el în casa. Pina la urma insa, curiozitatea şi necesitatea de a prospecta terenul, învinseră în lupta cu îngrijorarea şi teama.

— Hai ca vin! Durează doar doua minute, spuse ea, mintea învârtindu-i-se cu febrilitate în încercarea de a descoperi persoana cea mai indicata pe care s-o sune.

Apoi, brusc, ii veni ideea sa sune chiar la ea acasă, fiindcă acolo nu trebuia sa spună nici-o minciuna suplimentara, ci doar sa vorbească pe fondul unui semnal sonor de apel. Daca lipea bine receptorul de ureche, fata n-avea cum sa audă daca vorbeşte sau nu cu cineva.

Pătrunse astfel în casa, şovăind, cu inima cât un purice şi în holul spațios şi întunecat o izbi răcoarea şi parfumul. Răcoarea după care tânjise afara, sub soarele nemilos şi sub tensiunea provocata de întâlnirea cu subreta şi parfumul, o aroma inconfundabila, pe care şi-o amintea, un amestec discret de liliac şi crini imperiali care-i stăruise în memorie şi pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

Nu-şi putea da seama daca parfumul provenea de la detergenții şi substanțele folosite pentru curățenie sau daca, într-adevăr, erau buchete de flori care generau mireasma subtila. Indiferent cum ar fi fost, mirosul plutea în aer personalizând locuința şi creându-i vizitatorului o impresie de casa îngrijită şi curata.

Înaintă spre nisa în care se afla telefonul, încercând sa se acomodeze cu semiobscuritatea şi încercând sa descopere cât mai multe detalii fara sa dea impresia ca ar casca gura. Puținul pe care i-l îngădui o privire de ansamblu ii dezvălui insa suficient pentru a aprecia gustul desăvârşit cu care era decorata încăperea uriaşă pe care ea o presupuse ca fiind livingul.

Tot peretele dinspre aleea pe care-şi parcase maşina era ocupat de ferestre înalte, umbrite de iederea căzătoare şi protejate de perdele fine de muselina, încadrate de diverse suporturi sau măsuțe din lemn de trandafir, decorate ingenios şi creând un efect de spatiu expozițional. Într-un colt, la baza scării cu panta lina, se afla un colțar îmbrăcat în piele de culoare cărămizie, pe care zăceau aruncate într-o dezordine studiata mai multe perne decorative, unele fățuite cu goblenuri, altele în fâşii multicolore de piele închipuind mozaicuri.

Lângă colțar, la capete, câte un fotoliu făcând parte din aceeaşi garnitura, încadrau într-un careu o măsuță joasa, din sticla groasa, susținută de o sirena sculptata manual şi supusa artistic unui tratament de pasivare. Pe măsuța trona un aranjament floral superb, o compoziție cu diverse forme de

corole pe nuanțe de alb şi doua scrumiere uriaşe, cubiste, tot albe, care contrastau plăcut cu stacojiul mobilierului.

În centru, sub un candelabru impresionant ornamentat cu fâşii şi lacrimi de cristal, se afla un ansamblu de canapele, dispuse tot în careu, tapisate în catifea ruginie şi cu un aranjament asemănător de perne decorative, dar care putea găzdui cu lejeritate cel putin zece persoane. La fiecare colt trona câte un lampadar ingenios conceput, cu câte un stativ care în caz de necesitate ar fi putut suplini rolul unei măsute, pe care erau aşezate din nou vase cu flori, toate albe, vârstate de fire verzi de iarba colilie. Spațiul din mijloc era complet liber şi ar fi putut constitui un ring de dans în miniatura daca stăpânul casei ar fi improvizat un „party" de ocazie.

Nu se vedea nici-o combina muzicala, nici-un televizor gigant, locul părea ideal pentru destindere, recreere, divertisment, conversație lejera, nici-o constrângere sau impunere. Bănuia totuşi ca pereții aveau incastrat un sistem audio hi-tech, ascuns privirii, dar existent totuşi, fiindcă muzica difuza care se auzea în surdina nu putea avea alta proveniența.

Sesizând în spatele ei prezenta nedumerita a subretei, Julia se răsuci în loc ridicând aproape orbeşte receptorul telefonului. Păru preocupata timp de câteva secunde de formarea numărului şi de aşteptarea răspunsului, după care improviza fara probleme o conversație imaginara cu un interlocutor fictiv. In tot acest interval suplimentar de timp, ochii ei urmăriră scara către etaj, unde se zăreau câteva uşi deschise şi unde ghici ca ar fi trebuit sa se afle dormitoarele.

În clipa în care puse receptorul în furca, făcuse deja primul pas către ieşire şi reuşi sa descopere sistemul de securitate, ascuns după o planta ornamentala uriaşă.

Din cât putu sa distingă, era destul de asemănător cu cel pe care il avea ea însăşi instalat la cabana de la Criple Creek şi îşi spuse în sinea ei ca va trebui sa obțină un mod de

decodificare sau măcar de decuplare, de la furnizor, pe seama unei proaste funcționari sau ceva similar.

— Mulțumesc pentru amabilitate, i se adresa ea plina de recunoştința fetişcanei care nu o slăbea din privire nici pentru o clipa. Nu stiu ce m-aş fi făcut daca n-ai fi avut ideea asta salvatoare. Fara îndoială ca as fi ratat întâlnirea.

— Mai mult ca sigur, răspunse fâşneața afişând un rânjet.

Atenționata de mimica feței ei ca ceva nu e în regula, evalua rapid situația şi se precipita spre poşeta micuță pe care şi-o aruncase din mers pe umăr atunci când coborâse din maşină şi scoase o hârtie de zece dolari. Surprinse un licăr de satisfacție în privirile pina atunci ostile iar rânjetul se transforma în fracțiuni de secunda într-un surâs suav şi plin de solicitudine.

O urma pina la usa larg deschisa ca şi când ar fi fost un musafir de preț, iar Julia se simți obligata să-i facă un scurt semn cu mina în timp ce se încadra cu maşina pentru a ocoli rondul împodobit cu trandafiri albi din fata casei.

Pe tot drumul pina la strada principala, Julia avu inima cât un purice, pentru ca, de obicei, atunci când ai impresia ca ai evitat o situație indezirabila, tocmai atunci ti se întâmplă sa dai nas în nas cu persoana sau situația pe care doreai s-o eviți. Apasă pedala acceleratiei la maxim atunci când se încadra pe sosea. Într-un interval de numai câteva minute transpirase ca şi când ar fi alergat în proba de semifond. Mâinile şi picioarele intraseră într-o trepidație imposibil de stăpânit facindo sa puna sub semnul întrebării încercarea temerara pe care-şi propusese s-o parcurgă în do-rinta ei de a pătrunde în casa lui Rafael în lipsa acestuia.

Câteva şuvițe rebele i se lipiseră de git şi reuşi sa se elibereze din starea de nervozitate extrema numai după ce deschise ambele geamuri de la portiere şi un curent puternic de aer rece ii transforma starea de surescitare în frisoane.

Abia când ajunse în dreptul primelor locuințe de la marginea oraşului inima se mai potoli din ritmul nebunesc, în timp ce muşchii începură sa i se mai relaxeze.

Caută în interiorul ei toate resursele de curaj şi de îndrăzneală pentru a-şi reface forțele şi pentru a se concentra la drum şi la indicatoarele de circulație.

În minte i se învârteau continuu scări, uşi deschise, buchete albe de flori, perdele meticulos drapate, într-o tentativa de suprapunere peste nişte frânturi de imagini şi fragmente de decor depozitate în memoria ei de la noaptea de coşmar şi extaz.

N-ar fi putut sa jure ca ceea ce-şi amintea corespundea exact cu ceea ce apucase sa observe în casa lui Rafael, dar nici n-ar fi fost capabila sa susțină cu mina pe inima ca detaliile reținute ii erau complet străine.

În orice caz, începea sa se contureze modul în care urma sa intre în casa pentru a căuta indicii. Trebuia sa se intereseze doar despre o călătorie de afaceri din agenda şi-aşa destul de încărcată a lui Rafael şi sa ceara la compania care instalase sistemul de alarma o sugestie pentru a reuşi anihilarea completa a acestuia. Restul, urma sa se înscrie în cea mai periculoasa şi mai îndrăzneață întreprindere pe care o încercase în toată viața ei. Nu-şi făcea probleme în legătură cu personalul de serviciu. Era sigura ca peste noapte d-l Montoya nu îngăduia să-i fie violata intimitatea.

Mai mult ca sigur ca menajera şi bucătăreasa locuiau undeva, în oraş şi veneau zilnic cu autobuzul.

De asemenea, nu-şi făcea griji ca nu s-ar fi descurcat în interiorul casei, nu părea sa aibă o împărțire prea comlicata şi în afara de asta ea nu cauta seifuri mascate în perete sau valori pe care le-ar fi putut sustrage. Interesul ei se concentra asupra cercetării minuțioase a dormitoarelor, fiindcă din bruma de amintiri răzlețe de care dispunea căpătase certitudinea ca „miezul acțiunii” se desfăşurase într-o astfel de locație.

Absorbita de gânduri, zăbovi în parcarea spitalului mai bine de o jumătate de ora, fara să-şi dea măcar seama cât de repede se scursese timpul. O extrase din reverie o ambulanta care intra în viteza pe porțile larg deschise şi care ii atrase

imediat atenția prin numărul mare de cadre medicale care se precipitară în întâmpinarea ei. Trebuia sa fie o urgenta de maxima importanta, probabil un accident, ceva şi cobori şi ea repede încuind portierele cu telecomanda.

Şi toate planurile ei se risipiră în patru vinturi atunci când, pătrunzând în camera de urgenta, descoperi ca urma sa opereze pentru prima data în viața ei la „prima mâna", fiindcă toți colegii ei, inclusiv seful secției de chirurgie, erau deja implicați în alte operații, iar cazul adus de ambulanta nu putea sa aştepte nici măcar câteva minute.

La şedința cu staff-ul tehnic, Rafael dădea semne de nervozitate.

Noul redactor sef se căznea sa le explice tuturor despre importanta lucrului în echipa şi deja se pierduse în detalii fara relevanta. Fata lui palida, de şoarece de biblioteca, se acoperise cu o pelicula fina de transpirație pe care în răstimpuri şi-o îndepărtă nervos cu o batista impresionanta de bumbac care cunoscuse şi vremuri mai bune.

Nu ca nu ar fi fost de acord cu cele spuse de Alfred Docara, doar era omul pe care el însuşi il promovase în funcția aceasta importanta, „agățându-l" pe ultima suta de metri de la o publicație obscura, dar care pierise din cauza ca nu ştiuse sa prețuiască noul concept de „advertising". Era o revista gomoasa cu profil eminamente literar, unde erau publicate o serie de articole de critica şi recenzii literare, dar care nu ştiuse să-şi atragă publicul.

Cele treizeci şi cinci de pagini erau serbede, fara ilustrații, doar câte o fotografie sepia sau alb-negru a autorului articolului şi aceea scoasa din cine ştie ce album. Majoritatea iubitorilor de beletristica şovăiau în achiziționa aceasta revista pur şi simplu pentru ca preferau sa dea banii pe romanele în sine, evaluând fara intermediari daca subiectele erau sau nu pe gustul fiecăruia.

Astfel, după numai doi ani de apariție, „The New Wave" căzuse vertiginos pe panta falimentului şi încheindu-şi meteorica existenta într-un eşec de proporții, dar fara sa fie

plânsa de cititori, nici măcar de critici. Degeaba se străduise dl Docara sa imprime o fata noua, cu o coperta lucioasa şi cu foi discret pastelate. Nici un efort nu fusese suficient pentru a o salva de la prăbuşire.

Iar Rafael avusese o sclipire de intuiție, realizând ca cel care se luptase cu morile de vint pentru a menține la suprafață o publicație sortita de la naştere eşecului merita o a doua şansă. Şi era pregătit sa i-o ofere, punându-i la dispoziție întreagă echipa redacționala a lui „Arrow", o mulțime de echipamente moderne, un capital destul de consistent şi deplina lui încredere.

Se simțea deja intervenția plina de inițiativă a lui Alfred Docara, prin tirajul care crescuse rapid, într-o perioada în care gusturile cititorilor oscilau şi se inclinau mai mult în favoarea altor mijloace de informare mass-media. Pentru ca nu era deloc uşor sa învingi supremația deținută de computere şi de televiziune.

Oamenii găseau ca e mai comod sa ronțăi floricele în fata televizorului, mestecând în acelaşi timp cu boabele explodate de porumb ultimele ştiri sau cele mai recente scan-daluri.

Ceea ce salva într-un fel situația erau momentele de aşteptare din aeroporturi sau din statiile de metrou, când fiecare era constrâns sa aibă o preocupare pentru a nu fixa obsesiv o alta persoana sau un punct aiurea de pe plafoane. Atunci şi numai atunci, revistele şi ziarele îşi învingeau adversarii temuți deținători de ecrane şi atrăgeau mai mult sau mai putin atenția asupra cuvintelor scrise.

De aceea, „Arrow" se impunea ca o apariție săptămânala destul de bine conceputa, atractiva, cu articole care se adresau fiecărui segment de cititori, plecând de la benzi desenate şi ajungând la eseuri referitoare la viața politica. Modul de prezentare era extrem de elegant, cu ilustrații din abundenta, concurând din acest punct de vedere chiar cu „National Geographic". Condițiile grafice deosebite precum şi diversitatea subiectelor abordate o transformaseră rapid

dintr-o publicație anonima într-una care se epuiza în maxim jumătate de ora din punctele de difuzare.

Acum insa Rafael se grăbea sa ajungă la aeroport, iar ședința se întindea mai mult decât planificase inițial. Nu mai avea suficient timp sa treacă pe acasă, dar asta nu era o problema. Odată ajuns la Sidney putea sa intre rapid într-un magazin pentru a-şi cumpăra strictul necesar pentru cele doua săptămâni pe care urma sa le petreacă acolo.

Satul de perorațiile lui Docara, împinse cu putere scaunul capitonat în piele, făcându-l sa se izbească de perete. Zgomotul ii surprinse pe cei prezenți şi il amuți efectiv pe Alfred, care, văzând chipul congestionat al sefului sau, realiza ca îşi depăşise timpul acordat pentru prelegeri. Îşi ceru bâlbâit scuze şi se retrase din calea lui, temător şi plin de respect.

— Daca vreți sa mai continuați, n-am nimic împotrivă, spuse Rafael pe un ton cam repezit. Oricum, va las biroul meu la dispoziție, pentru ca trebuie sa ma grăbesc către aeroport.

Niciunul din cei de fata nu comenta decizia luata şi il urmăriră cum îşi strânge în graba hârtiile în geanta diplomat, după care se îndrepta vijelios către usa capitonata.

Din prag, se întoarse inca o data către colaboratorii sai, ii măsură atent cu privirea, lăsând impresia ca mai avea ceva de adăugat, dar se răzgândi şi ieşi, lăsând usa larg deschisa. Secretara încerca sa se ridice din scaunul rotativ pentru a-i înmâna câteva mesage, dar renunță, poate şi din cauza ca telefonul de pe biroul ei începuse sa sune insistent.

— Alo! Redacția „Arrow”, enunța ea cu receptorul la ureche. Asculta preț de câteva secunde, după care făcu precizarea: Îmi pare rau, dar d-l Montoya toc-mai a plecat către aeroport şi va lipsi probabil pentru doua săptămâni. E vorba despre ceva urgent? Întrebă pentru orice eventualitate, exersându-şi profesionalismul. Cine sunteți?

Pe fondul ultimei replici insa din receptor începu sa se audă un ton continuu, semn ca interlocutoarea, pentru ca fusese o

femeie, închisese deja telefonul fara intenția de a-şi dezvălui identitatea. Nefiind prima oara când o femeie il cauta pe seful ei încercând să-şi păstreze anonimatul, secretara privi receptorul care continua sa piuie, făcând o grimasa plictisita şi exasperata, în acelaşi timp.

Privi apoi neputincioasa către teancul de mesage pe care nu mai apucase sa i le arate lui Rafael şi ofta adânc, mulțumind cerului ca măcar făcea parte din categoria privilegiata care il putea vedea pe Rafael în fiecare zi. Sau măcar în cea mai mare parte a timpului.

Nu-şi mai făcu nici-un fel de probleme în legătură cu persoana care refuzase să-şi decline identitatea la telefon, pentru a se abandona computerului unde trebuia sa redacteze răspunsuri la un morman de corespondenta.

Julia insa, pentru ca ea fusese cea care telefonase, se prăbuşise pe scaunul din vecinătatea telefonului, în cabinetul d-lui Kilmer, cutremurata de emoție, ca şi când ar fi fost părtaşă la cine ştie ce infracțiune. Pentru câteva clipe intrase în panica, încercând să-şi imagineze ca Rafael ar fi fost disponibil şi secretara i-ar fi dat le-gatura, făcând abstracție de identitatea ei. Nu ştia cum ar fi ieşit din încurcătura iar acum ii tremurau şi mâinile şi picioarele într-un mod incontrolabil.

Prima parte a planului ei începea sa prindă contur. Deci Rafael urma sa lipsească din Canon City pentru doua săptămâni, timp arhisuficient pentru tentativa ei de a pătrunde în Casa de la Cascada. Mai avea nevoie doar de inca o doza de curaj, dar într-o cantitate mult mai mica, pentru a căuta cartea de vizita a celui care ii instalase sistemul de alarma la ferma. Nu trebuia decât să-i ceara ca un fel de consultație, improvizând lejer pe tema unei virtuale defecțiuni.

Chiar daca el ar fi insistat sa remedieze presupusa „problema”, ea ar fi putut susține ca o simpla explicație era mai mult decât suficienta.

Ardea de nerăbdare să-şi puna planul în aplicare, desi, ştia ca n-o sa fie deloc uşor. Trebuia sa se asigure în egala măsură ca nu era nimeni peste noapte în casa, desi i se părea putin probabil ca Rafael sa nu aibă angajat măcar un paznic pentru o aşa proprietate.

Dar în doua săptămâni i se părea ca dispune de timp mai mult decât necesar.

Prima etapa a planului era sa dea un telefon inofensiv la compania de securitate care ii instalase sistemul de alarma, după aceea, detaliile urmau o succesiune logica: un telefon la fel de anonim ca cel de azi, dar dat după-amiază la Casa de la Cascada, avea să-i confirme sau să-i infirme prezenta unui personal de serviciu pe pe-rioada nopții. Un costum de culoare închisă, comod şi nebătător la ochi nu avea cum sa fie prea greu de procurat. O lanterna şi propriul ei curaj erau ultimele accesorii de care mai avea nevoie.

Iar intrarea prin efracție putea sa devina noul ei „hobby". Asta daca ajungea să-i placa prea mult pătrunderea în casele străinilor pentru depistarea de indicii fantoma.

Pentru ca, la urma urmei, la asta se reducea „micro-ancheta" pe care cu temeritate se pregătea s-o întreprindă. La ce altceva? De ce nu făcuse de la început o plângere scrisa, ca toată lumea, ca să-i lase sa investigheze pe cei care erau de meserie?

De ce ezitase atunci când Lucinda Lasalle o ispitise sa completeze formularul special de medicina legala? Ce sperase? Ca o sa fie mai buna decât polițiştii? Sau cunoştea deja răspunsul dar nu voia să-l accepte? Şi daca aşa stăteau lucrurile, de ce?

Medita la toate aceste semne de întrebare în vestiarul medicilor, unde se pregătea să-şi schimbe hainele şi sa plece acasă. Oare devenise Rafael pentru ea o persoana dezirabila? Răspunsul fu o negare energica prin mişcarea capului de la stânga la dreapta, ca şi când cineva i-ar fi urmărit mimica. Şi totuşi, în sufletul ei se infiltra pe nesimțite o părere de rau. Ii părea rau c-o violase? Categoric, da. Atunci, ii părea rau şi ca

nu încercase s-o convingă? Mda. Daca ar fi rugat-o sa fie cu el, ea ar fi acceptat? Poate, da, poate, nu. Şi daca lucrurile stăteau asa, de ce se temea cel mai mult? De ce ar fi putut sa descopere. Nu-şi putea explica din ce cauza dar ar fi vrut sa nu-l poată acuza pe Rafael de nimic. Nu de acest abuz, în particular. De tot ceea ce ştia despre el de-a lungul timpurilor.

Ar fi inventat bucuroasa scuze şi la fel de bucuroasa s-ar fi dovedit în cazul în care el i–ar fi putut nişte motive plauzibile. Una peste alta, il voia disculpat de orice vina, de orice răutate, premeditata sau nu. Pentru ca numai astfel ar fi fost capabila sa accepte şi sa lase sa se dezvolte sentimentul complet nou care creştea în interiorul ei.

Dar faptele, chiar şi fara ca ea sa ştie, continuau sa o dezamăgească.

În holul luxosului hotel Westin în care îşi făcuse rezervarea, Rafael medita insa la picioarele lungi şi bronzate ale unei roşcate. Nu era în totalitate vina lui, pentru ca ea îşi risipea farmecele de vreun sfert de ora, evident în speranța unui agațament consistent. Era uimitor insa cum la un astfel de hotel i se permisese să-şi etaleze nurii, pentru ca aparenta de femeie cu clasa nu înşela pe nimeni.

Ophelia era atrasa de alura periculoasa a lui Rafael, se vedea de la o posta ca e strain de Chicago, lipsindu-i paloarea şi amprenta inconfundabila a stresului.

Bărbatul care o studia cufundat în canapeaua comoda din piele, prefăcându-se absorbit de lectura unei fițuici ilustrate din abundenta, era bronzat, suplu, bine clădit altminteri, dar emana o forță şi o vigoare extraordinara. Ochii putin oblici care o urmăreau în răstimpuri pe deasupra revistei, aveau în ei ceva magnetic şi înşelător. Dar ansamblul, luând în calcul toate celelalte elemente ale figurii, devenea imposibil de neluat în seama.

Trecând pentru a cincea oara prin fata lui, ca şi când ar fi căutat cu privirea o persoana cu care trebuia sa se întâlnească, Ophelia lasa să-i scape un zâmbet ce se voia

nevinovat. Rafael mai văzuse la viața lui n astfel de surâsuri provocatoare şi ştia perfect ce se ascundea în spatele lor. Era o invitație muta spre abordare, în sensul ca respectiva persoana era mai mult decât disponibila. Nu se cădea insa sa facă ea primul pas, şi, de aceea, il ispitea insinuant. S-ar fi putut traduce, dimpreună cu întreg limbajul trupului prin:" Ce dracu' mai aştepți?".

Drept pentru care Rafael lasă uşor revista din mina şi duse mina la buzunar pentru a-şi scoate pachetul de țigări, îşi aprinse una cu gesturi leneşe şi elibera un fum tras cu nesaț, despachetându-şi simultan zâmbetul şăgalnic de învăluire. Cu mina în care ținuse bricheta, făcu gestul de a o lăsa sa alunece în buzunar, după care începu sa se joace nevinovat cu cheia de la camera. Numărul inscripționat cu cifre aurii de-o şchioapă ii dădea Opheliei toate informațiile de care avea nevoie.

Un sfert de ora mai târziu, „profesionista" intra timida pe usa apartamentului unde era cazat Rafael, impresionata vizibil de somptuozitatea decorațiilor şi a mobilierului. In holul de la intrare, Rafael o aştepta tolănit pe unul din cele patru fotolii opulente, iar pe măsuța din fata lui se odihneau în aşteptare doua pahare cu cel mai fin scotch oferit de gazde, aburite de la gheata care dilua băutura.

Ophelia se aşează degajata pe fotoliul din fata, având grija sa adopte o poziție care punea în valoare şi etala în acelaşi timp toate „articolele" pe care le avea ea de oferit în respectiva tranzacție.

Privind-o printre genele lui incredibile, Rafael evalua, cântarea, aprecia pe rând chipul frumos, dar prea strident machiat, silueta prelunga şi încordată, pi-cioarele învăluite subtil în dresuri închise la culoare, talia supla, mâinile relativ ingri-jite, pentru a se opri, într-un final asupra celor doua emisfere pietroase, unde presu-punea ca siliconul avusese un rol decisiv în desăvârşirea formei.

— Nu te aşteptai la ceva aşa drăguț, nu-i asa, papuselule? Ii auzi el vocea distorsionata într-un miorlăit de alintul uşor

cântat. Păpuşica ta o să-ți arate ce înseamnă sa te distrezi în ziua de azi, ciripi ea în continuare, încântată de faptul ca nu e întreruptă de obiecții majore.

În timp ce vorbea, avusese grija să-şi desfacă cu un gest languros cocul prins în patru ace, pentru a-şi lăsa libera coama roşcată, uşor înspicata pe la vârfuri.

Aplecându-se după paharul aburit, îşi înfăşură profesionist gambele, pentru ca în momentul revenirii în poziția rezemat sa le desfacă strict necesar şi sa le înfăşoare invers, suficient pentru ca Rafael sa poată observa ca lenjeria intima ii lipsea cu desăvârşire.

Sorbind alene din băutura scumpa, continua să-l fixeze pe Rafael pe deasupra marginii paharului, iar când i se păru ca degustase suficient, îşi plimba limba peste buzele rujate, într-un gest mai mult decât elocvent.

— Papuselu' e trist? Îşi continua ea derularea numărului, în timp ce degetele dibace desfăceau cu o lentoare exasperanta armata de nasturi minusculi care se rătăciseră pe corsaj. L-a supărat vreo fetiță rea? Abia acum, când era fascinat de gesturile ei, Rafael păru sa observe ca bluza din dantela ivorie era purtata direct pe piele.

— Nu sunt supărat, doar obosit, se trezi el mărturisind, desi îşi propusese sa n-o facă. Ura implicațiile de orice fel, precum şi aportul lui personal în orice relație, cu atât mai mult în una în care avea de-a face cu o prostituata.

— Baietelu' asta obosit vine de departe? Rafael urmarea degajat cum ultimii doi nasturi săreau din bridele care cu mari eforturi ii ținuseră închişi.

— Da.

Era purul adevăr. Făcuse mai mult de o ora pina la aeroportul Denver International, apoi mai bine de doua ore le petrecuse în avion, parcurgând inca o data detaliile care constituiau partea lui „de vina" în afacerea care-l adusese la Chicago.

După care mersese inca cel putin o ora pentru a ajunge de la aeroportul O'Hare pina în State Street unde era aşteptat de

un grup de investitori de marca, interesați în distribuția revistei „Arrow” în statul Illinois. Nu mai punea la socoteala cele patru ore şi jumătate cât îşi apărase „cauza” şi care il storseseră complet de toate resursele de răbdare. Avea nevoie, evident, de destindere, ca de o gura de aer proaspăt, pentru revigorare.

Bluza era acum descheiata complet, lăsând sa se întrevadă „dotările” generoase, iar degetele cu unghii lăcuite cu un roşu carmin îşi făceau deja de lucru cu sistemul de închidere al fustei strimte, care acoperea incitant coapsele pina deasupra genunchilor.

— Întotdeauna ai privirile astea hipnotizatoare când eşti obosit?

Gânguri Ophelia lăsând efectiv articolul de îmbrăcăminte de care se ocupase pina atunci sa cada, sub acțiunea propriei lui greutăți.

Rămăsese practic goala, dar teribil de îmbrăcată, în acelaşi timp: bluza de dantela acoperea sinii doar atât cât să-i sugereze deliciile care il aşteptau acoperite de țesătura fina, în timp ce de la talie în jos, portjartierul, ciorapii şi pantofii cu tocuri înalte nu aveau cum sa se înscrie în titlul generic de „Haine”. Pielea cu uşoare urme de bronz se ițea de sub vagile acoperăminte, promițând un adevărat festin.

Dar Ophelia era convinsa ca actualul ei client va şi mai încântat daca ii oferă mai mult şi, cu un spirit de observație demn de invidiat, ochi telecomanda sistemului audio din dotarea hotelului şi printr-o simpla apăsare de buton îngădui unei muzici plăcute şi insinuante sa se reverse în încăpere, completând atmosfera.

Ateriza râzând în poala lui Rafael, ciufulindu-l drăgăstos şi matern, cu degetele rătăcite în parul nisipiu. Prima opțiune în continuarea programului se materializa prin atacul direcționat asupra sacoului din stofa fina de lina cu care Rafael se încăpățînase sa rămână îmbrăcat.

Ii murmura nişte prostioare incitante la ureche şi îşi lasa buzele să-i cutreiere pe git, în timp ce degetele abile desfăceau

cu dexteritate nasturii de la cămaşă.

Nu se obosi sa i-o scoată, se mulțumi numai să-şi plimbe palmele amândouă pe pieptul cald şi lat, evaluând, la rândul ei, eventualii factori de risc.

Normal ca ii plăcea ce vedea. Nu mai avusese un client tânăr şi ara-tos ca asta, de nici nu mai ținea minte. Ar fi fost şi păcat să-l nemulțumească, sau sa nu accepte orice el s-ar fi obosit să-i pretindă.

Pentru a-şi finaliza „evaluarea", desi nu avea nici-un program presant, după ce-l „degusta", parcurgând în volte amețitoare fiecare dintre muşchii pectorali şi abdominali pina când aproape că-i învața pe dinafara, îşi opri cercetarea asupra centurii late din piele care-i susținea pantalonii.

Pentru început se mulțumi să-i palpeze sexul prin materialul moale, apreciind corect capacitatea lui de „acțiune". Făcea parte din categoria „răilor". Merita răsfățat şi servit la categoria „premium", fara nici-o urma de îndoială.

Ii aplica expert câteva săruturi lascive prin stofa fina şi abia când il simți rigid, ca răspuns al strădaniilor ei susținute, se avânta în a-i desface, cu gesturi leneşe, cureaua. Fermoarul de la şliț nu constituia nici-un mister pentru Ophelia, în schimb, ascundea şi adăpostea obiectul ei de maxim interes.

Il servi oral, la superlativ, culegând cu satisfacție muzicalitatea gemetelor lui de extaz. Era o melodie incredibila pentru orice „meseriaşă", iar de data asta, beneficia şi de un supliment, conferit de faptul ca chiar il plăcea.

Observa la timp faptul ca el nu se implica, dar cine i-ar fi putut reproşa aşa ceva. Se prevala cu îndărătnicie de rolul lui de „beneficiar pasiv" al serviciilor pe care ea le presta cu atâta râvnă şi, în consecință, nu depuse nici cel mai mic efort nici când ea se înfipse efectiv în organul lui erectil. Nu înainte de a-l „îmbrăca" leneş cu un prezervativ cu parfum şi gust de portocale.

O privea decât cu ochii împăienjeniți, printre genele lungi şi dese, acu-mulind senzații şi retrăind placerea de a primi fara sa dea nimic în schimb. Nu o atin-se nici măcar cu un deget,

ceea ce o constrânse să-şi maseze singura sinii, în timp ce ritmul „dansului” pe care il interpreta devenea din ce în ce mai ameţitor.

Gâfâielile şi gemetele se succedau la unison cu cadența mişcărilor soldurilor ei, pentru ca aproape de final sa culmineze cu un strigat reverberat pina în cele mai îndepărtate colturi ale încăperii. Prăbuşirea după atingerea punctului de maxima intensitate fu la fel de spectaculoasa ca şi întregul „număr” în sine.

Ophelia se frânse ca un lujer de floare covârşit de greutatea surprinzătoare a petalelor. Nu conta ca se întinsese toată pe măsuța dintre fotolii şi ca stătea în fata lui cu toate „cărțile” la vedere. O învinsese cu propria ei arma, dorința de a-i oferi şi de a-şi oferi o repriza de sex memorabil.

În parte, îşi atinsese scopul. Din punctul ei de vedere, mai precis. Pentru ca, răstignita pe măsuța joasa, habar nu avusese ca în mintea lui, Rafael îşi consumase una dintre cele mai incredibile fantezii, dar cu alta femeie, în rolul principal.

Adunându-se cu greu, ii zimbi „frumos” lui Rafael, aşteptând ca el să-i comunice ce alta dorință mai trebuie să-i îndeplinească. Ii plăcea imaginea lui, de zeu istovit, cu capul rezemat de spătarul canapelei şi trupul abandonat privirilor ei hămesite. Ar fi fost în stare să-şi petreacă toată noaptea servindu-l, dar nu îndrăznea sa i-o propună.

Ca să-l testeze, începu să-şi desfacă încet clipsurile de la portjartier şi să-şi ruleze ciorapii cu aceeaşi grija cu care şi-ar fi exfoliat propria piele. Desi era aplecata asupra picioarelor, privirea periferica înregistra mişcarea de revenire a capului şi gestul putin panicat de căutare a paharului.

Continua imperturbabila să-şi extragă diafanul articol vestimentar, iar la sfârşit, îşi culese pantofii de pe mocheta pentru a-i încalță din nou. Lasă mai multa piele la vedere, iar acest lucru spera s-o avantajeze. Majoritatea bărbaților ii lăudaseră textura catifelata a epidermei şi aspectul delicat satinat.

Ochii lui înregistrau chiar acum acest amănunt, urcând de la gleznele fine către coapsele longiline, pentru a se desfăta cu imaginea deltei întunecate, ca apoi sa se ridice peste pântec, către sinii obraznici şi perverşi. Remarca din nou ca nu o priveşte în ochi, ca evita să-i memoreze chipul, ca şi când ar fi fost dispus sa continue sa se joace, cu condiția să-l lase să-şi compună singur un chip de referință.

— Papuselu' cel rau tânjeşte în taina după o alta femeie?

Rafael tresari, perplex, uluit de intuiția ei fenomenala.

— Aaaa, aşa deci! Continua ea satisfăcută. Cum e posibil ca un bărbat aşa de rau şi aşa de bine înzestrat sa jinduiască la orice femeie şi sa nu poată s-o aibă? E Frigida, sau ce?

Un răspuns din partea lui i-ar fi confirmat bănuielile, dar, oricum, nu mai era mare lucru de ascuns. aşa ca prefera sa fie sincer:

— Nu e frigida. Dar trăim în lumi diferite şi ea nu accepta ceea ce-i ofer eu.

— Cred că-mi povesteşti vreo chestie din aia de SF, parca-i zice, marturi-şi ea indignata. Şi ce-ar multumi-o pe prințesă? Luna de pe cer?

— Nu. Cred ca un bărbat normal i-ar fi de-ajuns.

Ochii Opheliei se lărgiră a îngrijorare în câteva fracțiuni de secunda.

— Doar n-o să-mi spui tocmai acum ca eşti vreun ciudat. Îngrijorarea vira în teama şi apoi în spaima în câteva secunde doar. In mintea ei deja îşi făcuse loc ideea ca avea de-a face cu un criminal în serie sau cu un pervers. Doar în meseria ei ajunsese sa vadă şi sa audă cele mai grozave chestii.

Rafael ii simți panica instalata în voce şi se grăbi s-o liniştească:

— Nu, nu sunt nici criminal, nici amator de senzații tari, stai calma. Din punctul de vedere al majorității femeilor ma înscriu în limitele normalității.

— A, deci pretentile prințesei sunt de alta natura, nu-i asa?

Ii venise inima la loc. Aproape ca se inhibase. Pentru câteva minute avusese tendința de a-şi aduna boarfele de pe jos şi de

a o zbughi pe usa afara. Păcat de un păpuşel atât de drăgălaş ca asta.

Încerca sa se re-monteze aplecându-se peste el pentru a-i oferi o panorama „clasa I". Şi pentru ca tot făcuse gestul, se gândi să-l elibereze şi pe el de povara hainelor de prisos. Il decoji pina la piele pentru a se dedica ulterior exclusiv adorației.

Il parcurse de jos în sus, de sus în jos, pe diagonala, de la stânga la dreapta şi refăcu traseul invers, într-un „periplu" care-i lua mai bine de o jumătate de ora. Premiul fu o partida de „trânta" în care Rafael ii făcu concesia de a o strivi şi de a o frământa pina când ajunse la epuizare.

Se abandonară experientelor, sau, mai bine zis, schimbului de experienta, fiecare oferindu-i celuilalt cât mai mult din cunoştințele personale în domeniu, acumulate de-a lungul timpului.

Rezultatul ii făcu sa se întrebe la un moment dat daca mai făceau inca parte din populația Terrei sau daca, nu cumva, emigraseră către o alta lume, mai buna.

Sau, nu neapărat mai buna. Mai greu de asimilat, în orice caz.

Încântat de disponibilitatea ei, Rafael încerca sa aprecieze o suma care ar fi reflectat cu mai multa acuratețe nivelul lui de satisfacție. Dar Ophelia, membra de onoare a sexului care dispunea de cea mai imprevizibila intuiție, ii dejuca planurile.

— Nu-mi eşti dator nici măcar cu o centima, şopti ea ea răguşit, inca sub impresia copleşitoare a prestației tehnice şi artistice.

Citi în ochii lui surpriza, urmata la galop de neîncredere.

— Nu ma mai privi asa, se alinta ea rostogolindu-se în patul larg, locație pe care n-ar fi putut sa precizeze în ce condiții o atinsese. Nu-mi datorezi nimic. de mult nu m-am mai simțit aşa de bine.

— Dar.

— Renunță! Nu mai cauta sa ma convingi pentru ca n-ai nici-o şansă. Tu mi-ai oferit satisfacerea tuturor fanteziilor pe

care ti le imaginai cu prințesa, iar eu, ei bine, eu aproape ca m-am simțit fericita. Am uitat complet ca am de-a face cu un client şi te-am tratat exact aşa cum meriți: ca pe un rege. Stiu ca n-o sa am niciodată ocazia sa ma întâlnesc cu femeia pe care o iubeşti, poate ca nici cu tine, de altfel, dar tine minte: trebuie sa fie o femeie extraordinara daca te faci sa o iubeşti atât de mult.

— Chiar asa? Încerca Rafael s-o ironizeze. Şi cum ți-ai dat, ma rog, seama?

— Poate tu nu ai realizat, dar când urcai împreună cu mine pe povârnişurile dinaintea căderii în abis, aveai lacrimi în coltul ochilor. Ca şi când te durea ca nu ajungeați pe marginea prăpastiei împreună.

Nu-şi imaginase niciodată ca va ajunge sa fie echipata mai ridicol decât era în acel moment. Costumul negru de lycra se mula pe ea ca a doua piele, făcând-o sa se simtă ciudat şi grotesc. In principiile după care se călăuzise pina atunci în viața nu se regăsise niciodată intrarea prin efracție în casa oricui, necunoscut sau cunoscut.

Dar, mai presus de principiile ei, se confrunta acum cu dorința de a şti, de a descoperi adevărul, oricât de dureros ar fi fost.

Parcase maşina undeva, pe un loc de acostament de pe marginea şoselei, la câteva sute de metri de Casa de la Cascada, astfel incit sa nu atragă atenția şi sa nu poată fi făcută nici-o legătură intre ea şi obiectivul „excursiei". După aceea se deplasase pe jos, intrând în pilcul de copaci care înconjurau pe o suprafață destul de întinsă proprietatea. In talie îşi prinsese o borseta unde avea câteva ustensile pentru intervenție, o lanterna, o şurubelniță fina, un passepartout (obținut printr-o minune de la mecanicul de întreținere de la spital) şi indispensabila pereche de mănuşi chirurgicale.

Ajunsa la gardul care împrejmuia terenul şi casa, Julia cauta mai întâi o breşă. Dar nu descoperi nici-o spărtură în zidul înalt şi îmbrăcat generos în iedera.

Din aceasta cauza fu nevoita sa împingă o buturuga pina în apropierea zidului, după care se agata de plantele destul de bine fixate, pe alocuri, chiar cu tulpini lemnoase, ceea ce dovedea ca era ceva timp de când înveliseră gardul. Urcuşul în sine fu destul de anevoios, nu pentru ca ar fi fost un obiectiv prea înalt ci mai mult pentru ca ea nu avea nici-un fel de antrenament în domeniul escaladărilor de orice fel.

Răsuflă uşurată în momentul în care ajunse pe coama zidului şi îşi manifesta gratitudinea fata de întuneric pentru ca nu-i permitea sa observe distanta care o despărțea de pământ. Ce faza idioata ar fi fost sa cada şi să-şi rupă un picior, inlesnindui astfel lui Rafael descoperirea încercării ei temerare. Dar, slava Domnului, pina aici nu avusese nici-un accident şi spera sa se descurce şi în continuare.

Aprecie în funcție de efortul depus ca gardul ar fi avut în jur de doi metri. Mai trebuia acum decât sa se prelingă de pe muchia lui şi sa cada în gradina.

Putea s-o facă. Doar ca trebuia sa tina cont de existenta vreunui arbust sau a unei gropi. Ca sa fie mai sigura, aprinse putin lanterna şi constata ca nu o aştepta nici-o surpriza neplăcută dincolo de zid. Drept pentru care se lasa sa cada, amortizând im-pactul prin flexarea atenta a genunchilor.

În momentul în care simți din nou pământul sub picioare, avu impresia ca partea cea mai grea a „aventurii" ei nocturne trecuse. Imediat insa îşi aduse aminte ca mai trebuia sa şi plece, urmând acelaşi traseu. Ceea ce nu părea la fel de uşor.

Aprinse din nou lanterna şi oricât plimba fascicolul luminos de jur-împrejur, nu reuşi sa descopere nici-un bolovan sau trunchi de copac care s-o susțină şi sa inlocuie trambulina de care avea atâta nevoie.

Nu-i nimic, îşi zise în gând. Aşa-i trebuia daca se apucase sa spargă casele oamenilor. Înainta şovăitoare printre copacii destul de desi, părându-i-se ca la fiecare pas, de după tulpina unui pom, ii apare în fata câte o viziune de coşmar. Crengile o agățau de haine, o înțepau sau o plesneau peste fata, oricât de mult se ferea.

Arunca temătoare o privire peste umăr, ca sa aprecieze distanta fata de zidul împrejmuitor şi observa la lumina slaba a lunii un copac bătrân, care-şi revarsă ramurile peste creasta gardului, răsuflând uşurată ca descoperise o soluție salvatoare pentru escaladarea finala.

Continua sa orbecăiască prin desişul vegetal, orientându-se vag după direcția de mers inițială pe care şi-o imprimase. La fel de bine insa ar fi putut ajunge şi la alta latura a zidului, fara sa întâlnească deloc casa, daca, cumva, spiritul ei de orientare era pus pe sotii. Spre uşurarea ei insa văzu profilându-se printre copaci conturul clădirii şi asta mai mult datorita faptului ca albeața tocariei strălucea stins sub razele palide ale lunii.

Înainta grăbită către lateralul casei şi, spre surprinderea ei, apro-piinduse suficient, văzu la parter o fereastra întredeschisă. Poftim de ce m-am înarmat eu cu unelte de spărgător, mormăi ea înciudata. Probabil ca fusese uitata, sau, pur şi simplu, nimeni nu-şi imagina ca o asemenea locuința ar fi putut sa constituie o atracție pentru un hoț. Sau şi mai probabil, în orăşelul lor, evenimentele de acest fel erau atât de rare incit instalarea şi punerea în funcțiune a unui sistem de alarma era menita mai mult sa facă impresie.

Dar, pentru ca îşi făcuse temele cu conştiinciozitate, ocoli casa, reuşind sa se împiedice de vreo doua ori de cablurile de la aspersoare şi ajunse fericita la tabloul de comanda pentru a verifica totuşi daca ledul care dezvăluia funcționalitatea sistemului de alarma era aprins. Nu era. Deci, sistemul de alarma nu era decât un „bluff".

Se întoarse precauta la fereastra deschisa şi, cu cea mai mare atenție, încaleca pervazul, pătrunzând în încăperea răcoroasă şi parfumata. Aprinse lanterna exact în clipa în care era sa dărâme un vas de porțelan de pe o etajera în stil baroc.

De emoție, un fulger de căldura o străbătu din cap până-n picioare, lăsându-i o transpirație înghețată pe sira spinării.

Blestema în gând nepriceperea ei în ale pătrunderii prin efracție, jurinduse ca asta era pentru prima şi ultima data în viața ei când se mai lasa condusa de impulsuri nebuneşti.

Străbătu apoi livingul care i se părea ca nu se mai termina pentru a a-junge, în sfârşit, la baza scărilor. Urca treptele acoperite cu mocheta doua câte doua şi ajunse la etaj, unde se opri, putin dezorientata. Nu pentru ca ar fi vrut sa depisteze dormitorul în care se desfăşurase „coşmarul", ci pentru ca întunericul parca era mai dens, aproape vâscos.

Aprinse temătoare lanterna şi reuşi sa descopere o rețea de coridoare cu o mulțime de uşi, ca într-unul din basmele copilăriei. In primele trei camere, care de afara nu-şi dezvăluiau adevăratele dimensiuni, găsi nişte dormitoare normale, probabil destinate oaspeților, fara patina personala, la fel de neclintite şi nelocuite ca şi nişte vise înspăimântătoare.

După ce îşi continua investigațiile, descoperind trei camere de baie absolut fantastice, găsi un al patrulea dormitor, imobil şi încremenit asemenea celorlalte, dar din care străbătea un iz vag bărbătesc, de after-shave şi piele bronzata. Înaintă pe mocheta cu fire lungi, având tendința de a-şi verifica paşii, pentru ca de la podea nu ajungea pina la ea nici-un zgomot.

Era tentata sa aprindă lumina, îşi dorea pina la paroxism sa vizualizeze şi sa memoreze fiecare detaliu, dar trebui sa se mulțumească cu spotul vag luminos al lanternei. Chiar şi în semiobscuritate tot ramase impresionata de dimensiunile camerei, de imensitatea patului, de decorațiunile discrete dar armonios combinate, desi nu-i făcea nici-o placere sa recunoască.

Îşi plimba degetele peste mobilierul pe care-l bănuia din lemn de trandafir, fara ornamentații sau incrustații, deschise la întâmplare câteva sertare ale comodei şi o uimi ordinea în care erau aşezate articolele de lenjerie, dar îşi spuse ca aranjarea se datora fetei în casa, nu stăpânului. In coltul dinspre fereastra ii atrase atenția un fotoliu pentru lectura,

surprinzător daca te gândeai la identitatea proprietarului. Nu reuşise niciodată sa şi-l imagineze pe Rafael ca pe un pasionat al lecturii, dar imediat îşi aduse aminte de discuțiile pe care chiar le le provocase, isipitind-o la conversație.

Arunca o privire pe cotorul cărții care se odihnea pe postamentul lampadarului şi înregistra cu destula uimire „Ingeri şi demoni" din opera lui Dan Brown.

O carte destul de noua, cu un autor îndrăzneț şi talentat cât se poate.

Începu apoi sa cotrobăie prin dulapul incastrat în perete, căutând aiurea, fiindcă nici măcar ea nu ştia ce anume cauta. Deschise pe rând tot ceea ce i se părea o usa sau o ascunzătoare superficiala, dar nu reuşi sa înregistreze nimic compromițător.

Dădu la o parte o draperie care masca o usa şi în spatele ei avu dezamăgirea sa descopere doar o încăpere secreta, care, într-un fel anume, nu-şi avea rostul, nu respecta armonia cu restul casei.

Acest dezacord o împinse înăuntru, dirijându-i mina spre un întrerupător minuscul, aproape fara voia ei. Creierul ei înregistra un avertisment slab, pe care il anihila dintr-o curiozitate exacerbata, gândindu-se ca oricum, lumina nu avea cum sa fie văzută de afara, pentru ca încăperea nu avea nici-o fereastra.

Orbita de lumina unui bec leşinat, dar de zeci de ori mai puternic decât spotul nevolnic al lanternei, Julia privi de jur-împrejur, la început destul de calma, pentru ca bătăile inimii sa i se accelereze din ce în ce, pe măsură ce descoperea con-tinutul fotografiilor prinse pe pereți. Chipul ei se reflecta din toate unghiurile, uneori zâmbitor, alteori visător, încruntat sau melancolic în imagini surprinse de un fotograf perseverent. Erau instantanee în care nici nu visase ca ar fi putut fi surprinsa, în gra-dina casei, udind florile, la şcoală, absorbita de un subiect controversat, la strand, adâncită în lectura, ieşind din apa, inhalând cu nesaț o gura de aer, la supermarket, la piață, revărsata peste dosarele vrăfuite ale

avocatului Benitez, toate având ca numitor comun chipul ei, trupul ei, viața ei de zi cu zi.

O intriga totuşi faptul ca majoritatea datau din perioada când era inca eleva, foarte puține fotografii o înfățişau pe Julia din prezent. Una sau doua surprindeau momente în care se afla la cumpărături, una o înfățişa la spital, pe coridorul de la urgente, alta în momentul în care intra la firma „King&Sons", era chiar şi una în care Sean o ținea de brat şi o ajuta sa urce pe Sunrise, iapa ei preferata de la Cripple Creek.

Uimirea pe care o resimțea acționa asupra ei cu efectul unui anestezic.

Uitase sa se mai mişte, aproape ca uitase sa mai şi respire, stupefiata la superlativ de descoperirea făcută.

Reuşind să-şi desprindă privirea de pe pereți, avu o noua surpriza: pe un raft suspendat cu console metalice se odihneau zeci de luminarele divers colorate, care, chiar stinse, emanau arome dulci, florale. Apropiindu-se, le mirosi pe rând, găsind analogii printre imaginile şi impresiile olfactive care zăceau ascunse în mintea ei, izolate şi puse sub lacăt.

Pe o măsuță din lemn sculptat, singurul element de anticariat ada-postit de vastul dormitor, se aflau puse într-o ordine desăvârşită câteva obiecte, dintre care recunoscu un semn de carte pe care şi-l confecționase singura din coperta unei reviste, un elastic de par care inca pastra câteva fire prinse, un caiet cu filele îngălbenite pe care-l recunoscu ca fiind caietul ei de notițe de la orele de psihologie şi pe care nu mai fusese chip să-l găsească, un creion ros la capăt şi cu vârful tocit şi ca o încununare a tuturor „fetişurilor", un cearşaf împăturit, despre care presupuse ca trebuie sa fi fost „martorul" mut al nopții petrecute în Casa de la Cascada.

Intrigata de acest aspect complet neprevăzut al personalității lui Rafael, pe care, în mod normal, nimeni nu l-ar fi suspectat ca păstrează obiecte care aparținuseră vreuneia din cuceririle lui prezente sau viitoare, Julia încerca sa analizeze motivația şi explicația logica, dar fara prea mare succes. Mintea ei

refuza cu obstinație sa creadă ca fusese obiectul pasiunii ascunse a acestui bărbat inabordabil, lipsit de scrupule în relațiile lui cu femeile, pentru ca, pur şi simplu, aceasta trăsătură nu se potrivea cu tot ceea ce însemna el în ochii comunității şi al prietenilor.

Era foarte greu de crezut, daca nu chiar imposibil, ca atenția lui sa fi fost captata, nu, subjugata era termenul corect, într-o asemenea măsură, de o fetişcană săracă, lipsita de o existenta strălucitoare, care nici măcar nu se învârtea în aceleaşi cercuri cu el. Şi care nici măcar nu-l încurajase în vreo direcție, păstrând întotdeauna distanta, distanta impusa de clasa sociala, de educație, pina la urma şi de afinitate.

Pentru ea Rafael purtase de la început o eticheta rosie, pe care avertis-mentul era destul de clar:" pericol!". Cu puținul pe care-l ştia deja despre reputația lui de cuceritor era evident ca el era stigmatizat intru eternitate ca „persona non gratta". Şi cu toate acestea, iată, el dezvoltase de-a lungul timpului o pasiune secreta, vecina cu obsesia, pentru ca ce altceva putea sa fie cămăruța asta obscura, parte inte-granta a dormitorului personal, unde era sigura ca nu pătrundea decât el însuşi? Iar temerile ei cele mai ascunse răzbăteau la lumina, descoperind acum modul în care fusese urmărită ani de-a rândul. Fara sa mai puna la socoteala modusul operandi, adică angajarea efectiva a unui fotograf sau a unui detectiv particular, mai degrabă, care sa aştepte ore în sir apariția ei într-un loc sau altul.

Asa s-ar fi explicat şi „răpirea" pe care i-o aplicase şi imaginile fragmentate ale unei nopți petrecute în casa lui, cu toate acele elemente de fundal, parfumul discret al florilor, lumânările, patul imens, senzațiile de bine urmate insa de petele violacee de pe trup.

Neputând s-o aibă pe cai normale, frustrat pina la limita de refuzul ei permanent, torturat de sentimente inexplicabile, alesese o modalitate mai putin ortodoxa pentru a o aduce în patul lui, încercând prin posesiune fizica sa rezolve o parte a problemei.

Nu-i putea aduce mai multe acuzații decât ii adusese deja, pentru ca o asemenea modalitate de a-i înfrânge temeritatea şi rezerva era sigura ca nu făcuse altceva decât sa înrăutățească lucrurile. In general, posesivitatea bărbaților nu se manifesta unilateral, mai ales atunci când este vorba despre o femeie intangibila. De ce au mai mult, vor şi mai mult.

Îşi doresc permanenta, îşi doresc pătrunderea în suflet, păstrarea redutelor odată câştigate, iar Rafael decât se amăgise, nutrind speranța ca vreodată soarta ii va fi favorabila, desi nu deținea absolut deloc argumente pro.

Năucită de descoperirea făcută, Julia inca medita la implicațiile reacției lui pasionale când ceva se schimba în fundalul sonor, ceva care amintea de zgomotul făcut de un motor la ralanti. Nu putea fi adevărat. Rafael plecase doar de trei zile şi nu se putea întoarce mai devreme de doua săptămâni. Doar aşa ii spusese „preaeficienta" lui secretara. In nici-un caz nu luase în calcul faptul ca el s-ar întoarce aşa de repede, altfel şi-ar fi suprimat din fasa pornirile efractioniste.

O fulgera gândul ca va fi surprinsa în ipostaza aceea ridicola de spărgător şi ii va fi aplicata inca o data „constituția". Numai la ideea ca va fi răstignita fara drept de apel în patul larg, fara nici-o şansă de a se salva, panica ii invada cu fiecare clipa tot mai mult întreaga ființă. Sau, mai rau, se duse cu gândul la maşinile politiei şi la atitudinea ei în fata interogatoriului la care ar fi putut fi supusa, cu toată ruşinea şi inevitabilele cătuşe.

Se retrase din „camera secretelor" cât putu de repede, parcurse în doar câteva secunde distanta pina la usa, ieşi pe coridorul întunecos, fara sa mai aibă insa de data asta ajutorul lanternei şi orbecai sprijinindu-se de pereți, încercând sa ajungă la scări înaintea stăpânului casei.

Calculele ei insa se dovediră eronate pentru ca el, fiindcă numai el pu-tea sosi la acea ora târzie, era deja undeva, la baza scării, tăindu-i orice posibilitate de retragere. Făcu

stânga împrejur cu genunchii tremurând, rugându-se cerului ca nu cumva sa se prăbuşească, zgâlțâita de frisoane. Faptul ca el aprinsese lumina în holul de la intrare o ajuta întrucâtva sa se orienteze mai uşor şi sa se repeadă spre unul din dormitoarele rezervate oaspeților, unde presupunea ca el n-are nici-un motiv sa intre.

Frica ii storcea pârâiaşe de sudoare pe frunte şi pe mijlocul spatelui şi fara să-şi dea seama îşi muşcase buzele pina la sânge, blocând orice tentativa de sunet care i se ridica din gâtul contractat. Când ajunse în penumbra conferita de prima usa deschisa îşi strânse puternic brațele în jurul trunchiului pentru a împiedica uneltele de spărgător să-i trepideze în borseta, ispitite de tremurul nestăpânit al corpului.

Se saturase de curiozitate pentru tot restul zilelor, ba chiar şi-ar fi oferit benevol vreo câțiva ani din viața numai sa scape din încurcătura în care intrase. Bâțâia necontrolat în spatele uşii deschise, ascultând cu bruma de atenție pe care o putea focaliza paşii lui Rafael care străbăteau coridorul, îndreptându-se spre camera lui.

O singura mişcare sau un singur sunet care s-o trădeze ar fi fost suficient pentru a-i trezi bănuielile şi pentru a-l face sa inspecteze apariția unui intrus, daca nu chiar mai rau, sa alerteze politia, înainte de orice altceva.

Julia ar fi murit de ruşine în doar câteva secunde. La fel cum acum mai avea decât putin pina la colaps. Numără paşii care se îndepărtau pe coridor iar în clipa în care aceştia se opriră, fara un motiv anume, îşi reprima pina şi respirația, care în urechile ei făcea mai mult zgomot decât un aspirator. Se concentra cu toate resursele să-şi amintească daca nu cumva uitase ceva compromițător în escapada ei glorioasa, ceva, orice, care i-ar fi putut atrage atenția lui Rafael. Nu-şi aminti de nimic.

Nu neapărat pentru ca aşa ar fi fost ci pentru ca panica, frica, adrenalina, toate la un loc, ii anihilau orice încercare de concentrare.

Rafael, dintr-un motiv anume, parcurgea traseul în sens invers, trecând doar la doi pasi de usa pe care Julia o folosea ca paravan. Probabil uitase ceva important în maşină, sau jos, în hol şi acum se grăbea să-şi repare omisiunea.

Nefiind sigura daca drumul lui va continua pina la maşină, nici nu se punea problema să-şi părăsească ascunzătoarea relativ sigura. Trebuia numai sa se înarmeze cu răbdare şi sa încerce sa se calmeze. Deja tremurul i se mai potolise, iar adrenalina dilatase suficient vasele sanguine pentru a lăsa liber fluxul vital sa irige creierul amorțit.

Îşi făcea deja un plan de „degajare". Imediat după ce Rafael urma sa se întoarcă în camera lui, ea se va prelinge pe lângă ziduri spre fereastra salvatoare şi, spre ruşinea ei, se va descotorosi de ifosele de spărgător, în încercarea de a spala putina. Abia acum înțelegea pe deplin proverbul „Fuga e ruşinoasă, dar e sănătoasă".

Dar, ca un făcut, tocmai când el urca din nou scările, telefonul mobil începu sa sune, iar Rafael se opri sa vorbească aşezându-se degajat într-unul din fotoliile confortabile de pe holul dormitoarelor. Relaxat, se lasa antrenat într-o convorbire, probabil cu un prieten, pentru ca începu să-i povestească cu lux de amănunte intim-plarile care se derulaseră în scurta lui călătorie.

— Nu, treaba am terminat-o mai repede decât m-aş fi aşteptat, chiar a fost un chilipir, il auzi spunând, cu o voce din care răzbătea buna dispoziție. M-am întâlnit cu toți „clienții" dintr-o data, fiindcă fiecare dintre ei îşi dorea sa ma contacteze primul. Da. Ai dreptate, a fost un concurs de împrejurări extrem de favorabil. Şi pentru ca interlocutorul ceru, probabil amănunte, Rafael începu să-i descrie cum decurseseră „ostilitățile".

Julia începuse sa tremure din nou, blocata efectiv de prezenta lui pe coridor.

Ca sa plece acum, ar fi trebuit sa fie ori invizibila, ori sa treacă pe sub nasul lui ca şi când ar fi fost de-a casei. Niciuna

dintre cele doua variante nu făceau parte din cele acceptabile, aşa ca se resemna sa asculte în continuare.

— Culmea ştii care e? Se auzi din nou vocea lui Rafael câteva tonuri mai sus, atrăgându-i atenția asupra subiectului. Ca am avut rezultate din toate punctele de vedere. Începu sa rida înfundat, amintindu-şi, fara îndoială, experienta petrecuta în compania Opheliei. Da, exact. Ce te aşteptai? Ştii tu cum e cu năravul din fire. Dar pur şi simplu nu m-am putut abține! Tipa era super dotata şi meseriaşă. Zău! Pe cuvânt de om, ce naiba! M-a agățat ca pe cel mai naiv fraier din holul hotelului. Sau mai bine zis, m-am lăsat agățat. Bineînțeles ca din curiozitate! Crede-mă ca am vrut sa testez nivelul de cunoştințe al unei profesioniste de pe continentul insular.

Discuția continua pe aceeaşi tema inca vreo zece minute, în care Rafael ii destăinui preietenului sau întreaga „aventura", mai putin detaliile legate de intuiția Opheliei, amănunte pe care nu le-ar fi dezvăluit nici sub amenințarea pistolului. Spre ghinionul lui, desigur, pentru ca Julia avu ocazia să-şi sedimenteze şi chiar să-şi cimenteze definitiv proasta impresie pe care o avea despre el. Acolo unde, poate, planase semnul întrebării şi al ezitării, pina în acel moment. Dar asta el n-avea s-o afle, probabil, niciodată.

La capătul a unei jumătăți de ora interminabile, Rafael puse punct discuției şi se ridica alene îndreptându-se către propriul dormitor, ignorând cu desăvârşire „intrusul" care pe lângă tremuratul provocat de frica mai căpătase vibrații suplimentare, rezultat al furiei de proporții.

În curând, dinspre camera lui Rafael se auzi apa dusului curgând şi vocea lui plina, baritonala, intonând o melodie ce-i trada starea de spirit. Părea mulțumit şi împlinit, satisfăcut şi mândru de reuşitele lui, iar asta o făcea pe Julia sa se crispeze pur şi simplu, numai amintindu-şi detaliile sordide ale conversației la care fusese martora.

Cu un efort de voința care depăşea cu mult resursele disponibile, intrusa încerca să-şi dezmorțească putin

membrele, asta daca nu voia sa se prăbuşească pe scări şi sa se compromită definitiv. Desi picioarele n-o prea ascultau, încerca sa facă totuşi câțiva pasi, fara să-şi dea seama ca apa dusului încetase sa se audă. Simțurile ei greu încercate n-o trădară totuşi, fiindcă, chiar înnăbuşiți de grosimea mochetei, tot repera paşii lui Rafael care se apropiau pe coridor.

Cu respirația tăiată şi cu tot curajul evaporat într-o fracțiune de secunda, Julia mai avu doar puterea sa se retragă rapid în dosul uşii care ii servise drept pa-ravan, exact în momentul în care stăpânul casei, complet gol, cu apa inca şiroindu-i pe trup, tocmai trecea prin fata camerei cu pricina.

Semiobscuritatea încăperii fu cea care o salva de data asta, deoarece privirea periferica a lui Rafael nu înregistra infima mişcare, un rest dintr-un adevărat salt, care o propulsase pe Julia la adăpost. Ceea ce insa n-o scuti pe ea de a-l înregistra pe retina în toată splendoarea lui, un conglomerat de muşchi înveliți într-o piele bronzata, ca o apariție mistica, cu toate perlutele fine de apa strălucind în reflexe în lumina slaba a holului.

Desi nu se mai simțea deloc în siguranță, Julia era inca obsedata de ceea ce văzuse, nu mai avusese ocazia sa admire un bărbat atât de bine construit şi de nepăsător fata de calitățile lui native. Gura i se usca instantaneu de dorință, ca şi când un întrerupător ii blocase automat secreția glandelor salivare.

Daca ar fi fost ca lucrurile să-şi urmeze cursul firesc, la nivelul de adrenalina pe care frica şi dorința fizica i-l pompau acum în vene, Julia ar fi slobozit un urlet. Singura ei consolare insa se rezuma la a-şi fi ales dormitorul cel mai putin frecventat, deoarece Rafael intra fix în cel de alături.

Nu mai avea timp sa analizeze ce anume il determinase sa intre într-o camera nelocuita. Singurul gând care i se înfigea ca o sulita înroşită în creier era sa plece de acolo cât mai curând posibil, expunându-se la orice risc. Daca el caută ceva anume, care nu era alături, ci chiar în camera în care ea se

ascundea? Nu, orice explicație ar fi avut plimbarea lui insolita prin propria casa, ea trebuia sa plece.

Se hotărî într-o fracțiune de secunda, auzindu-l deschizând uşile unui dulap din camera vecina. După aprecierile ei, chiar daca n-ar mai fi căutat nimic în respectivul articol de mobilier, numai ca să-l reînchidă şi sa străbată drumul în sens invers, i-ar fi fost suficient ca sa ajungă la baza scărilor.

Drept pentru care îşi părăsi ascunzătoarea şi se precipita către scări, în timp ce Rafael continua imperturbabil sa inspecteze dulapul din dormitor. Sari peste trepte cu o agilitate de pisica şi se replie în nisa în care se afla telefonul, pentru ca numai doua secunde mai târziu sa sara ca arsa atunci când acesta începu sa sune.

Şi pentru ca el cobora deja pe aceleaşi trepte pe care ea le parcursese numai cu doua minute înainte, la fel de gol şi la fel de hotărât, nu avu decât să-şi comprime la maxim trupul în spatele draperiei care decora inocenta respectiva nisa.

Îşi blestema în gând decizia de a-şi alege tocmai aceasta ascunzătoare, dar zarurile fiind deja aruncate nu-i mai ramase altceva de făcut decât sa strângă din nou din dinți, atenta sa nu care cumva sa scrâşnească şi sa se limiteze la a admira inca o data trupul sculptural, atât cât ii permitea structura țesăturii draperiei.

De data asta conversația fu mult mai scurta, Rafael fiind foarte zgârcit în exprimare, chiar daca vocea din receptor era a unei femei. Răspunsurile lui fura mai mult mormăite decât răspicate, dovedind ca nu-i făcea nici-o placere sa fie inoportunat, alegându-şi privilegiul de a fi el cel care stabileşte regulile jocului.

Din ascunzişul ei, Julia putea să-i distingă pina şi ridurile fine din coltul ochilor, fara sa mai puna la socoteala toate celelalte detalii anatomice. Ii despărțeau doar câțiva pasi, iar daca el ar fi intuit prezenta ei ar fi fost suficient numai sa întindă mina pentru a înlătura obstacolul care o apăra de privirile lui.

Dar el nu-i simți răsuflarea, pentru ca Julia nici măcar nu îndrăznea sa mai respire şi pleca din nou în sus pe scări, având grija sa stingă luminile în urma lui. Ca o consecință a încordării în care stătuse, nici după ce se auzi închizându-se ultima usa în urma lui Rafael, Julia nu indrazi sa se mişte sau sa scoată vreun sunet.

Daca ar fi avut curiozitatea să–şi ia tensiunea, indicatorul manometrului ar fi înregistrat valori record. Capul şi urechile ii vâjâiau la unison. Inima se zbătea în cutia toracica de parca ar fi avut dreptul la tot spațiul intracostal. Picioarele refuzau s-o mai susțină, iar palmele i se acoperiseră de o pelicula fina de transpirație.

Ramase încremenită inca cel putin cinci minute, ascultând cu atenție zgomotele casei. Dar nu înregistra nici-o mişcare alarmanta. Ieşi timid din dosul draperiei protectoare încercând să-şi dezmorțească putin membrele, dar în permanenta atenta la cel mai mic sunet. După ce îşi puse din nou sângele în mişcare se îndrepta grăbită către fereastra pe care intrase, reconstituind la întoarcere drumul pe care venise.

Daca pina acum se mai amăgise cu incertitudini, acum devenise sigura.

În jurul ei creştea un puzzle, cu piesele aşezându-se încet, una câte una. Dar daca la început crezuse ca faza inițială o constituia momentul în care fusese practic răpită şi violata, acum realiza ca evenimentul, în ansamblul lui, avea rădăcini mult mai adânci.

Pasiunea lui Rafael nu era una generata de imboldul de a avea cât mai multe victime, ci, în cazul ei, se dovedea a se suprapune practic peste o obsesie de durata.

După ce fu din nou pe punctul de a-şi fractura piciorul în timpul acțiunii de escaladare a gardului, Julia înjura cu sete, aşa cum numai prietenii lui Bob o făceau, pe vremea când erau copii, pentru a demonstra ca au intrat deja în rândul bărbaților.

Se simțea frustrata, obosita, dezamăgită, toate la un loc.

Dar, atunci când ajunse acasă, la fel ca Scarlett O'Hara, îşi spuse ca, negreşit, se va mai gândi la asta a doua zi. Şi se lasa prizoniera efectului teribil de relaxant al dusului fierbinte. Iar când se baga în pat, adormi în numai câteva minute.

După fețele celor din jurul ei, îşi spuse ca a nimerit în mijlocul febrei pregătirii unui carnaval. Toată lumea se agita pe coridoare, dar nu datorita unei urgente, nici pregătind sala de operații, ci forfotind aiurea, împânzind atmosfera cu şoapte şi murmur nedesluşit, ca şi când toți ar fi luat parte la o conspirație.

Intra în vestiarul femeilor fara sa fi descoperit sursa „misterului", şi, pentru ca nimeni nu se grăbea s-o lămurească, decise sa nu întrebe absolut nimic şi sa se comporte ca şi când n-ar fi observat atitudinea secretoasa a celor din jur.

Echipata în halatul alb, scorțoasa şi demna, îşi făcu intrarea în salonul cu bolnavi, dar şi aici răzbătea ceva din atmosfera generala de acalmie, complet ne-specifica unui spital cu pretenții, aşa cum se considera spitalul St. Thomas More. Nu-şi putea explica ce se întâmplă, dar curând avea sa afle.

Pentru ca în clipa în care se aşează pe marginea patului unei paciente căreia trebuia să-i facă externarea, aceasta sparse tăcerea şi i se adresa frontal:

— Domnişoara doctor, pacienții au voie sa vina la petrecere? O întrebă aceasta pe nerăsuflate, de frica sa nu-i dispară curajul.

— Petrecere? Făcu Julia uimita şi complet pe dinafara. Ce petrecere?

— Pai. D-na Hobson ezita, privind cu ochii putin exoftalmici către colegele ei de salon, presupunând ca făcuse o greşeală.

— Ei? Încerca sa o încurajeze Julia, nerăbdătoare.

— Pai, de dimineață, le-am auzit pe surori când au venit sa ne aducă medicația ca în sala de festivități se pregăteşte o petrecere pentru sărbătorirea aniversarii d-lui doctor.

— Care doctor? O chestiona Julia intrigata.

— Pai, cred ca cel care m-a operat şi pe mine şi pe Helen, d-l Slater.

Joyce, cum ii spuneți dumneavoastră. Stella Hobson o privea, parca aşteptând o confirmare, dorindu-şi din tot sufletul sa nu fi făcut vreo boacănă.

Julia insa ramase putin gânditoare, analizând informația primita. Joyce Slater era, într-adevăr, unul dintre chirurgii cu cea mai mare căutare şi opera întotdeauna când era disponibil, fiind la fel de apreciat ca şi dr. Kilmer, poate chiar mai apreciat, deoarece nu exercita nici-un fel de presiune asupra personalului sau a bolnavilor, presiune datorata funcției sau vârstei.

Se putea spune chiar ca Joyce era un bărbat atrăgător, dincolo de profesiunea lui, nici prea temperat, dar nici răzvrătit, un amestec acidulat de maliționzitate şi umor, ceea ce-l făcea sa fie considerat un individ învăluit într-o aura de mister.

Mai mult decât atât, şarmul lui era completat de aspectul lui exterior, putin cam pedant, după gustul unora, dar foarte îngrijit în aprecierile celor mai multi.

Ca un paradox, locuia inca cu părinții sai într-o casa din centrul oraşului şi avea o reputație de burlac înrăit, ceea ce atrăgea după sine înverşunarea cohortelor de domnişoare şi nu numai.

Fata de Julia manifestase un comportament decent, cu nimic substanțial schimbat fata de raporturile cu ceilalți colegi. Se purtase galant, dar la el asta era ca o a doua natura şi deci, cu nimic nefiresc. O uimea faptul ca nu fusese antrenata în pregătirea acestei surprize, creându-i o senzație de „paria”, o dovada ca inca nu fusese pe deplin acceptata în colectivul în care intrase. Şi nu se putea spune ca nu-şi dăduse silința.

În fine. Reveni la d-na Hobson, care aştepta cu sufletul la gura răspunsul la întrebarea ei inițială, dar spre dezamăgirea ei, Julia nu era în măsură să-i ofere unul. Abia daca avea răspunsuri pentru propriile ai întrebări.

— Nu va pot spune nimic, d-na Hobson, iar adevărul este ca eu nici nu ştiam ca se pregăteşte un asemenea eveniment în incinta spitalului.

— A, pai se vede ca nu ştiți nimic, o întrerupse impetuoasa Stella, pentru ca aniversarea propriu-zisă va avea loc acasă la d-l doctor, aici doar se deschid câteva cupe cu şampanie şi i se înmânează cadoul.

— Vedeți? Pacienții stiu mai multe decât medicii înşişi, glumi Julia deschizinduse unui surâs.

— Nu fiți supărată ca nu v-au spus, interveni Helen Pritch din celalat pat, nu cred ca se poate organiza o asemenea petrecere fara sa va invite şi pe d-voastra.

Dar cred ca au vrut sa fie o surpriza.

— Oare?

Zâmbind tainic fata de atitudinea ei neîncrezătoare, cele doua pa-ciente îşi manifestau superioritatea conferita de experienta lor de o viața. După ce văzuseră cu ochii lor atâtea zeci de asistente şi doctorițe perindându-se pe coridoarele spitalului, le era foarte uşor sa aprecieze naturaleța, sensibilitatea şi frumusețea Juliei.

Spre deosebire de celelalte, ea nu trebuia sa facă nici-un efort pentru a fi plăcută, nu avea nevoie de straturi de fard care să-i ascundă cearcănele, energia şi vitalitatea ei o ridica deasupra celorlalte reprezentante ale sexului frumos.

— Gata cu parantezele, hai sa trecem la treaba! Exclama ea indiferenta la o eventuala invitatie-surpriza. Îşi consulta pacientele la fel de meticulos ca de obicei, presărând comentariile de specialitate cu câte o gluma nevinovata, pentru a le ridica moralul.

Când părăsi încăperea nici nu se mai gândea la „conspirație", preocupata fiind de propriile ei griji şi semne de întrebare. Dar, aşa cum prevăzuseră simpaticele doamne, în camera de garda o aştepta, într-adevăr, o surpriza. Sora şefă ii înmână un plic în care se afla un carton pliat în chip de invitație, unde una din fetele care lucra la sistemul

computerizat concepuse o ilustrație cu text, dovedind imaginație şi experienta.

În acea seara, la orele 19.00, era invitata sa participe în calitate de „invitat de onoare” la celebrarea aniversarii a 38 de ani de viața „încercată de suferință şi obstacole” a „venerabilului” Joyce Slater, medic chirurg şi celibatar convins.

Textul fusese scris cu multa ingeniozitate de una din fetele care se ocupau de logistica, Sarah, o aspiranta la inima lui Joyce, dar, la fel ca toate celelalte aspirante, una fara prea mari speranțe. Scria doar ca „toți cei care voiau să-şi macine tristețea alături de cel care plângea după cele 37 de primăveri pierdute, n-aveau decât sa participe la aniversarea celei de-a 38-a, pentru a-l ajuta sa se înveselească”.

O invitație originala, un text destul de bine conceput, cât sa lase usa deschisa pentru oricine ar fi avut placerea sa se distreze pe seama anilor pierduți, pe seama chiar a bunului doctor, sau chiar pentru cineva care chiar regreta sincer trecerea ireparabila a timpului.

Julia avu o ezitare, nu doar pentru ca fusese informata pe ultima „suta de metri”, dar şi pentru ca nu era împăcată sufleteşte cu o asemenea „manifestare” pusa în mijlocul săptămânii, când a doua zi urma sa o ia de la capăt, mai era şi de garda, ca sa nu mai puna la socoteala faptul ca inca nu-şi revenise după noaptea pierduta în favoarea „aptitudinilor” ei înnăscute de detectiv particular.

Desi nu trecuseră decât doua zile i se părea ca somnul îşi cere mereu drepturile, făcând-o sa caste când ii era lumea mai draga. Întoarse invitația pe toate fetele, se gândi chiar la un moment dat sa se scuze şi sa refuze civilizat, dar tot ea îşi revizui instantaneu atitudinea, hotărându-se brusc sa accepte.

Nici nu-şi mai amintea de când nu mai fusese la o petrecere în adevăratul sens al cuvântului, o petrecere la care să-şi anihileze toate temerile şi la care sa îşi poate limpezi mintea. De aceea, vocea lui Joyce o lua prin surprindere:

— Hei, frumoaso! La ce te gândeşti? Auzi lângă ureche vocea lui calda şi guturala.

— Sincer? Ma întrebam cu ce rochie sa ma îmbrac.

Poate ca nu era chiar adevărul, dar ca răspuns, era o varianta plauzibila.

— Sper ca nu-mi faci vreo figura, murmura el încetişor. Ştii ca nici nu am luat în calcul lipsa ta. Nu vreau sa trec pragul unei noi vârste daca nu o fac stringindute în braţe.

— Hai sa nu exageram, ii replica ea zâmbind. Nici chiar asa. De când am venit la spitalul asta, daca am schimbat zece-cincisprezece replici şi acum îşi sunt indispensabila ca aerul.

— Nu ma crezi? Adică, daca nu am vorbit cu tine, asta înseamnă ca nu team observat? aşa crezi tu ca ma laud? Daca vrei sa te convingi, as putea să-ți enumăr pe rând toate toaletele în care ai venit îmbrăcată, ca sa nu mai vorbim despre cele câteva dăți când te-am întâlnit prin magazine, dar, ca sa vezi, cea care nu a avut ochi ca sa ma vadă ai fost tu, nu eu.

— Chiar m-ai remarcat? Îl întrebă ea surâzând şăgalnic. N-aş fi crezut.

— Crezi ca exista vreun bărbat care ar putea sa n-o facă? In vocea lui distingea o nuanță ironica, dar şi multa sinceritate, ceea ce însemna ca sarcasmul provenea din lipsa de reciprocitate. Cu atât mai mult cu cât nici el nu era un bărbat de lepădat. Şi cu ce te-ai hotărât sa ma uimeşti în seara asta?

— Sa te uimesc?

— Da. Pe mine şi pe toți ceilalți invitați, desigur. Bănuiesc ca ai luat o decizie destul de importanta, ca prea erai adâncită în visare, în gânduri, vreau sa spun.

— Nu dispun de o garderoba prea grozava, daca la asta te referi. Oricum, ma voi strădui sa nu te dezamăgesc.

— O singura cerința am: oricum, am glumit când te-am întrebat în legătură cu vestimentația, poți sa te îmbraci cu orice, nu-ți va ştirbi atributele native. Rugămintea mea este insa sa nu încerci să-ți legi în vreun fel parul. Lasă-l liber şi

nimeni nu va mai observa cu ce eşti îmbrăcată în rest, credemă!

Reflecta preț de câteva secunde la afirmația lui şi îşi stăpâni o replica usturătoare pe care nu-şi permitea s-o arunce în faza actuala a relației dintre ei. Îşi musca amuzata buzele, tocmai pentru a împiedica acele cuvinte îndărătnice să-i scape, ştiind ca pentru nimic în lume nu le-ar mai fi putut întoarce odată eliberate.

— Daca aşa stau lucrurile şi pentru ca eşti sărbătorit, deci personajul principal al evenimentului, cred ca nu va fi nici-o problema să-ți satisfac o dorință atât de nevinovata.

Intuindu-le parca şi pe cele nerostite, ochii lui Joyce se umbriră trecător simultan cu apariția unei cute intre sprincene.

— Du-te acasă şi aminteşte-ți ca toată lumea te aşteaptă cu nerăbdare, ii spuse aparent neafectat. Nu vreau sa întârzii. Am planuri mai cu tine în seara asta. Şi, sa nu uit, cel puțin jumătate din dansuri sunt ale mele, sa nu zici ca nu ți-am spus.

Pe fondul ultimelor cuvinte se răsuci pe călcâie şi pleca pe coridorul spitalului, suprimându-i orice tentativa de răspuns.

Învăluita în spuma parfumata din cada, Julia analiza inca o data modul destul de categoric în care fusese pusa la punct. I se întâmplă pentru prima data sa aibă ceva de spus şi sa nu-şi poată exprima gândurile, chiar daca o parte din vina ii aparținea. Nu-l remarcase pe Joyce ca fiind foarte sociabil, felul lui de a fi era unul echidistant, nu lăsa urme de echivoc în privința intențiilor lui cu privire la o persoana sau la alta.

Iar în ceea ce o privea, nici măcar nu părea s-o fi băgat în seama, ba dimpotrivă, ei i se adresase mai puțin decât o făcea cu asistentele sau cu doctoriţele de la chirurgie, spre exemplu. Privirea lui aluneca peste ea fara sa se oprească, iar acum, dintr-o data, mărturisea ca atenția lui distributiva remarcase fiecare detaliu vestimentar, în ciuda faptului ca în rarele ocazii în care se întâlneau în camera de garda sau prin

saloane, ea era riguros înfăşurată în halatul verzui care constituia uniforma spitalului.

Închise ochii şi se cufunda în apa, încercând sa se debaraseze de încordare şi de gândurile neplăcute. Nu era câtuşi de puțin treaba ei să-şi facă probleme şi să-şi puna întrebări în legătură cu comportamentul unuia sau altuia dintre colegii ei de munca. Cu atât mai puțin cu cât nu-şi dorea admirația pe care o citise revărsându-se din ochii catifelați ai sefului de la chirurgie.

Se va conforma, ii va raspunde invitației şi atât. Chiar daca el o amenințase ca are „planuri mari în privința ei". Probabil se referea la modul în care o va hartui toată seara, încercând să-i diminueze din rezerva pe care o manifesta şi pe care el o punea, probabil, pe seama unei prea bune parerei despre sine.

Ieşi din cada cu apa şiroindu-i pe corp şi, pentru o fracțiune de secunda, îşi zări trupul reflectat de oglinda aburita de deasupra chiuvetei. Imaginea era puțin confuza, contururile fiind îndulcite de stropii fini de apa, condensați pe suprafața sticlei.

Singura idee care-i trecu fugitiv prin minte fu ca deține doar o dotare „standard" ceea ce nu ar fi justificat în nici-un fel „adorația" muta a nelinişitului Rafael.

Îşi trase imediat halatul de baie, înfiorată de aerul răcoros în comparație cu temperatura apei şi îşi înfăşură în chip de turban un prosop gros în care îşi înghesui podoaba capilara. Avea timp suficient pentru a se pregăti, ceasul arata ca dispune de inca trei ore pentru a căpăta înfățişarea strălucitoare pe care şi-o propusese.

Intra în camera ei, îndreptându-se către mica debara în care-şi ținea hainele şi pantofii, încercând sa localizeze vizual rochia pe care urma sa o îmbrace. Se gândise la ceva mai puțin ceremonios, poate chiar un deux pieces, ceva mai sobru, dar elegant, care s-o protejeze întrucâtva de aerul răcoros care se lăsa seara. Avea de pe vremea când era rezident în Denver un taior de culoarea smaraldului, garnisit

cu inserții de dantela neagra, la care putea uşor asorta o bluza diafana de mătase intune-cata, finisata cu un luciu deosebit.

Îşi scoase hainele în camera, le aşează pe pat şi intra din nou în debara pentru a alege intre o pereche de pantofi decupați, comozi şi nu prea înalți şi nişte sandale din piele velurata, cu o decorațiune din dantela, asemănătoare cu cea de la jacheta. Opta pentru sandale, data fiind garnitura şi îşi lua de pe raft uscătorul de par, o scula de care avea neapărată nevoie daca voia sa nu plece cu parul ud.

În cam trei sferturi de ora era aproape gata, îşi peria parul în fata oglinzii şi începea sa aplice primele tuse de machiaj. Nu era genul care sa folosească un machiaj puternic, dar conturul ochilor şi puțin fard aveau sa puna mai bine în valoare culoarea irişilor. Nu folosea fondul de ten, era chiar împotriva unui tratament facial, tenul ei avea de la natura o tenta aurie peste o nuanță ivorie, o combinație perfecta care nu necesita retuşuri.

Îşi îmbraca tacticoasa taiorul, aranjând cu grija faldurile discrete ale bluzei, îşi trase ciorapii şi se pregătea să-şi încalte pantofii, dezbătând în minte ce varianta sa adopte pentru coafura: să-şi lase parul liber pe spate, aşa cum stătea acum, învolburat după uscarea cu foehnul sau sa şi-l prindă cu o agrafa mare, în forma de scoica, o bijuterie din jad lăsată de bunica ei în cutia de valori.

Inca nu se hotărâse asupra acestui ultim detaliu, iar ca o prelungire a timpului de gândire îşi parfuma încheieturile mâinilor şi gâtul, acolo unde venele se zbăteau pulsând viața sub pielea aproape transparenta, când în oglinda, rezemat de tocul uşii, îl văzu pe Rafael, ca pe o fantasma care se încăpățâna să-i bântuie existenta.

Prima reacție fu aceea de a scoate un țipăt uşor, suficient pentru a-l întărâta pe nepoftitul musafir cât o invitație nerostita. Apoi se răsuci uşor înspre el, convinsa ca imaginea reflectata nu era decât o vedenie, care avea sa dispară în momentul în care ea era pregătită să-l înfrunte.

Dar, spre surpinderea ei, bărbatul nu dispăru, din contra, pe chipul lui începu sa se lățească un zâmbet care nu prevestea nimic bun. In aer plutea inca stăruitor parfumul pe care-l pulverizase cu câteva clipe mai devreme, împrumutându-şi mireasma acestei scene ce friza irealitatea, personalizind-o şi fixând-o în memorie.

— Ce cauți aici? Cum ai intrat? Vrei sa chem politia?

În loc de o replica pertinenta, pe fata lui zâmbetul se deschidea şi mai mult. O măsura cu privirile, observând-o printre genele lungi, cu ochii îngustați la diametrul pupilei.

Îndrăzni sa mai facă un pas înspre el, dar teama o făcu sa se retragă imediat, ca şi când trupul lui degaja o căldura insuportabila.

— N-ai de gând să-mi spui ce cauți aici? Repeta ea prima întrebare, fara sa spere ca el va catadicsi să-i dea un răspuns.

— Am venit sa te vad, auzi ea după câteva secunde de „cercetare" asidua.

— Daca te-ai deranjat numai pentru atâta lucru poate ca ar fi mai bine sa faci cale întoarsă, pentru ca sunt bine, mulțumesc. Efortul făcut nu merita consumul de energie.

— Lasă-mă pe mine sa apreciez, bine? Continua sa stâlpească tocul uşii ca şi când ar fi făcut parte integranta din el. Ar fi putut fi confundat cu o statuie daca ochii nu i-ar fi sclipit în orbite, chiar şi asa, fara nici-o sursa puternica de lumina.

După părerea mea, la cum arăți, ai putea trezi şi un mort din somnul veşnic.

Julia încerca să-şi păstreze cumpătul pentru ca, desi era pe terenul ei, cu Rafael nu se ştia niciodată daca nu cumva urmează sa fii absorbit de nişte nisipuri mişcătoare. Mintea ei o indemna să-l trateze cu deferenta, fara sa amplifice panica nebuna care o sfâşia în toate direcțiile. Din aceasta cauza îşi stăpâni un fior de teama şi încerca să-l abordeze într-o maniera pasnica.

— Bine, acum m-ai văzut, ți-ai clătit privirile şi.

— Nu încerca sa ma plimbi cu preşul, ca n-o să-ți meargă, ii taie el brusc elanul creator. Sa nu încerci sa ma tromboneşti ca nu tine. Care ar fi explicația ca dintr-o data ai devenit aşa de binevoitoare? Sa fie farmecul meu personal? Sau poate ți-era şi ție dor de mine?

Întrebările lui erau sortite sa rămână fara răspunsurile pe care şi le dorea şi asta numai pentru ca Julia îşi cântărise cu grija şansele înainte de a contiua sa vorbească.

— Vrei sa stam de vorba? Îl întrebă ea cu nonşalanță. Ce-ai zice daca tias face şi o cafea. Parca as bea şi eu una şi e mai savuroasa atunci când ai companie.

Fara sa aştepte o confirmare sa o negație, se precipita spre usa, mizând pe factorul surpriza şi sperând din tot sufletul ca uimirea o să-i întârzie un pic reacțiile.

Dar nu avea ea atâta noroc. Cu brațul întins, Rafael ii bloca accesul obligând-o sa se sprijine pentru câteva secunde pe el, timp suficient pentru a-l face sa reacționeze, iar pe ea sa se retragă ca şi când ar fi venit în contact cu un obiect incandescent.

— Am băut cafea înainte de a pleca de acasă, murmura el inca sub efectul atingerii.

— Atunci ce-ai zice daca te-aş invita sa iei loc într-un fotoliu? Îşi manifesta ea grija pentru starea lui de bine şi de confort.

Fara nici-o explicație, ar fi preferat totuşi sa aibă o preocupare, fie ea oricât de domestica. Iar băutul cafelei i-ar fi oferit cel puțin o siguranță iluzorie, daca nu o preocupare în fata duşmanului.

Batu în retragere cu pasi repezi, deschizând involuntar drumul spre mijlocul camerei, sanctuarul ei nepângărit pina acum de prezente străine (cel puțin, din câte ştia ea). Tentat de oferta ispititoare, musafirul înainta periculos pentru a se lăsa sa cada într-unul dintre fotoliile pereche de lângă fereastra înalta continuând sa o măsoare din priviri în cel mai ofensator mod.

— Nu stai şi tu? O întrebă el indicându-i cu bărbia celalalt fotoliu. Spuneai ca vrei sa stam de vorba. M-aş simți ca la şcoala daca tu ai continua sa te plimbi în sus şi în jos, ca şi când mi-ai preda o lecție, iar eu, ca un elev sârguincios, ar trebui sa iau notițe.

— Nu prea cred ca ar mai fi ceva pe care să-l înveți de la mine, ii răspunse sec Julia, în timp ce se aşeză pe marginea pernei fotoliului, ca şi când biata perna ar fi fript-o. Evita să-l privească şi în lipsa ceştii de cafea se străduia să-şi tina mâinile ocupate cu aranjarea tivului de la fusta.

— De ce eşti aşa sigura? O chestiona el complet neinteresat de stinghereala ei. Oricât de pregătit as fi eu, multilateral pregătit, vreau sa spun, tot ar mai fi câte ceva care mi-a scăpat. Pentru ce eveniment te-ai gătit atât de spectaculos?

Arăți ca o actriță pe covorul roşu în drumul spre decernarea premiilor Oscar.

— Am o invitație de la un coleg de la spital, nu cred că-l cunoşti. apuca ea sa spună înainte ca el s-o întrebe:

— Mergi la aniversarea lui Joyce?

— Îl cunoşti?

— Tu ce părere ai? Bineînțeles că-l cunosc. Suntem prieteni de ani de zile. Dar nu îmi imaginam ca vei onora o astfel de invitație, mai ales ca e vorba de unul dintre cei mai vânați burlaci din Canon City. Ai idee câte primadone îşi vor disputa dreptul de a sta „in fata”? Numai eu stiu cel puțin zece.

— Nu m-am înscris la nici-o competiție daca asta vrei sa insinuezi, pur şi simplu vreau sa mai ies şi eu din monotonie. Nu ştiam ca trebuie să-ți cer voie.

Amuzat de atitudinea ei țepoasă, Rafael o provoca în mod deliberat. Dar Julia nu-şi permitea sa se lase atrasa în plasa pe care el i-o întindea cu atâta abilitate.

— Am zis eu ceva despre vreun concurs? Doamne fereste! Bănuiesc ca tu reprezinți deja o reduta cucerita, nu mai e cazul sa te înghesui la coada din dreptul lui Joyce.

— Am impresia ca te complaci în a judeca pe toată lumea după tine însuți, ii arunca Julia. Daca tu ai probleme în a-ți rezolva problemele sentimentale, nu înseamnă ca toți ceilalți ne conducem după aceleaşi principii. Crezi ca as avea nevoie sa ma aşez la vreo coada? Fii sincer!

Lovit acolo unde-l durea mai tare, Rafael încerca sa se eschiveze lovind din nou în scuturile ei de apărare.

— Nu discutam despre problemele mele sentimentale, ci despre petrecere sau cel puțin aşa avea eu impresia. Dar în privința ta nu cred ca trebuie să-mi fac griji, o sa vii cu scriitoraşul, sau mă-nşel?

— Scriitoraşul" este plecat să-şi promoveze noul roman, daca chiar te interesează. aşa ca nu e disponibil.

Străpuns simultan de câte un fior, unul de gelozie, celalalt de satisfacție, Rafael se destinse, hotărât dintr-o data sa se poarte cu mai multa blândețe cu „victima".

Îşi putea permite.

— Deci eşti cam singurica, miss Julia. constata el surprinzător de relaxat.

Nici nu se putea mai bine, continua el în gând.

Julia îndrăzni să-l privească detectând în tonul lui încheierea unei investigații preliminare. Şi nici nu era prea departe de adevăr.

— Nu mi-ai spus totuşi cărui fapt datorez aceasta vizita neanunțata, îşi încerca la rândul ei abilitățile de investigator. E ceva vreme de când nu ne-am mai întâlnit. Nu ca mi-ar părea rau, dar cred ca ai totuşi un motiv pentru a-mi pătrunde în casa ca un spărgător.

Inima ii ticăia ca un ceasornic dereglat gândindu-se la eventualitatea ca propria ei încercare de pătrundere prin efracție în casa lui ar fi putut fi descoperita şi ca acum venise s-o traga la răspundere.

— Sincer sa fiu, nu am rezistat unui imbold pe care nici eu nu pot sa mi-l explic în totalitate. Era o dovada de sinceritate pe care se străduise sa şi-o reprime dar nu era îngrijorat prea tare din cauza asta. Din toate motivele aparente, acesta ar fi fost cel mai greu de crezut. De către ea, cel puțin.

„Nu ar fi fost mai simplu să-mi mai faci o poza?" era cât pe ce să-i scape Juliei.

— Poate ca ar trebui să-ți dau o poza, fu versiunea oferita insa pentru urechile lui Rafael. Astfel n-ai mai fi obligat sa fii prezent în locuri în care o persoana atât de importanta ca tine nu le-ar frecventa în mod obişnuit.

— Ce ştii tu despre locurile pe care-mi place sa le frecventez, de exemplu?

O ispiti el cu vagi urme de nervozitate. In anumite condiții as veni aici în fiecare zi sau, poate, n-aş mai pleca niciodată îşi spuse el în gând.

— Stiu ca eşti un bărbat pretențios, cu gusturi fine şi cu antecedente deplorabile. Asta ca sa ma exprim elegant. Iar despre locurile pe care-ți place sa le frecventezi, n-aş vrea sa ma hazardez, dar prezenta ta într-o casa dărăpănată, dintr-un cartier obscur al acestui oraş, nu face altceva decât o nota discordanta, fata de clădirile impunătoare din zona rezidențială sau din Denver.

Rafael îşi înghițea cu greu furia care-i clocotea în gât, numai pentru ca nu-şi dorea o disputa cu femeia din fata lui. Dar îl costa teribil de mult sa se abțină.

— M-ai auzit tu pe mine vreodată manifestându-mi repulsia fata de o anumită locație? Reuşi el s-o întrebe după cele câteva secunde care-i fuseseră necesare pentru a-şi domoli torentul de frustrare sufocanta care-l invadase. Nu stiu ce impresie ai tu despre mine, dar credeam ca ai ajuns sa ma cunoşti, cât de cât. Nu sunt genul care sa tin cont de conveniente şi cu atât mai puțin care sa ma las târât de snobism înspre o anumită zona a oraşului sau alta. Nu sunt chiar aşa de infatuat, sa ştii.

Nu, eşti chiar mai rau. Nu ai repulsie fata de zone geografice, te mulţumeşti doar sa calci în picioare inimile şi sufletele femeilor, ceea nu e nici pe departe la fel de grav.

Mult mai relaxata la rândul ei, vis-a-vis de noul joc în care se aventurase, Julia îşi permise sa se aşeze mai bine pe fotoliu, chiar sa se lase uşor pe spătar.

Avea senzaţia ca îşi împrumutase trupul unei pisici uriaşe, care se juca cu gheruţele pe spinarea unui biet şoarece, complexat şi neştiutor.

— Nu ma aşteptam sa fii atât de deranjat de o afirmaţie nevinovata, remarca ea, privindu-şi cu atenţie manechiura severa de chirurg. Şi daca ar fi aşa cum am spus, care ar fi problema? Ar fi vorba nici mai mult nici mai puţin decât despre o carenta informaţională, care n-ar trebui sa te afecteze. Daca m-aş fi gândit mai bine, mi-aş fi amintit fără-ndoială cum îţi pierdeai timpul în zona, ba aşteptând-o pe Susan la poarta scolii, ba venind sa iei pulsul petrecerii de la sfârşitul scolii, numai ocazii insolite la care, într-adevăr, nu ai ţinut cont de vecinătate. Adică, nu te-a deranjat, vreau sa spun.

Ca şi alta data, cuvintele ei îl biciuiau peste fata, chiar daca biciul era unul de mătase. Durerea provocata de ironia ei era, în esenţă, aceeaşi. Neputinţa de a-i oferi o replica pe măsura îl propulsa insa în picioare, trădându-i adevăratul zbucium lăuntric. Se posta cu fata la ferestrele largi, la numai câţiva centimetri de „victima” devenita dintr-o data „calau”.

— Ce ma deranjează este impresia pe care o ai despre mine, la modul general, începu el pe un ton scăzut. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii despre mine, incit mi-ar trebui cel puţin o săptămână ca sa te pun la curent.

— Ar trebui să-mi încarc memoria cu nişte date care nu ma interesează?

Il întrebă dintr-o data Julia, extrem de caustica. Nu cred ca mi-ar folosi, mie personal, la ceva să-ţi cunosc traumele sau angoasele, pentru ca nu sunt nici psiholog şi nici nu am veleităţi de duhovnic.

— Eşti de-a dreptul rea, o gratula el cu un calificativ de prima mina.

Nu mai avea nimic din aroganta şi siguranța de sine pe care le afişase la începutul discuției lor. Semăna din ce în ce mai mult cu un om obişnuit, fara aura de obrăznicie conferita de bani şi de poziție sociala. Iar Julia se aştepta sa redevină agresiv şi nu fu deloc dezamăgită în aşteptările şi presupunerile ei.

— Mulțumesc, eşti foarte drăguț. Dar asta o ştiai, fireşte.

— Ma provoci şi întotdeauna ai făcut-o, ca sa dau din mine tot ce e mai rau, chiar daca intențiile mele inițiale au fost cu totul altele.

— Ce intenții lăudabile poți avea atunci când te autoinviti în casa cuiva, când, în loc sa te bucuri de relativa ospitalitate, tu vii cu interogatorii şi încerci sa îți impui supremația într-un teritoriu care nu-ți aparține? De ce faci parada de bunele tale intenții odată ce nimeni nu te-a chemat aici? Vrei sa ma impresionezi? Bun, sa zicem ca ai făcut-o şi ca ți-ai atins scopul! Vrei mai mult? Sunt gata sa te ascult daca eşti dispus să-mi oferi o explicație cu privire la caracterul tau controversat şi la antecedentele dureroase din viața ta. Da! Nu te mai uita aşa la mine pentru ca îți spun adevărul! Sunt gata să-mi sacrific timpul liber şi să-ți acord şi circumstanțe atenuante, dar nu acum, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi dădu seama ca sarise pârleazul doar când era deja prea târziu. Nu trebuia să-l provoace, nu trebuia să-l umilească. Daca ar fi continuat sa facă doar conversație de dragul conversației nu l-ar fi inflamat atât de brusc şi de violent.

Se simți trasa în sus de pe fotoliul obosit pina să-şi dea seama bine ce se întâmplă. Avu doar pentru câteva clipe senzația de imponderabilitate pe care i-o împrumutase transferul de energie înmagazinat în brațul de otel care ii trasase traiectoria.

Zbura prin aer ca şi când nu ar fi avut greutate proprie şi se izbi de pieptul lui Rafael ca de un zid crescut acolo în câteva fracțiuni de secunda. Nu reuşi să-şi găsească echilibrul, ca şi

când ar mai fi fost nevoie, pentru ca se stabiliza ca sudata pe corpul lui, fara sa lase nici-un centimetru de spatiu intre cele doua trupuri.

Se trezi frântă de la mijloc, într-un pod relativ, cu capul dat pe spate, parca sub povara parului de mătase. Ii era atât de frica incit se temea şi sa respire, în speranța ca în mintea lui rațiunea va birui şi o va elibera din proprie inițiativă. Da' de unde! In loc de o eliberare sau orice altceva asemănător primi un sărut agresiv şi violent care ii strivi pur şi simplu buzele, cu toată încercarea ei de a nu raspunde provocării.

Mina care nu era implicata în susținerea corpului ei de greutate neglijabila se trezi dintr-o data la viața, ca şi când ar fi avut o existenta proprie. Ii cutreiera spatele, ii cerceta cutia toracica într-o diagnosticare neceruta de nimeni, ii masa coapsele încordate, o înnebuni tocmai prin faptul ca, desi îşi dorea sa fie atinsa, nu era decât în locurile îndepărtate de zonele erogene.

Şi pentru ca orice femeie ştie sa manevreze un bărbat în aşa fel incit sa obțină ceea ce îşi doreşte, Julia începu sa se zbată, să-l lovească cu pumnii, determinindul să-i atingă sinii care deveniseră dureroşi de dorință. Orb şi surd la încercările ei de a-l îndepărta sau de a-l opri, Rafael era cufundat într-un torent ireversibil de pasiune, ignorând semnalele slabe pe care rațiunea se încăpățâna sa i le trimită. Cu o asemenea prada în brațe, înverşunat de hormonii care tropăiau prin el de ceva timp, neostoiți, nu mai putea fi acuzat de nici-un act conştient. Totul luase amploarea unui torent care rupsese ultimele zăgazuri de apărare sau de reținere şi nu mai putea fi întors din cale.

Din acest motiv, nu-şi dădu seama nici când ii smulse Juliei elegantul taior, nici când ii sfâşie dintr-o mişcare bluza diafana de mătase, nu-şi dădu seama nici când o înfăşură în jurul lui pentru a avea acces la toate bogățiile râvnite de atâta timp.

Priviti din afara păreau un grup „statuar" grotesc, o învălmăşeală de mâini şi picioare la care cu greu le puteai

defini apartenenta. Rafael părea cuprins de o frenezie vecina cu nebunia şi voia sa acapareze dintr-o singura mişcare cât mai mult „teritoriu” cu putință. Mâinile lui mari, cu degete lungi şi puternice nu-i mai evitau sinii şi asta mai mult pentru ca majoritatea gesturilor ii erau dirijate de dorințele ce se învârteau continuu înăuntrul lui, nu pentru ca la baza lor ar mai fi stat vreo fărâmă de luciditate.

În căutarea unui punct de sprijin, asemenea lui Galileo Galilei în dorința de a răsturna universul, Rafael făcu câțiva pasi chinuiți către patul larg de care pina atunci doar se împiedicase. Căzu împreună cu dulcea lui povara peste arcurile, care revoltate de surplusul de greutate, scârțiiră uşor.

Ii era aproape imposibil sa mai respire, preocupat să-i acapareze gura, sa se înfrupte din buzele moi şi cărnoase, înnebunit de mişcarea lor permanenta şi de răspunsul mut ce se ghicea în spatele gesturilor. Începu sa se precipite debarasinduse la rândul lui de hainele devenite brusc incomode şi care, drept pedeapsa, începură sa descrie un zbor planat prin încăperea în care se instalau primele umbre ale înserării.

Nu se aşteptase sa fie acceptat. Nu se aşteptase sa i se răspundă. De aceea creierul lui renunțase să-i mai cenzureze acțiunile. Totul se desfăşura sub auspiciile celui mai animalic instinct, celor mai necugetate impulsuri. Doar doua obstacole îl mai despărțeau de atingerea cerului cu mina: sutienul fragil de dantela şi biki-nii minusculi, dar şi aceastea dispărură într-un timp record. Acum erau fata-n fata, doua corpuri febrile, incandescente, fremătând sub bagheta aceloraşi trăiri pătimaşe.

Traseul mâinilor era urmat de cel al buzelor flămânde şi invers. Julia împrumutase din fervoarea lui şi, abandonata senzațiilor pe care Rafael i le răsădea în suflet, îşi urma cu religiozitate maestrul, toturindu-l cu mângâieri diafane, sau muşcându-i buzele pina la sânge, înfigându-şi unghiile în

pielea neteda de pe umeri, trăgându-l de par, îndepărtându-l şi apropiindu-şi-l în acelaşi timp.

Îşi impusese degeaba sa prelungească pe cât posibil momentul în care să-i răspundă aşa cum ea ii cerea în mod imperios. Făcea eforturi care îl chinuiau şi pe el în egala măsura. Încerca sa se lupte cu sine pentru a nu se lăsa prada dulceței buzelor ei, suspinelor şi oftaturilor care pentru urechile lui erau o muzica divina. O Simțea fremătând şi se întrebă el însuşi de unde are atâtea resurse de răbdare când tot ceea ce îşi dorise în cele câteva săptămâni nu fusese altceva decât sa o aducă în starea asta de incandescenta.

De aceea, atunci când Rafael considera ca sunt pregătiți pentru „jertfa suprema", o găsi în pragul nebuniei. Tatona cu degetele, cu mişcări experte, zona „de impact" şi o găsi pregătită să-l primească şi să-l absoarbă. Pătrunderea în canalul strimt şi fierbinte o făcu aproape sa plângă de fericire, chinuita de atâta aşteptare. Se ridica să-l întâmpine şi-l trase efectiv înăuntru, încercând să-l cuprindă cu totul dintro singura mişcare. „Aparatura" din dotarea lui Rafael insa nu permitea acest lucru. Ii trebuiră câteva minute bune pina când avu senzația ca nu-i mai rămăsese nimic de cerut, ca nu mai avea nici-o pretenție.

Dornica sa ajungă cât mai repede la apogeu, Julia aborda cele mai neaşteptate soluții „tehnice", transfigurata de placerea care se insinua înăuntrul ei ca un drog amețitor. Nu-l auzi pe Rafael când ii spuse „Aseapta-mă!", nu îşi dădu seama ca în dorința ei de a-l simți şi de a-l satisface ajunsese pe marginea patului, orgasmul urca în ea ca o spirala fierbinte pentru a carei atingere ii mai lipseau doar câteva secunde, tot ceea ce creierul ei mai înregistra fu o pierdere totala a contactului cu tim-pul şi spațiul actual, într-o cădere libera, convulsiva, însoțită de bărbatul pen-tru care în clipa aceea şi-ar fi dat necondiționat viața.

Daca intre ruperea contactului cu realitatea şi revenirea la lumea pe care o părăsiseră într-o explozie stelara trecuseră câteva minute sau câteva ore, nici-unul dintre ei n-ar fi putut

spune cu precizie. Erau vlăguiți de atâta dăruire, arderea la unison le consumase toate resursele de energie. Stăteau întinşi în patul larg, întrebânduse fiecare daca ceea ce se întâmplase era real sau doar o plăsmuire a minților lor înfierbântate. Răspunsul stătea în însăşi starea lor de spirit, pentru Julia ca o atingere a stelelor cu mina, pentru Rafael, precum coborârea în infern. Pentru ca ce altceva putea sa însemne pentru el a o avea din nou, de data asta fara reticente, dar cunoscându-i sentimentele şi prejudecățile, care o făceau sa devina intangibila.

Temătoare, Julia se ridicase într-un cot şi ii căuta privirile pentru a citi în ele aprobarea sau respingerea. Nu ştia daca şi el împărtăşea senzația de descătuşa-re, acum ca scuturile fuseseră coborâte. Era îngrijorata pentru ca nu auzea de pe buzele lui nici-un cuvânt de dragoste, nici-o mărturisire, nici-o dovada ca şi pentru el ceea ce avusese loc intre ei era la fel de desăvârşit şi înălțător. Ii văzu doar cuta din-tre sprincene adâncindu-se, în timp ce gura i se arcuia într-un zâmbet ironic.

Ignorând toate semnalele deja evidente şi călcându-şi pe mândrie, se apleca înspre el şi depuse un sărut uşor exact acolo unde coltul buzelor se ridica indicând fara doar şi poate o unda de superioritate. Rafael nu se putea abține sa nu-şi dovedească sieşi ca e un „macho” de la început pina la sfârşit. Interpreta greşit sărutul ei, ca pe o rugăminte, sau ca pe o invitație şi cu un gest la fel de uşor ca şi un zâmbet o ridica deasupra lui, înfigând-o pur şi simplu în singurul organ pe care nu-l putea monitoriza cu ajutorul creierului.

Luata prin surprindere, Julia se supuse, intrând într-un joc amețitor, vrăjita de senzațiile pe care degetele lui abile i le răspândeau în tot corpul numai atingându-i sau frământându-i sinii. Ştia exact când sa o ciupa, când sa o mângâie, când să-şi coboare palmele pe soldurile rotunde pentru a-i imprima ritmul dorit de el, sub mâinile lui se transformase în lutul primordial şi se lăsa modelata precum un vas pe roata olarului.

Trunchiul ei descria, în funcție de impulsurile date de el, mişcări circulare sau de fandare, parul ii izbea ritmic fata, sau umerii, sau sinii, urmând îndeaproape cerințele „stăpânului”. Se arcui puternic spre spate, din nou pentru a-l primi în totalitate, iar când degetele lui interveniră pentru a o ridica din nou în vârtejul dureros de plăcut, simți ca orice fărâmă de voința o părăseşte, doar pentru a fi sigura caşi primeşte răsplata obedientei.

Nu se opri din goana nebuna decât atunci când se simți din nou uşoara ca un fulg, zburând în cercuri largi prin sferele cele mai înalte ale plăcerii. Din colturile ochilor ii țâşniră lacrimi, realizând ca va fi sclava acestor „daruri” pentru toată viața ei. Era sigura ca nici-un alt bărbat nu o va putea aduce pe aceleaşi culmi şi nu ii va mai putea inocula o asemenea putere, o povara de fapt, ştiind ca lumile lor erau fundamental diferite şi incompatibile.

La periferia conştiinței insa înregistra alt fapt neliniştitor: în modul lui de a o avea şi de a o face a lui, Rafael era fara nici-un dubiu, bărbatul care o drogase şi o violase în noaptea petrecerii de la spital. Aceasta constatare care căzu în mintea ei ca o ultima piesa, reîntregind puzzle-ul care o chinuise atâta vreme şi avu pentru ea efectul unei galeți cu apa rece primite în plina figura.

Ii arunca o privire frugala bărbatului de sub ea, gândindu-se deja detaşat ca prin toate cele pe care le ştia despre „tainița” din dormitorul lui şi despre reconstituirea recent încheiata a mozaicului de imagini şi gesturi, era înaintea lui cu cel puțin doi-trei paşi, un avantaj care nu putea fi ignorat şi care ii arunca în vene o doza benefica de adrenalina.

Se afla într-o poziție de superioritate relativa şi nu avea de gând să-şi risipească atu-urile. Trebuia sa caute o cale prin care sa se răzbune dar nu avea inca nici-o idee de unde sa înceapă. Şi-ar fi tras pentru început câteva perechi de palme, pentru uşurința cu care ii cedase, pentru ca doar câteva clipe mai târziu sa se razgin-deasca, felicitându-se pentru

atitudinea ei prin care obținuse doua reprize de sex de calitate „Premium”.

Dar ceea ce o făcu într-adevăr sa întrevadă o cale pentru a-l pedepsi pe cel care ii distrusese visele şi o făcuse sa se îndoiască de discernământul ei chiar şi numai pentru câteva momente, fu Rafael însuşi.

— Hei, păpuşă, te descurci destul de bine pentru o începătoare! In forul lui interior nu se putea abține sa nu se autopersifleze. Nu o ridiculiza pe ea, ci se deplângea pe el însuşi, pus la zid de o femeie care se transformase pe nesimțite în obsesia vieții lui. Aşa ca, pentru a nu-şi scoate la iveala adevăratele sentimente, trebuia sa o facă sa creadă ca nu l-a afectat în nici-un fel ceea ce se întâmplase. Ar fi devenit teribil de expus şi de vulnerabil, noțiuni incompatibile cu propria lui persoana.

Julia insa lua replica lui „ad litteram” şi de la o atitudine nesigura trecu în numai câteva secunde la furie. Reuşi totuşi să-şi reprime primul impuls, curioasa sa afle mai multe despre pertenerul ei ocazional de sex. Deliberat, mima încântarea fata de remarca lui, ca şi când i-ar fi făcut vreun compliment.

— Şi zici ca ma descurc binişor? Cred ca glumeşti! Zise ea pe un ton uşor amuzat. Afla ca mi-am dat toată silința, pentru ca ştiam ca o să-mi acorzi calificative şi nu-mi doream sa aterizez în coada listei.

Puțin cam derutat, Rafael încerca să-şi limpezească puțin privirea, nevenindui să-şi creadă urechilor. Oare sa fie ca în fiecare femeie zace o „meseriaşă”?

Nu, nu putea sa creadă aşa ceva. In ciuda evidentei, chiar.

— Despre ce lista vorbeşti? Se auzi el întrebând.

— Hai, nu te mai preface. Toată lumea ştie ca ai evaluat la viața ta sute de femei. Cum ar fi fost ca tocmai eu, cu toată atenția pe care mi-o acorzi, sa te dezamăgesc.

— Vorbeşti serios?

— Rafael, mi se pare mie, sau te prefaci ca nu înțelegi? Ce e neclar în tot ce ți-am spus? Eu eram o fetiță cu codițe pe

vremea când tu erai urmărit de cohorte de femei. Asta nu înseamnă altceva decât ca la viața aventuroasa pe care ai dus-o nu te mai incinta aerele de naivitate ale unei adolescente. Şi, de ce sa nu fiu sincera, nici eu nu mai am nimic din inocenta acelei vârste.

Ridicat într-un cot, Rafael o privea siderat. Nu putea sa accepte nici în ruptul capului ca cea care ii vorbea era dulcea Julia, femeia care ii bântuia visele şi care ii făcea, doar cu un zâmbet sau o privire, să-i bata inima mai repede.

— Pentru mine tu eşti unica, mărturisi el cu o voce răguşită. Indiferent ce mi-ai spune. Uitase complet de atitudinea indiferenta, cu care ar fi trebuit s-o insele.

Nu ai nici cea mai vaga idee despre sentimentele mele fata de tine, dar nu-ți fac nici un reproş pentru asta, vina îmi aparține în totalitate.

— Sa înțeleg ca eşti capabil de sentimente? Il persifla Julia, cu un zâmbet poznaş în coltul gurii, surprinzând exact esența mărturisirii abia rostite.

Întâlni insa privirea lui cenuşie şi-şi pleca repede pleoapele, ruşinată.

Mai ales fata de cei pe care tocmai ii călărise. Nu-i stătea în caracter sa fie caustica şi asta o costa impurpurarea obrajilor. Tentat de stânjeneala ei, Rafael ridica o palma şi îşi trecu dosul degetelor peste pielea trandafirie, făcând-o sa se înroşească şi mai tare.

Tandrețea din spatele gestului lui vorbea deja mai mult decât o suta de cuvinte.

— Nici nu ştii ce efect ai asupra mea.

Julia mai mult ghici decât auzi replica lui.

— Ma indemni sa descopăr toate tainițele sufletului tau, sa scot la iveala toate gândurile tale ascunse. As vrea sa te pot convinge ca ceea ce-ți spun vine din inima şi nu se încadrează în nici-un tipar preconceput.

Ridica din nou mina, de data asta pentru a-i dirija peste umărul gol o şuviță rebela, dar greutatea parului îl făcu sa revină imadiat la loc. Îşi plimba din nou dosul degetelor,

urmărind curbura lina a gâtului, pina la sinul moale şi cald care se odihnea pe brațul îndoit. Se apleca sa sărute globul viu, rezemându-şi obrazul, într-un gest de infinita tandrețe.

Continua sa vorbească în noua poziție, fiindu-i parca mai uşor sa continue mărturisirile fara a o privi drept în fata.

— De când te-am văzut prima data, mi-am dat seama ca reprezinți o personalitate aparte. Nu te interesau bărbații şi aveai o duritate puțin atipica vârstei pe care o traversai. M-a uimit indiferenta pe care o afişai şi, intrigat în prima faza, miam dat seama ca nu era ceva fals. Atunci când ne-am dus la strand eram deja fermecat.

Eram subjugat de prospețimea ta, de felul matur în care tratai probleme adulte. Nu ştiam mare lucru despre tine iar tu erai hotărâtă să-mi refuzi acest privilegiu.

Dornic să-i înregistreze reacțiile, ceda impulsului de a se răsturna pe spate, chiar daca imaginea ei era cu susul în jos. Ii urmarea doar ochii. Ar fi fost în stare sa petreacă ore în sir, chiar fara sa scoată o vorba, adâncit în irişii de un verde ireal. Contactul vizual ii înlătura toate temerile pentru ca citea în ei pace şi acceptare.

— Mai târziu, la petrecerea de absolvire, am făcut o mişcare greşita. Nu ştiam nimic despre moartea tatălui tau şi singura mea dorință era sa dansez cu tine în brațe pina la ziua. Dar, poate, a fost mai bine asa. Nu stiu daca ți-aş mai fi dat drumul şi toată vraja ar fi dispărut prematur. Ştii, am descoperit o chestie, zise el abandonând tonul uşor melancolic, cu tine nu ma plictisesc niciodată.

Se răsuci din nou, prinzindu-i degetele şi depunând sărutări mici pe vârfurile falangelor.

— In relațiile mele cu femeile, cucerirea era deja începutul sfârşitului.

După „evaluare”, cum ii spui tu, nu mai eram interesat de persoana în cauza. In cazul tau insa mi se pare ca de fiecare data îmi expui o alta fațetă. Eşti mereu plina de neprevăzut.

Un argument în plus pentru suspiciunea ta cu privire la capacitatea mea de a avea sentimente.

Se juca acum cu degetele pe care nu se indura sa le dea drumul, impletindule meticulos şi cu şuviţe întunecate. Julia îl urmarea fara să-l întrerupă, răbdătoare ca marele Sfinx şi la fel de impenetrabila.

— Când am aflat ca ai plecat la Huston, la colegiu, mi s-a părut o pierdere ireversibila. Şi aproape ca a fost. Acolo ai cunoscut bărbatul cu care mai târziu te-ai logodit şi cu care te-am văzut la restaurant. Nu stiu daca soarta te-a păstrat pentru mine fiindcă Jack, parca aşa îl chema, a murit în accidentul ala stupid de maşina.

Inconştient, ii strânse puţin degetele în palma calda, semn ca îl afectase vestea, la vremea respectiva. O privi din nou şi în ochii ei citi uimirea fata de detaliile din viaţa ei pe care nu i le furnizase niciodată.

— Nici nu ştii cât de disperat am fost în săptămânile alea în care te-ai zbătut intre viaţa şi moarte, cât de mult as fi vrut să-ţi fiu alături. Dar a fost imposibil.

Medicii mi-au interzis accesul, iar Graham era mai ceva decât o cloşcă, agitându-se pe coridoare, monitorizând şi acaparând toată acţiunea.

Ajunsese deja cu capul în poala ei şi ii depuse un nou sărut uşor ca o mângâiere pe pielea neteda de pe abdomen.

— Iar atunci când te-am revăzut în sala de festivităţi a spitalului, mi-a fugit pământul de sub picioare. Ştiam ca ţi-ai făcut rezidenţiatul la Denver şi ma aşteptam sa accepţi un post acolo, unde aveai toate cărările netezite. Nu stiu ce te-a făcut sa revii în Canon City, dar şi de asta data, bănuiesc ca a fost tot mina sortii.

Daca sirul mărturisirilor ar fi continuat în acelaşi ritm, Julia îşi spuse ca, în mod normal, acum ar fi trebuit sa dezvăluie modul în care o drogase şi o dusese la Casa de la Cascada. Dar, se pare ca Rafael nu era inca pregătit pentru mărturisiri complete.

— Iar faptul ca ma aflu acum, cu tine, aici, înseamnă pentru mine mai mult decât orice as fi visat vreodată. Mi-am imaginat de o mie de ori momentul asta în tot atâtea feluri.

Ca şi când ar fi vrut sa se scuze pentru modalitatea de abordare, continua:

— N-am avut nici cea mai mica intenție sa te brutalizez, sa ştii. Voiam sa fac dragoste cu tine, dar la modul calm, pasnic, sa ne bucuram unul de altul în egala măsura. Dar ai un „nu stiu ce" care ma scoate din minți! Ma provoci la disputa şi ai un talent îngrozitor de a scoate la suprafață tot ce e mai rau în mine.

Ii răsfira printre degete parul, simțindu-l mătăsos şi greu. Ochii i se desfătau cu chipul ei atât de cunoscut, coborau spre buzele roşii şi umflate de atâtea săruturi, alunecau de-a lungul gâtului din nou spre sinii obraznici, făcându-l sa o dorească cu şi mai multa intensitate.

— As vrea sa ma priveşti în ochi când sunt cu tine, şopti el.

— Când eşti cu mine? Il interoga ea nevinovata.

— Nu, prepoziția corecta este „in", dar n-am vrut sa fiu din nou tratat cu un refuz.

Inconştient de descoperirile pe care Julia tocmai le desăvârşise, îşi închipuia ca în acest fel, cald şi apropiat, deținea în continuare avantajul „călărețului".

Numai ca de data asta, calul lui era de jucărie. Iar Julia îşi promise în gând să-l pună la respect aşa cum nici-o alta femeie n-o mai făcuse înaintea ei. Cât de curând urma să-şi joace şi ea cartea şi avea sa câştige.

Reparațiile pentru ca înfățişarea ei sa redevină la forma inițiala ii luară mai bine de o ora. De data asta îmbraca o rochie sobra, închisa la culoare, dar care evidenția în modul cel mai sugestiv cu putința contrastul cu nuanța de piersica a tenului ei, conferindu-i o strălucire aparte. Îşi prinse parul într-o împletitura simpla, franțuzeasca, lăsând sa alunece pe spate o coada groasa, stăpânita de propria ei greutate.

Prin înfăşurarea unei panglici de un verde pal printre şuvițele împletiturii, obținu un adevărat „şarpe" unduitor cu sclipiri de mătase.

Pe deasupra rochiei îşi lua o vesta-sal, lucrata manual dintr-un fir verde de aceeaşi nuanța ca şi cea prinsa în par şi opta

pentru pantofii pe care-i refuzase în faza inițiala, dar care erau infinit mai comozi decât sandalele abandonate prin cine ştie ce ungher de sub pat.

Încă se gândea la modul în care ii pusese lui Rafael în brațe un ghemotoc de haine ce reprezentase odată un costum Armani şi cum îl expediase ca pe un „prestator de servicii" care nu se ridicase la înălțimea aşteptărilor. Imaginea lui, gol, cu vestimentația la pachet, împleticindu-se pe scara, încălțat doar cu pantofii, singurul articol pe care fusese în stare să-l recupereze în timp record, umilit şi stupefiat de modul în care era tratat, ii aduse un zâmbet pe buzele tumefiate, atrăgându-i parca atenția asupra necesității reinstaurării aparentelor.

Scotoci câteva minute în congelator după câteva cuburi de gheata şi îşi aplica rapid o compresa, pregătindu-şi cu cealaltă mina o combinație infailibila de rouge şi fond de ten, care avea menirea de a crea o iluzie optica, diminuând puternic dimensiunile buzelor muscate până la sânge.

Câteva minute mai târziu reveni în fata oglinzii pentru a constata efectele retuşurilor şi fu de-a dreptul încântata de rezultatele obținute. Daca n-ar fi fost tremurul neîncetat al muşchilor coapselor şi durerea surda pe care o resimțea înăuntrul ei, îşi spuse ca şi-ar fi putut imagina ca nu se întâmplase nimic. Pentru o clipa insa o fulgera un fior de panica, pentru ca din toată povestea asta se putea alege cu ceea ce era mai rău: sexul neprotejat lasă în cele mai multe cazuri „efecte" nedorite. Dar era prea devreme sa se îngrijoreze. Oricum, în cele din urma, pentru orice „efect", exista şi o soluție.

Se precipita spre maşina parcata pe alee, în fata casei şi demara cu multa atenție, stăpânita de o senzație de bine, ceva intre un triumf total şi o realizare de proporții. Cu puțin noroc, în seara aceea, avea sa le atingă pe amândouă.

Nu mica-i fu uimirea când printre primii invitați pe care-i zări atunci când pătrunse pe peluza din spatele casei familiei Slater fu chiar agresorul ei preferat, d-l Rafael Montoya, spilcuit la patru ace, costumat într-un tuxedo impecabil, cu

pantaloni negri cu vipuşca satinata, cu papillon şi chiar cu o garoafa roşie ca o gura plina de păcat, la butoniera.

O ignora în mod deliberat, jignit în amorul propriu, călcat în picioare de o țărăncuța fara minte, cu aere de chirurg neurolog. Nu conta pe admirația lui necon-ditionata, aşa ca înainte printre grupurile de musafiri, mulți dintre ei colegi de la spi-talul St Thomas More. Fu lăudata şi interogata în legătura cu ținuta de excepție şi cu motivele întârzierii în egala măsura, iar ei nu-i fu greu sa improvizeze o poveste des-pre o vecina venita în vizita de care nu putuse sa scape cu una cu doua, fapt care nu îngrijora pe nimeni.

Se integra extraordinar de repede printre cei prezenți, pentru a fi extrasa din mijlocul unei discuții de sărbătoritul însuşi.

— Credeam ca nu ai curajul sa vii, o întimpina el, replica demonstrând de departe ca fusese aşteptata.

— Nu ştiam ca în ziua de azi a veni la o petrecere constituie un act de „curaj", ii răspunse ea peste umăr. Dar, de fapt, ce se întâmpla? Completezi un chestionar pe puncte, sau ce? Şi daca „da", eu unde mă încadrez?

Încântat de buna ei dispoziție, Joyce o întoarse cu fata la el şi o strânse uşor la piept.

— Nu completez nici-un chestionar, nesuferito ce eşti! Nu ți-am spus ca am planuri mari cu tine în seara asta? Te-am avertizat doar!

— Şi cam cum se traduce în viziunea ta „planuri mari"? Şi de ce cu mine?

— Pentru ca eşti o persoana speciala şi pentru ca eu m-am hotărât, în sfârşit, sa fac ceva cu viața mea. M-am saturat sa mi se reproşeze în continuu ca după realizarea profesionala trebuie sa trec la fapte şi în ceea ce priveşte viața de familie. Aşa ca.

Vorbele lui Joyce ii dădeau într-un fel frisoane pe şira spinării, dar se străduí sa respire adânc şi sa lase desluşirea înțelesurilor ascunse pentru mai târziu.

De aceea, se simți salvata de începerea unei melodii dansante, moment în care primi şi prima invitație pe ringul

amenajat în continuare cu terasa.

— Dragul meu, îşi începu d-na Slater interogatoriul subtil, asta sa fie oare aleasa inimii tale? Doar ne-ai promis.

— Nu-ți face griji, mama, ştii doar ca atunci când promit ceva mă țin de cuvânt. Ar putea fi ea, ar putea fi alta, doar am de unde alege.

O urmări cu privirea pe Julia, parca nehotărât încă asupra a ceea ce voia sa facă. Nu era uşor sa iei o decizie şi asta pentru o viața întreaga. E adevărat ca numai aşa ar fi putut scăpa de insistentele d-nei Slater, o femeie altfel destul de înțelegătoare fata de perioada şi-aşa destul de lunga în care fiul ei adorat „copilărise" zburând din floare în floare, fara odihna.

Nu s-ar fi alarmat degeaba, dar se gândea în permanenta ca pe măsura ce timpul se scurgea ireversibil pretențiile lui Joyce fata de idealul feminin vor adăuga din ce în ce mai multe cerințe, pentru ca în final nici-i femeie sa nu mai fie capabila sa le acopere. Iar ea era la o vârsta la care îşi dorea măcar să-şi vadă nepoții, daca nu să-i şi crească, iluzie care în curând avea sa rămână doar în acest stadiu, fara şanse de împlinire.

Căsătorita şi ea la vremea apariției primilor ghiocei la tâmple, Elizabeth Suellen Slater, născuta Willington fusese o adevărata frumusețe toată viața ei. Se luptase din răsputeri să-şi mențină condiția fizica şi chiar şi acum, la 70 de ani nu a-rata mai mult de 50 din ei. Articolele cosmetice şi operațiile de chirurgie estetica ii păstrau pielea fetei neteda, fara prea multe riduri, cu cicatricele bine disimulate la ra-dacina parului şi în dosul urechilor.

Ştiuse cum „sa ia ochii" purtând bijuterii ostentative sau vopsindu-şi parul bogat în nuanțe spectaculoase, artificii menite sa atragă privirile asupra lor, fara sa mai insiste după urmele adevăratei vârste. Provenea dintr-o familie aristocratica, dar cu toate acestea, nu-şi mai dorea acum pentru fiul ei sa urmeze tradiția familiei.

Voia numai să-l vadă însurat, bine, nu cu orice spălătoreasa, dar nu mai emitea pretenții desuete asupra

originii viitoarei sale nurori. Asta fusese valabil mai demult, când încă nu prețuia prezenta urmaşilor, iar descendenta aristocratica mai are şi ea din când în când nevoie de o împrospătare. Aşa ca fata putea sa fie şi îmbogă-țita conjunctural, sau prin propriile forte, nu mai conta, numai sa fie sănătoasa şi prolifica.

O măsura acum din cap până în picioare pe Julia, ea fiind de departe cea mai proaspăta achiziție a fiului ei. Ii plăcea felul ei modest de a fi şi ca nu încerca în vreun fel sa atragă atenția. Nu avea nici-un defect fizic, era chiar tinerica şi o considera deja supusa şi iubitoare cât să-l înconjoare pe Joyce cu toată dragostea şi atenția de care el avea atâta nevoie.

Nu pentru ca Elizabeth Slater ar fi fost la rândul ei o soție supusa şi iubitoare.

Nu. Încercase pe cât ii stătuse în putere să-l tina pe Fitzgerald Slater în lesa, sa îl comande şi să-l dirijeze numai în direcțiile de ea acceptate. Iar iubitul ei Fitzgerald de-aia nu mai putuse. Se folosise de orice prilej de a o înşela chiar cu prietenele ei cele mai bune, îşi ascunsese cu atâta abilitate intențiile incit înspre urechile ei nu „transpirase" nici-una din aventurile lui, unele întinzându-se ca durata chiar şi ani buni de zile.

Sub aspectul lui de bonom, tatăl lui Joyce avusese grija ca după naşterea şi-aşa târzie a fiului sau să-şi practice o vasectomie, evitând în acest fel sa împânzească oraşul cu bastarzi şi cu amante care i-ar fi bătut la uşa ca sa i-i pună în brațe. Fusese o hotărâre dureroasa, pentru ca avusese relații cu femei de la care şi-ar fi dorit un alt copil, dar sănătoasa, fiindcă numai el ştia ce i-ar fi auzit urechile din partea soției sale, cea cu sânge regal, daca aşa ceva s-ar fi întâmplat.

De aceea, părinții lui Joyce creau aparenta unui cuplu neclintit în fata vremii şi a vicisitudinilor vieții, iubindu-se la fel ca-n prima zi, constituind o unitate de monolit. Aveau o casa agreabila, mai mult decât încăpătoare şi-şi doreau cu ardoare sa fie umpluta cu Joyce-i mititei şi gălăgioşi. Pentru

Elizabeth ca sa asigure continuitatea familiei, pentru Fitzgerald pentru a umple golul din sufletul lui, fiind un mare iubitor de copii.

Iar în momentul în care Elizabeth o aborda pe Julia erau din nou un grup compact, umăr la umăr, uniți de aceeaşi cauza.

— Domnişoara Julia, am auzit ca lucrați la acelaşi spital cu fiul nostru, fu formula de introducere rostita mieros de actuala şi unica d-na Slater.

Derutata de interpelarea neaşteptata, Julia privi la început de jur împrejur pentru a fi sigura ca ei i se adresează.

— Da, e adevărat, găsi ea de cuviința sa confirme, deşi nu înțelegea de ce mama lui Joyce ii aplica acel chestionar.

— Cum ti se pare Canon City? Îşi continua imperturbabila interogatoriul Elizabeth, fiind convinsa ca fata provenea din alta zona geografica.

— La fel ca atunci când eram copil, veni răspunsul, care aproape ca o făcu sa se clatine pe picioare pe interlocutoarea ei. Nu s-a schimbat prea mult, vreau sa spun şi în asta consta în esența farmecul lui. Pare un oraş uitat de timp, neafectat de arhitectura moderna şi de dezvoltare pe verticala.

Făcu o pauza, zâmbi, după care fu rândul ei sa întrebe:

— Nu ştiați ca sunt localnica, nu-i aşa?

Elizabeth tuşi ca şi când ar fi înghițit o musca verde şi îşi recăpăta instantaneu zâmbetul mieros.

— Pe cuvânt ca da. Chiar mă şi chinuiam sa detectez un accent aparte care sa mă ajute să-ți localizez originile, dar nu am avut suficient timp la dispoziție.

Ia uite, cine s-ar fi gândit? Chiar te-ai născut şi ai crescut aici? Nu-mi vine sa cred.

— Ba da! Râse Julia scuturându-şi uşor umerii. Tatăl meu a fost pro-fesor la University of Colorado, iar bunica mea era Maria Donatto, daca ați auzit de ea.

— Deci tatăl dumitale era fiul Mariei Donatto.

— Nu! Mă scuzați! Eu v-am indus în eroare, se scuza amuzata Julia. Tatăl meu era Peter Dennison iar Maria Donatto era bunica mea dinspre mama. Nu cred ca ați auzit

despre ei, pentru ca nu făceau parte din cercurile pe care bănuiesc ca le frecventa familia d-voastra. Mama a murit de mai mulți ani, când eu şi fratele meu eram doar copii, în timp ce tata i-a supraviețuit, dar a fost victima unui accident şi a rămas paralizat. Atunci s-a retras de la catedra şi.

— A! Acel Dennison! Un accident de motocicleta, mă tem, spuse d-na Slater pe nerăsuflate, amintindu-şi cu precizie persoana şi evenimentul care făcuse destula vâlva în orăşelul lor. Şi ce i s-a mai întâmplat?

— In afara de faptul ca s-a înrăit şi ca a încercat sa se sinucidă până când a şi reuşit, nimic important. A murit şi el acum câțiva ani, exact când eu terminasem colegiul şi mă pregăteam sa intru la universitate Conversația se frânse ca şi când s-ar fi simțit nevoia unui moment de reculegere.

Nici pentru Julia nu era prea uşor să-şi aducă aminte de singurătatea ei, în timp ce iscusita d-na Slater avea nevoie de timp ca sa „rumege" informația.

Şi pentru ca discuția părea ca se încheiase, Julia avu tendința sa se îndepărteze pentru a nu importuna cu prezenta ei. Elizabeth insa fu foarte vigilenta şi o prinse uşor de braț, cât s-o aducă înapoi, la poziția inițiala.

— Îmi pare sincer rău, enunța ea de complezenta un regret total fals, cautindul din priviri pe fiul ei, care ar fi trebuit să-i ofere o explicație. Înregistra numai o figura cunoscuta, pe Montoya jr., căruia ii adresa un zâmbet vag, inconştient. Dar cum se face ca după atâta carte ai venit sa te „aşezi" tot în oraşul natal? Nu ai avut alta perspectiva, sau ce s-a întâmplat?

Puțin nemulțumita de prezenta lui Rafael, care ii sufla în ceafa, dar şi de indiscreția nejustificata a gazdei, Julia făcu totuşi efortul sa răspundă calm:

— D-na Slater, oportunitățile în domeniul medicinii sunt la fel de efemere ca şi în tot ceea ce ne înconjoară. Alegerea a fost insa a mea, în primul rând pentru ca părinții mei au avut o casa, aşa ca nu mai trebuia sa cheltuiesc bani cu un apartament şi în al doilea rând pentru ca, în sinea mea, am

considerat şi pe buna dreptate, ca şi locuitorii unui orăşel ca acesta au dreptul la cadre medicale pregătite pentru orice tip de intervenție. Nu-mi sta în caracter sa mă laud, dar în Denver, unde mi-am făcut rezidențiatul, mă pot întoarce în orice moment, echipa de chirurgi de acolo mă aşteaptă cu brațele deschise.

Sesizând depăşirea limitei normale de interes, chiar daca un pic cam târziu, Elizabeth Slater bătu în retragere.

— Scuză-mă ca mă amestec, dar eşti cea mai noua cunoştința a lui Joyce şi mi-ai făcut încă de la început o impresie de excepție. Daca te-au deranjat întrebările mele, sa ştii ca au fost puse numai din curiozitate.

Joyce, apărut ca din pământ, ținându-l amical pe Rafael de braț, li se alătură, alarmat de faptul ca în ultimul sfert de ora mama sa o acaparase pe Julia.

Aşteptând de la el parca o mina de ajutor, Julia îşi ridica irişii de un verde tulburător înspre colegul ei, implorându-l din priviri sa ia atitudine. De cealaltă parte, mama lui aştepta cu nerăbdare sa facă anunțul oficial, fiind dispusa la orice tip de concesie.

Pina la urma, Julia părea o fata de teraba, care n-ar fi trebuit să-i creeze probleme pe termen lung.

— Draga mea, începu Joyce, parând sa nu observe tensiunea ce plutea în aer, nu ştiu daca ti l-am prezentat pe prietenul meu, Rafael Montoya şi el un oaspete drag. Suntem prieteni de foarte multi ani şi trecerea timpului nu ne-a afectat în nici un fel relația.

Julia era pe punctul de a face o criza de nervi, aşa ca ii trebui toată puterea ei de concentrare pentru a se aduna într-un zâmbet viu, ce-i aduse, nesperat, gropite în obraji.

— Sigur ca îl cunosc pe d-l Montoya, ciripi ea, deşi în sufletul ei ar fi dat orice sa nu fie confruntata cu el. Îl văzu rânjind satisfăcut, în timp ce privirile obraznice coborau de-a lungul trupului ei pe care doar cu câteva ore în urma îl admirase în toată splendoarea şi goliciunea lui.

Deşi era sigura ca Rafael nu deținea puteri paranormale, avea senzația ca ochii lui penetrează nevolnicele haine, arzând ca un laser, pentru a-i permite sa ajungă nestingherit la pielea aurie, pe care o mângâiase şi o sărutase cu atâta patima.

Şi dintr-o data, simți nevoia sa expună mai mult, ceea ce şi făcu, împingând înainte pieptul şi îndreptându-şi spatele, scoțând în evidenta relieful sinuos al trupului ei. Cu coada ochiului văzu reacția organismului lui Montoya, prin gestul nu destul de bine mascat, prin care mina din buzunarul pantalonilor încerca sa repună „lucrurile" în ordinea lor fireasca.

— Am putea spunea chiar ca suntem vechi prieteni, ii forța el mina, con-tinuind sa zâmbească strepezit. Ne cunoaştem de mai bine de zece ani.

— E adevărat, dulceața? Se întoarse uimit Joyce înspre ea. Nu mi-ai spus nimic.

— Sincera sa fiu, nu prea am avut ocazia sa discutam pina acum. La spital întotdeauna e prea ocupat, ca şi mine de altfel. se scuza ea, stinghera, căutând o justificare pe care nu i-o cerea nimeni.

— Ei, cum asa? Ma dai de gol? Încerca Joyce sa salveze situația cu o gluma. Trebuia sa te programezi la audienta.

— N-aveam nici cea mai mica şansă, mai ales când avem ture inverse sau suntem de garda. De fapt, munca în spital în afara de faptul ca e foarte solicitanta e şi foarte egoista. Îți absoarbe atenția, îți ocupa tot timpul, poate şi din cauza asta nu am avut timp sa stam la taclale.

Julia ii oferea o scuza, desi adevărul era cu totul altul. Atunci când erau la spital, chiar daca aveau un moment de respiro şi beau o cafea în camera infirmierelor, sau la vestiar, Joyce nu-i acordase niciodată mai multa atenție decât unui dulap în care surorile îşi păstrau efectele personale. Iar acest interes nejustificat, cel puțin pentru ea, nu-şi găsea absolut nici-o explicație logica.

— Chiar asa, interveni Rafael, de când va cunoaşteți voi aşa de bine?

De niciodată, ar fi fost gata sa răspundă Julia. Şi nu ar fi spus nici-o minciuna.

— Pai, de la început. De când a venit la noi la spital, afirma Joyce cu tărie.

În fiecare zi o vedeam pe culoarele spitalului şi nu ma mai saturam privind-o.

Ca sa vezi, reflacta ea în sinea ei. Eu as fi putut sa bag mina în foc ca nici nu m-a observat. Darmite sa ştie cum ma cheama şi ce învârt. Îl privi întrebător, expresie care nu-i scapa deloc lui Rafael. Din mimica ei deduse ca Joyce se rezumase la a o urmări, interesat sau nu, tocmai pentru a-i acorda un punctaj, mai rămânea sa descopere şi în ce scop. Daca ar fi vrut s-o aducă în patul lui, s-ar fi mulțumit cu practicarea acestui „sport" şi nu ar mai fi invitat-o acasă la el pentru a le-o prezenta părinților lui. Şi numai în caz de extrema urgenta ar fi depus-o în cimpul vizual al dnei Slater, care dispunea de un scanner extrem de performant.

— Ți-a trebuit ceva timp ca să-i descoperi calitățile, tatona el terenul, fiind sigur ca prietenul lui va fi prins pe picior greşit. Bănuiesc ca ai intenții serioase pentru ca o fata ca ea nu mai găseşti aşa curând.

Remarca o făcu pe Julia sa se înroşească pina în albul ochilor, iar pe Elizabeth Slater sa sare ca arsa:

— Deci garantezi ca e o fata buna, interveni ea extrem de inoportun.

Replica ei ii aduse un mic hohot de ris lui Rafael, Juliei ii împurpura din nou obrajii, iar pe chipul lui Joyce aduse o expresie confuza.

Foarte mirata de reacțiile stârnite, Elizabeth Slater ii privi pe rând pe toți cei prezenți, oprindu-se într-un final asupra soțului ei care, complet strain de subiectul discuției, contempla doua blonde care se îndepărtau unduindu-şi lasciv soldurile.

Surprins ca a devenit brusc centrul atenției, d-nul Slater începu sa tuşească încurcat, neştiind exact ce se aştepta de la el.

— Nu va faceți griji, doamna, va asigur ca alta mai buna nici nu se poate, răspunse Rafael inca amuzat, încercând sa salveze situația. Dar exact în acelaşi moment mintea lui percuta şi-l determina sa puna o întrebare la fel de importuna ca şi cea a gazdei: Dar, daca nu va e cu supărare, care sunt intențiile d-voastra cu Julia de trebuie sa garanteze cineva pentru ea? Vreți s-o angajați medicul d-voastra de familie, sau ce? Nu va ajunge un doctor în casa?

— Dar cum, daca este vorba despre viitoarea.

— Mama, hai sa nu ne pripim, o avertiza rapid fiul ei, asta nu e o chestiune pe care s-o discutam în momentul asta. Ii arunca o privire plina de reproşuri şi ii lua pe Rafael şi pe Julia de brat, îndepărtându-i de curiozitatea morbida a mamei lui. E vorba despre o surpriza, le mărturisi el puțin ruşinat celor doi. Eu cred ca ar fi mai bine sa ne continuam distracția, nu sa ne aplecam spre conversație. N-am dreptate?

Şi pentru ca din difuzoarele instalate discret printre tuiele înalte se revărsa o melodie dansanta, o prinse pe Julia de talie, trăgând-o după el în ringul de dans. Rămas pe margine, Rafael continua insa sa se gândească la interesul brusc manifestat de mama prietenului sau, iar concluziile găsite nu fura deloc liniştitoare.

Îl zgindara ca o rana nevindecata, singura direcție în care ii fugeau gândurile era aceea ca Joyce, desi nu-i făcuse nici-o mărturisire în acest sens, intenționa sa o ceara în căsătorie pe Julia. Iar asta era partea cea mai puțin grava, ce s-ar fi întâmplat daca, odată propunerea făcută, ea o sa accepte! Mai ales după ce el se purtase ca un mitocan fara cea mai firava justificare.

Ii privea pe cei doi dansând şi gelozia îl rodea în suflet cu dinții ei ascuțiți de piranha. Numai alăturarea lor şi trebuia sa recunoască – constituiau un cuplu perfect – îl făcea sa turbeze de furie. Era la limita suportabilului, exact ca şi cu

ani în urma, când ea se logodea cu Jake, iar el o privea neputincios de la distanta.

Dar acum circumstanțele erau altele! Atunci doar visase la ea şi o considerase intangibila, dar acum era fara doar şi poate femeia lui! Doar o simțise vibrând sub el, o surprinsese cedând de buna voie, era limpede ca şi ea simțea ceva pentru el.

Nu deținea certitudini şi nici nu se baza prea mult pe ele. Dar în privința Juliei era sigur ca are sentimente profunde pentru el. Altfel, de ce-l întărâtase, de ce-i răspunsese, de ce fremătase cu el la unison?

Profita de pauza intre melodii pentru a stinge cu pantoful cea de-a treia țigară şi se precipita spre Julia pentru a o invita la dansul următor. Ar fi putut avea surpriza să-i întoarcă spatele şi să-l lase cu buzele umflate, aşa cum merita. Dar, nu, Julia nu voia sa se dea în spectacol, aşa ca se lăsa cuprinsa strâns de brațele pe care le recunoştea şi în care se simțea atât de bine. Îşi pastra totuşi o expresie bosumflata, lasindul sa stea pe jar, daca nu voia sa aibă inițiativa unei conversații. Ceea ce nici nu se întâmplă pentru ca Rafael era nerăbdător sa afle daca e la curent cu intențiile prietenului lui.

— Ți-a spus Joyce ceva cât ati dansat? Îşi începu el tirul întrebărilor fara nici-o introducere.

— Nu. Trebuia să-mi spună ceva anume? Se interesa ea privind peste umărul lui spre celelalte perechi de dansatori.

— Ma gândeam ca poate, o data în viața, are şi el curajul sa spună lucrurilor pe nume.

— Nu vad de ce tocmai mie ar trebuie să-mi spună ceva anume, şi-aşa nu ma simt deloc în largul meu cu atâtea interbari pe care mi le pune mama lui, parca ar vrea sa descopere nu stiu ce taine.

— Nu vezi mai departe?

— Mai departe?

— Da. Dincolo de întrebările pe care ti le pune la foc automat. Nu ghiceşti ce motiv ar putea sa aibă?

— Nu-mi dau seama. făcu Julia încurcată. Întrevedea un posibil motiv, dar nu-l putea lua în serios, depăşind orice limita a imaginației.

— Hai sa te ajut, ii şopti Rafael la ureche.

— Mai bine ai pastra distanta, sau, poate, vrei sa mai ai vreun „accident”, îl readuse ea în limitele decentei.

— Din câte ştii tu, când se interesează o mama şi mai ales una care are decât un singur băiat, de situația trecuta, prezenta şi viitoare a unei fete?

Julia îşi rezerva câteva secunde pentru reflecție, respingând pe rând cele câteva alternative.

— Când el vrea sa se însoare? Veni, timida, întrebarea. Parca tot nu-i venea sa creadă.

— Vezi ca ştii? Şi nici n-ai depus prea mult efort, zimbi Rafael malefic.

Eşti o fata deşteaptă, întotdeauna am spus-o.

— Nu! N-are cum! Ce legătură as putea eu sa am cu sotia lui Joyce? Nici nu ne cunoaştem mai mult decât „buna ziua”.

— Nu ți-ai pus întrebarea de ce toată lumea îți acorda atâta atenție?

— Mie? Cine îmi acorda atenție?

— Toți. Toată lumea. Nu ai fost atenta, dar toți colegii voştri şi chiar şi membrii familiei te măsoară din priviri şi fac investigații în ceea ce te priveşte.

— Şi ce e rau în asta? Doar nu sunt o infractoare, sau vreo criminala în serie. Nu m-au mai văzut în cercul asta şi probabil de asta sunt curioşi. Nu pot sa cred ca poți să-i atribui prietenului tau un asemenea comportament. Ar putea sa se însoare cu o femeie pe care n-o cunoaşte? Despre care nu ştie nimic?

— Crede-mă ca din ceea ce trebuie sa ştie, are suficiente detalii. Te-a observat, te-a evaluat, a văzut ca nu prea îți petreci timpul în compania bărbaților, ca nu ieşi în oraş, te-a măsurat de la distanta şi a constatat ca nu te-ai înscris în fan-club-ul lui şi asta ți-a adus o groaza de puncte.

— Tu de unde ştii?

— Îl cunosc şi stiu cum procedează indivizii de teapa lui.

Şi tu m-ai urmărit şi m-ai evaluat şi asta nu înseamnă ca m-ai cerut de nevasta, îşi spuse Julia în gând, cu o uşoară unda de dezamăgire. Ca sa nu mai vor-bim despre „teapa”.

— Nu te cred. Negația ei destul de ferma nu o împiedica insa sa cada pentru câteva clipe prada reveriei, chiar daca inima ei nu „vibra” absolut deloc în apropierea lui Joyce.

— Şi nu te deranjează deloc sa fii în centrul atenției? O cobori el cu picioarele pe pământ, fara prea multe menajamente. Ura visele ce se înfăşurau în capul femeilor, aducându-le un surâs pierdut pe buze şi o privire galeşă, exact ca cele pe care le citea pe chipul ei în acel moment.

Julia începuse deja sa se enerveze, cu atât mai mult cu cât brațul lui încleştat pe talia ei abia ii mai permitea sa respire.

— Nu ma mai strânge asa! Se uita toată lumea la noi! Riposta ea nervoasa.

— Deci, te deranjează!

— Îmi displace doar modul în care ma tii atât de strâns în brațe, nu atenția celor din jur!

— De ce? Nu-ți place sa ma simți lângă tine?

— Normal ca ma indispune, ca orice exagerare, dar mai ales pentru ca vine din partea ta. Ştii, Rafael, ii zise ea lăsându-şi puțin capul pe spate ca să-l poată privi în ochi, în locul tau n-aş mai emite nici-un fel de pretenție. Sunt de acord ca am cedat la modul cel mai ruşinos cu putință, dar n-am fost eu, trupul meu a făcut-o şi asta îmi da toate motivele din lume ca să-mi para rau şi sa ma ruşinez. Dar asta nu înseamnă ca eu trebuie sa continui sa te accept, sau ca sunt o femeie uşoară, care, chiar începătoare fiind, vrea să-şi aducă în aşternut orice bărbat ieşit în cale.

— Dar eu nu sunt orice bărbat! Se răsti el, atrăgând pentru câteva clipe privirile celor din jur. Ştii foarte bine ca nu e asa! Şi poți să-i aduci acuze trupului tau pina la moarte, ca nu e el vinovat! De ce nu vrei sa recunoşti? E chiar aşa de greu?

— Sa recunosc ce, mai exact? Ca eşti un bărbat lipsit de scrupule şi ca nas fi nici prima şi cu atât mai puțin ultima

femeie de care te-ai folosi şi pe care ai batjocori-o în secunda următoare?

— Sa recunoşti ca nu ştii nimic despre mine şi cu toate astea, corpul tau e mai inteligent decât tine însăți, care te hrăneşti cu prejudecăți şi cu zvonuri culese la colt de strada.

La auzul acestei acuzații, Julia începu sa se zbată, dar brațul lui Rafael părea sudat pe talia ei fragila. Numai ruşinea fata de ceilalți invitați o făcură sa rămână în continuare în compania lui. Ochii ei scăpărau de furie iar gâtul şi obrajii ii scoteau flăcări.

— Eşti cel mai abject şi cel mai odios, cel mai grosolan şi bădăran posibil!

Eşti.

Cuvintele i se înghesuiau pe buze amenințând sa se amestece, dornice parca sa iasă toate deodata. Simțea ca se sufoca numai gândindu-se la şirurile nesfârşite de femei care trecuseră prin patul lui, iar el o acuza ca tine cont de zvonurile de la colt de strada. Nu avea nevoie de nici-un zvon, ştia şi-aşa prea multe despre el şi fiecare cuvânt era perfect adevărat.

— Sunt de acord, admise el, în speranța ca acest argument o va face sa devina mai rezonabila. Da, nu te mai uita aşa la mine, ai auzit foarte bine: sunt de acord.

Asa sunt, cum m-ai descris tu: abject, odios, grosolan, bădăran şi poate inca multe altele. Dar eu nu m-am ascuns niciodată. Nu mi-a fost frica de consecințe. Nu m-am dat pe după deget. Am iubit femeile şi ele m-au iubit pe mine. Spune tu daca exista vreo lege care sa interzică asta.

Julia îl asculta stupefiata, desi nu-i dădea dreptate în totalitate. Cămăruța cu fotografiile ei pe pereți ii dansa inca în fata ochilor.

— Şi ştii de ce? Pentru ca sunt născut pentru a oferi femeilor plăcere. Ma pricep grozav şi ma perfecționez în permanenta. Asta e şi motivul pentru care toate cele cărora le-am oferit „serviciile” vor sa rămână cu mine pentru toată viața lor.

— Doamne, ce îngâmfare! Laudă-mă, gura, ca de-aia-ți dau friptura!

Cât era de nervos, pe Rafael îl pufni risul când auzi remarca ei atât de caustica, dar în acelaşi timp, atât de comica. Ştia el de ce o amplasase pe Julia pe un piedestal, pentru ca era o fire dezinvolta, nu se formaliza şi întotdeauna era extraordinar de sincera, indiferent daca asta era sau nu în avantajul ei.

— Sigur! Acum, hai sa râdem! Ca ne-am acoperit de glorie! Bărbatul fatal şi biata musca amețită de farmecele lui eterne şi reactualizate! Ia spune-mi, domnule Mascul Feroce, chiar n-ai cunoscut în îndelungata ta „cariera” nici-o femeie care sati refuze sau să-ți respingă serviciile?

— Faci referire cumva la tine, musculița mea dulce? Întrebă el stapinindusi cu greu hohotele de ris. Tu eşti eşantionul „reprezentativ”?

— Nu discutam acum despre mine, se răsti ea, nervoasa. Eşti atât de infatuat şi arogant incit ți-ar trebui nişte prăjini înnădite ca să-ți ajungă cineva la nas!

Şi n-ai sa pretinzi ca eu sunt singura care te-a respins.

— Când? Când m-ai respins? Sau ai început sa ai deja pierderi de memorie?

— Nu vrei sa înțelegi ca în ceea ce s-a întâmplat intre noi, aportul meu a fost nul? Mintea mea refuza şi va refuza întotdeauna o relație cu tine.

— De ce?

— Pentru ca nu avem compatibilități, pentru ca idealul tau feminin are alta forma, pentru ca.

— Stai, stai puțin, nu te repezi! Ce ştii tu despre idealul meu feminin?

Hai, spune!

— Tu ai nevoie de o femeie care să-ți suporte toanele, care sa te adore, care sa fie supusa şi care sa ştie să-ți dea înapoi cel puțin la fel de mult cât ii dai tu.

Ca experienta, ma refer.

— Şi de unde ştii tu toate astea? Te-ai insinuat în mintea mea şi ai verificat toate sertarele, toate nişele, toate fişierele disponibile? Cum poți sa faci afirmații fara nici-o acoperire?

Absorbiți în disputa ce părea fara sfârşit, cei doi „combatanți" se retra-sesera pe nesimțite din ringul de dans, ajungând pe terasa slab luminata. Se spriji-neau de balustrada de marmura, umăr lângă umăr, ca doi adolescenți în pauza dintre cursuri. Julia îşi cuprinsese coatele în căuşul palmelor, afectata de răcoarea lăsată odată cu apusul soarelui, iar Rafael îşi aprinsese cu gesturi nervoase o țigară din care trăgea cu sete.

Pentru un observator din afara păreau un cuplu traversând o problema existențială fara prea multe soluții disponibile. Şi, în esență, chiar asta li se întâmplă.

— Julia, începu Rafael o tentativa de clarificare a situației, trebuie sa ştii nişte lucruri despre mine. O întrerupse cu un gest al mâinii atunci când o văzu ca încearcă sa intervină cu o riposta. Lasă-mă sa termin! Mai expulza o cantitate considerabila de fum, stăpânindu-şi cu greu un fior de emoție, pentru ca îl costa extrem de mult sa facă o mărturisire. Recunosc ca nu am avut o viața exemplara şi nici un caracter ireproşabil. La urma urmelor, sunt un om ca toți ceilalți, cu defecte poate mai multe decât calități. Dar. Ca fiecare, am şi o motivație pentru comportamentul meu, pentru modul în care am decis, la un moment sau altul, sa abordez femeile. Pentru ca principala carenta o înregistrez la acest capitol.

O văzu cu coada ochiului ca încearcă din nou sa se eschiveze, să-l împiedice sa vorbească, ştia ca replica ei îl va informa ca nu o interesează detaliile, dar el simțea imperios ca trebuie sa clarifice o data pentru totdeauna toate detaliile „începețoşate". Ii prinse mina intre palmele lui calde, atrăgându-i atenția către el, voia s-o privească în ochi atunci când îşi deschide sufletul, aşa cum n-o mai făcuse niciodată cu nimeni.

Julia îl privea neîncrezătoare, presimțind parca sfărâmarea tuturor zidurilor de apărare ridicate de el cu atâta grija. Aproape ca nu voia să-l vadă punându-şi sufletul în palma, nu voia sa aibă mustrări de conştiința mai târziu, când, indiferent ce conținut ar fi avut mărturisirea, ea va fi fost obligata să-l respingă.

Era mai uşor sa dea papucii unui Rafael rebel, nesupus, cuceritor şi inabordabil decât unuia umil, sincer şi uman. Bănuia ca în forul lui interior zăvorise cu multa grija secretul pe care voia sa i-l încredințeze şi respingea ideea de a se împovăra cu tainele altora. Dar, se pare ca de data asta nu avea de ales.

— Mi se pare mie mie sau voi doi aveți unele secrete? Se materializa din neant, salvatoare, vocea lui Joyce. Prieteni, prieteni, dar nici chiar asa. Ati dansat, vați certat, v-ați împăcat şi acum ati trecut la confesiuni. Replica lui dovedea ca ii urmărise în permanenta şi era deranjat vizibil de întorsătura pe care o luau lucrurile.

Enervat la culme de intervenția extrem de importuna a lui Joyce, Rafael strivi ce-i mai rămăsese din țigară cu pantoful şi din expresia lui se putea deduce foarte uşor ca ar fi fost în stare să-i întoarcă spatele gazdei, chiar cu riscul de a destrăma o prietenie care dura de ani buni. Îşi impuse insa sa nu facă o scena şi cu mare efort îşi compuse o mimica acceptabila şi concilianta.

— Nu era nimic secret. Pur şi simplu discutam despre nişte preocupări comune. Nimic mai mult.

Joyce se întoarse întrebător spre Julia, ca şi când ar fi aşteptat o confir-mare, dar nu reuşi sa obțină decât un chip visător, absorbit de controverse lăuntrice. In cartierul ei începuse sa ploua, aşa ca de la ea nu se putea obține nici-o lămurire.

— De la mine se vedea altceva, dar, în fine, cine sunt eu ca sa emit judecați sau sa cer explicații, reveni Joyce asupra primei păreri, constrâns de împrejurări.

Apoi, ca o consecință a nemulțumirii pe care o exprimase, se întoarse din nou către Julia: Vrei sa vii puțin?

Şi fara nici-o alta formalitate o prinse uşor de brat şi se îndepărta în interiorul casei, lăsându-l pe Rafael prada unei furii şi unei frustrări incontrolabile.

Ce coincidenta ca acest incident sa aibă loc exact în momentul în care el era dispus sa se elibereze de povara unei experiente traumatizante, prilej cu care intre el şi femeia care-l făcuse pentru prima oara sa abandoneze siguranță de sine şi aroganta totul s-ar fi lămurit, fiind sigur ca Julia i-ar fi iertat toate păcatele.

Dar soarta se împotrivise acestui final, rezervându-i poate, altul, în egala măsura spectaculos şi punitiv. Nu mai putea sa spere la iertare, cel puțin nu pentru câtăva vreme, pentru ca, era sigur de asta, nu se va mai ivi curând un moment de apropiere similar cu cel pe care-l ratase.

Pe de alta parte, Julia avea un sentiment pronunțat de vinovăție, doar era pentru a nu ştiu cita oara când rupea punțile de comunicare cu Rafael, refuzând, negând, eschivându-se atunci când el era pe punctul de a face o mărturisire. Mergea alături de Joyce, dar nu auzea ce spune şi nici nu înregistra direcția în care se îndreptau.

Realiza numai ca la un moment dat s-au oprit într-una din camere, vizualiza elementele de decor şi abia după aceea ajunse pe aceeaşi lungime de unda cu însoțitorul ei, care părea ca îşi face introducerea pentru o expunere mai vasta şi mai explicita cu privire la intențiile lui asupra relației dintre ei.

—. şi din aceasta cauza am evitat sa te abordez sau să-ți atrag atenția, ştiu ca n-am nici-o scuza, dar sunt convins ca mă înțelegi, îşi încheie el prima faza a perorației.

— Stai, stai puțin! N-am înțeles. Nu mi-ai atras atenția asupra cărui fapt? Ce vrei să-mi spui? Făcu Julia puțin încurcată. Ia-o de la început.

— Îți explicam de ce nu ți-am arătat pe fata faptul ca ma interesezi, replica Joyce exasperat. Ştii ca în spital bârfele

sunt la ele acasă şi n-am vrut sa te expun, m-am limitat la a observa fara a fi remarcat. Sper ca nu te deranjează.

— Ca m-ai observat sau ca mi-ai ascuns acest lucru?

— Şi una şi alta!

Nu aşa îşi imaginase el ca o sa decurgă „ostilitățile". O considera pe Julia o persoana lipsita de orice fel de obligații şi, în consecință, de la investigațiile lui discrete pina la modalitatea cea mai agreabila de a o convinge să-i răspundă afirmativ, în concepția lui nu fusese decât un pas. Dar, nu. Lucrurile trebuise sa se complice inutil prin apariția şi insistenta lui Rafael, un personaj de la care Joyce nu avusese nici cea mai mica temere că-i va pune bete în roate.

Nu trebuia sa fii cine ştie ce expert pentru a-ți da seama ca intre cei doi exista deja „ceva". Da, bine, indefinit şi incert, dar sigur. Părea chiar mai mult decât te-ai fi mulțumit sa descoperi la prima vedere şi asta chiar era un motiv de ingrijora-re. Nu pentru ca l-ar fi crezut capabil pe prietenul lui sa i-o ia înainte. Julia nu era deloc genul lui Rafael. Din contra. Dar daca el, Rafael adică, era „genul"

Juliei? Ei, atunci ce mai urma sa se întâmple?

— Julia, ceea ce vreau eu să-ți spun este ca în seara asta as vrea sa ne anunțăm oficial logodna, lansa el sec esența mesajului.

Desi, într-un fel, se aşteptase la ceva de genul acesta, ea avu senzația ca e sub influenta unui soc teribil. Fusese avertizata pe rând, de „antenele" din dotarea proprie, dar şi de Rafael şi cu toate astea pentru câteva secunde avu impresia ca nu mai poate sa respire. Se aşează pe cel mai apropiat fotoliu, aducându-i lui Joyce un fior de teama şi de îngrijorare. După cele câteva secunde, imaginile îşi recăpătară dimensiunile fireşti şi ea realiza ca tocmai a fost ceruta în căsătorie de un strain (?!) pe care nu şi-l dorea ca soț nici acum, niciodată.

De ce, asta era alta problema pe care avea s-o lămurească mai târziu.

Acum trebuia sa găsească rapid o modalitate de a respinge elegant propunerea şi de a ieşi basma curata din toată

afacerea. Mintea ei îşi aprinsese motoarele la turaţie maxima pentru a găsi o ieşire din impas. Şi pentru ca era o persoana care nu menaja prea mult „partea adversa” se trezi spunând:

— Dar eu nu te iubesc.

— Draga mea, cine se mai cramponează de iubire în zilele noastre? Auzi ea ca prin vis. Simţea cum ii fuge pământul de sub picioare. Nici eu nu pot sa afirm cu mina pe inima ca te iubesc, dar am impresia ca formam un cuplu care, cu timpul, ar ajunge sa trăiască în pace şi buna înţelegere.

Pace? Buna înţelegere? Despre ce vorbea omul asta? Oare într-o căsnicie sa fie suficient sa trăieşti în pace şi în buna înţelegere? Niciodată! Striga inima ei zbătându-se să-i iasă din piept. Cu atât mai puţin după ce gustase din cupa plina de mister a iubirii împreună cu un alt bărbat. La fel de indezirabil. Dar din alte motive.

— Cred ca nu-ţi dai seama ce propunere îmi faci, mai avu ea puterea sa spună, desi afirmaţia ei nu conţinea nici-un element decisiv. Mi se pare de domeniul absurdului sa pui ochii pe o persoana, sa faci investigaţii asupra ei şi după aceea, terminând de bifat argumentele „pro” şi „contra”, sa pui pe tapet o oferta, ca şi cum ai negocia achiziţionarea unui automobil sau a unei case.

Puţin descumpănit de modul în care privea ea lucrurile, dar şi dezamăgit în acelaşi timp, inabordabilul Joyce Slater era prizonierul unui adevărat atac de panica. Nu se aşteptase la entuziasm debordant, dar nici pe departe la un refuz motivat de inexistenta sentimentelor.

— Julia, te rog sa nu te pripeşti, îndrăzni el sa spună. Nu ştia la ce sa se aştepte şi se dovedea ca simpla observaţie asupra unui „subiect” nu dădea întotdeauna cele mai strălucite roade. E adevărat ca n-am procedat ca la carte, dar te rog sa ma crezi ca am cele mai bune intenţii.

Auzi! Cele mai bune intenţii! La dracu’ cu cele mai bune intenţii!

Toată lumea ştie ca şi iadul e pavat tot cu material din asta reciclabil, gândi Julia în sinea ei.

— Nu ma crezi? Uite, am ajuns deja la o vârstă la care nu-mi mai permit sa stau pe gânduri. şi în privința ta lucrurile stau atât de bine. şi am făcut greşeala să-mi pun şi toată familia în cap, mama aşteaptă sa fac anunțul oficial dintr-o clipa într-alta. şi ştii, consider ca nu sunt chiar o partida oarecare.

Asta îmi mai lipsea, anunțul oficial, reflecta din nou virtuala logodnica, străbătută la rândul ei de săgeata unui fior de panica. Daca presupusa „logodna" ar fi fost o chestiune de interior, adică numai intre ea şi Joyce, poate ca s-ar mai fi putut face ceva. Dar gândindu-se la Elizabeth Suellen Slater pe post de arbitru, o atare întreprindere trebuia sa rămână bătută în cuie, fara „doar" şi „poate".

Într-un fel, trupul ei jinduia inca după îmbrățişările şi sărutările lui Rafael şi la drept vorbind, la momentul respectiv era „a lui" mai mult decât a oricărui alt bărbat. Ii simțea gustul pe buzele uşor umflate după cum meridianele corpului ei păstrau la fiecare intersecție dovezi ale trecerii lui ireversibile.

ŞI CU MINE CUM RĂMÂNE? Ar fi vrut sa strige. Cum ar fi putut sa accepte o asemenea propunere din partea unui necunoscut, a unui peținor de ocazie?

Ar fi trebuit să-şi calce în picioare absolut toate principiile. Iar sentimentul de vinovăție creştea amenințător înăuntrul ei ca un nor aducător de furtuna. Nu se putea împiedica sa nu-şi reproşeze uşurință cu care din brațele lui Rafael trecea (chiar daca împotriva propriei voințe) în cele ale lui Joyce, care o considera de buna credință şi ignora toate detaliile sordide ale relației ei cu prietenul lui.

Nu era corect nici fata de Montoya. Atracția reciproca nu putea fi trecuta cu vederea, indiferent cât de indezirabil ar fi fost el considerat. Ce-ar fi zis daca ar fi fost martorul „anunțului oficial"? Ar fi coborât-o de pe piedestal şi ar fi aruncat-o în cea mai desăvârşită mocirla. Dar asta nu era chiar aşa important.

Şi, la urma urmei, nu era corect nici fata de ea însăşi! Nu era o marioneta pe care fiecare s-o manevreze după bunul

plac fara sa tina cont de propriile ei dorințe sau opțiuni. Era incredibil! Numai ei i se putea întâmpla una ca asta!

În lupta ei crâncenă pentru găsirea unei soluții viabile în încurcătura în care intrase fara nici-o vina, se ridicase de pe fotoliu şi începuse sa patruleze de la un capăt la altul al camerei. Nu-l vedea pe Joyce care o implora din priviri, în speranța unui răspuns afirmativ la propunerea făcută. Nu sesiza nici arabescul complicat al covorului pe care-l măsura cu pasi apăsați. Nu auzi nici scârțâitul uşor al uşii de la camera în care se aflau, dar simți, intui, prezenta celui aflat dincolo de usa.

Ajunse brusc la concluzia ca intre ea şi Rafael se întindeau nişte fire nevăzute, ca o conexiune spațială stranie. Îl simțea îngrijorat şi nesigur. Străbătea pina la ea mesajul mut prin care el ii cerea sa nu facă o greşeala ireparabila. Nu înainte de a-l asculta pina la capăt.

În momentul acela îşi aduse aminte de insistenta lui şi de modul în care găsise de cuviință s-o stigmatizeze, şi-i reveni în forță dorința de a-l pedepsi şi de a-l face sa sufere, desi răzbunarea nu constituia metoda prin care obişnuia să-şi plătească polițele. Un impuls nefiresc de orgoliu ii pompa rapid în vene o doza apreciabila de adrenalina făcând-o sa se cutremure de bucuria prematura a triumfului.

Putea, trebuia să-i ofere la schimb aceeaşi moneda, oricât de dureros ar fi fost pentru amândoi după aceea şi cât de necugetate ar fi fost consecințele unui asemenea act. Şi, pentru ca usa începuse sa se deschidă, promițând ca numai în câteva secunde să-l lase pe Rafael sa pătrundă în încăpere, se răsuci pe călcâie înspre Joyce întinzând brațele a chemare.

Nedumerit, deconcertat, surprins, acesta accepta ezitant gestul ei şi în numai doi pasi o ținea în brațe. I se părea nefiresc ca la interval de numai câteva minute sa promoveze de pe poziția de „strain” pe cea de „favorit”, dar îşi zise ca nu e treaba lui sa desluşească meandrele sufletului feminin.

Mai mult decât atât, primi drept bonus un sărut, care-l convinse sa abandoneze cercetările în domeniul complexității

caracterului unei femei şi asta doar din cauza ca niciodată nu ar fi fost în stare sa găsească o explicație, în parametrii exclusiv masculini, pentru schimbările de atitudine ale Juliei. Bineînțeles ca fu încântat de răsturnarea de situație şi, daca i-ar fi cunoscut şi prețul, poate ca ar fi renunțat de buna voie la premiu.

Dar nu avea de unde sa ştie ca pentru prietenul lui, aflat în pragul uşii, acolo unde Joyce nu avea cum să-l vadă, universul se descompusese în mii de fărâme, asemenea unei oglinzi uriaşe pulverizate într-o mare de cioburi strălucitoare.

Martor al îmbrățişării, fara sa prindă nimic din schimbul de replici, Rafael plătea, într-adevăr, pentru toate femeile cărora le distrusese visele. In numele lor, Julia săruta un strain, țintindu-l cu privirea pe cel pe care ar fi vrut cu adevărat să-l sărute.

Şi tot i se părea ca nu e de-ajuns.

Acum ca ajunsese acasă, ii venea sa distrugă totul în jurul lui. Starea în care era nu prevestea oricum nimic bun. Arunca neglijent cheile de la maşina, fara sa ştie în ce direcție, după care începu sa urce scările spre dormitorul de la etaj.

În interiorul lui se lupta cu uraganul ce amenința să-l invadeze şi să-l cotropească. Simțea cum viteza vintului şi înălțimea valurilor erau în continua creştere.

Imaginea Juliei privindu-l peste umărul prietenului sau în mijlocul unui sărut pasional făcea ca valurile sa se transforme în veritabile tsunami.

Nici nu-şi dădu seama când ajunse în camera lui care nu i se părea mai goala sau mai plina decât de obicei, doar considerabil pustie. Îşi îndreptă privirea spre pereții îmbrăcați în tapet de mătase argintie, martori muti ai nopții petrecute împreună cu Julia nu cu mult timp în urma. I se părea ca trecuseră secole. Iar despre starea de spirit, ce sa mai vorbim. Nu regăsea nimic din euforia şi febrilitatea momentelor în care fusese a lui în exclusivitate. Numai el fusese acela care se bucurase de trupul ei, de parul ei greu de întuneric

revărsat pe pernele pufoase, nu împărțise cu nimeni minunea descoperirii fiecărei particele şi tainițe a corpului ei.

Stăruia vag mirosul dulceag răspândit de lumânărelele parfumate şi ceva nedefinit din propriul ei parfum, un amestec de violete şi flori de cimp. Numai sim-tind în nări aroma atât de neprețuită îl lovi un torent de furie, făcându-l sa mature dintr-o singura mişcare veioza şi ceasul de pe noptiera. Ii urmară, izbindu-se de perete, o vaza şi o fotografie înrămată, dar şi impecabilul lui tuxedo care zbura fara o direcție precisa rămânând suspendat de rama unui tablou.

Înnebunit de frustrare trase toate aşternuturile şi le arunca în mijlocul camerei, răsturna fotoliul şi rupse câteva file nevinovate din cartea care îl aştepta cuminte pe suportul de pe piciorul lampadarului. Azvârli pernele şi îşi calca în picioare cămaşa, ca pe nişte obiecte indezirabile pline de viruşi virtuali.

Trase cablul de la televizor din perete cu priza cu tot şi matura cu palmele toate obiectele expuse discret şi inofensiv pe şemineu. Şi ajunse la usa camerei de taina. Ramase pentru câteva clipe împietrit, cu inima grea precum un bolovan, stăpânit de cele mai crunte regrete şi scuturat de frisoane.

Revedea chipul zâmbitor al lui Joyce, alura lui detaşata, îşi amintea limbajul trupului, degajând siguranță de sine şi îngâmfare, venindu-i în întâmpinare cu pasi largi pentru a-i da vestea cea mare: Julia acceptase sa se logodească cu el, chiar daca nu fusese de acord inca cu anunțul oficial. Dar era, desigur, doar o chestiune de timp.

Cât de trădătoare erau femeile! Cât de înşelătoare! Cât de perverse! Daca ar fi avut-o pe Julia în fata lui în acel moment era sigur ca ar fi strâns-o de gât (sau ar fi strâns-o la piept). De ce soarta se juca la modul asta cu viața lui? De ce-l făcea sa se chinuie tocmai acum, când era dispus sa facă trecutul sa dispară? De ce trebuia sa suporte chinurile şi durerea trădării într-un episod asemănător cu cel care-i marcase adolescenta?

Se simțea neputincios, disperat, distrus, câte puțin din fiecare şi toate la un loc. Era traversat de un sentiment indescriptibil care-i provoca rau fizic. Simțea cum capul ii explodează, pulsul i se zbătea nebun în speranța că-şi va recăpăta independenta, senzația de voma ii aducea alcoolul cu care se suprasaturase drept pe limba, iar ochii i se începeţoşaseră pina la limita distingerii contururilor.

Ajuns în fata pereților plini de fotografiile Juliei, se sprijini cu palmele de măsuța pe care pastra cu sfințenie obiectele care-i aparținuseră ei şi, fara sa vrea, capul ii căzu spijinind bărbia în piept. Brusc îşi pierdu şi stabilitatea genunchilor şi aluneca într-o implorare muta ce aducea mai degrabă cu o ruga. Îşi înfipse degetele în parul deja răvăşit şi începu sa traga cu toată forța de care mai era în stare.

Cert este ca se simțea înfrânt şi înjosit, folosit şi umilit cum nu mai fusese niciodată în viața lui. Îşi aminti totuşi de scenele la care asistase şi afişase un zâmbet superior, atunci când o femeie sau alta, chipuri fara nume, îl amenințau, implorau sau rupeau zăgazurile a şuvoaie de lacrimi. Iar el le privise impasibil, neatins de suferința lor reala sau închipuită. Se considerase atunci ca aparținând castei net superioare a bărbaților care nu trec niciodată prin crize de isterie sau prin depresii.

Iată insa ca adevărul era cu totul altul. Nu avea nici-o importanta daca te năşteai femeie sau bărbat, erai supus aceloraşi chinuri atunci când venea vorba despre sentimente, despre o înfrângere sau despre o victorie. Nu avea nici cea mai mica relevanta casta căreia ii aparțineai daca torentul trecea peste tine şi te lăsa fara suflare. La fel cum şi în viața, pe parcursul ei poți acumula averi sau ignora poziția sociala, dar în momentul în care dădeai socoteala în fata morții, bogați şi saraci, plăteau acelaşi preț, devenind dintr-o data, egali.

Ieşi din sanctuar îndreptându-se către ferestre şi le deschise larg. Îşi aprinse o țigară, desi regula era sa nu fumeze în dormitor. Practic, la ora asta nu-i mai pasa de nici-un fel de

reguli. Se aşează pe pervaz, cu capul plecat, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Inca se gândea la cele petrecute şi nu-i venea sa creadă ca aşa ceva i se putea întâmpla tocmai lui.

Şi, dintr-o data, făcu un salt ajungând în câteva secunde lângă pat, propulsat de o idee noua, pe care pina atunci nu o luase în calcul: SOLUȚIA SALVATOARE!

Cum de nu se gândise? Cum de nu-şi dăduse seama? Poate pentru ca era aşa de simplu! Nu avea timp de pierdut. Trebuia s-o lase însărcinată!

Începea sa se insereze. Umbrele copacilor se alungeau pe peluza din spatele casei. Julia privea spre luna care se instalase deja pe cer, părându-i-se la fel de trista pe cât se simțea şi ea în acel moment. Corpul ei ii trimise un frison care o scutura din cap pina în picioare. Nu era din cauza frigului. O macina doar gândul ca dăduse drumul unui bulgare de zăpadă sa se rostogolească şi acum aştepta, spera ea, cu demnitate, sa o înghită avalanşa.

Inca nu era împăcată cu sine. Nu mai trecuse niciodată printr-o situație similara şi-i venea sa plângă pina la epuizare. Ceea ce făcuse era contrar tuturor principiilor după care îşi conducea existenta. Sa iubească, da! Sa iubească şi sa se culce cu un bărbat şi minata doar de răzbunare sa accepte sa se logodească cu altul. După retragerea muta a lui Rafael o podidise plânsul. Joyce o pusese pe seama faptului ca e emoționată datorita noului ei statut şi nu-i dăduse prea multa importanta. Era atât de fericit ca nu mai trebuia sa suporte reproşurile mamei lui, incit şi-ar fi strigat în toate cele patru vinturi victoria.

Se retrase de la fereastra şi se aşează pe marginea patului. O durea deja gâtul de atâta încordare pentru ca nu voia sa dea frâu liber lacrimilor. Se privi în oglinda ce trona pe peretele din fata ei şi descoperi cu stupoare ca nu era singura.

Rafael îşi oglindea alături de ea imaginea, dovedind fara tăgadă o stare de spirit foarte asemănătoare cu a ei.

Se întoarse fulgerător spre el, fara sa ştie ca glandele lacrimale ii ignoraseră dorința şi perlele fine şi transparente ii

alunecau uşor pe obraz. Pentru Rafael era cea mai emoționantă imagine, o madona mândră şi îndureratã, cu iubirea în ochi şi tristețea în inima. De aceea, cuvintele ei il aduseră brusc cu picioarele pe pământ.

— Am impresia ca ți-ai făcut un obicei din a intra în casa mea fara sa te poftească nimeni. O replica dura, dar la care se aştepta, într-un fel.

— Am crezut ca vrei sa ma vezi, la fel de mult cât mi-o doream şi eu, spuse el dregându-şi vocea. Nu-mi spune ca nu m-ai chemat. Eu aşa am simțit şi imediat ți-am ascultat chemarea. Vrei sa plec?

— Cred ca aşa ar fi mai bine pentru toată lumea, sugera ea abia auzit.

Rafael îşi lua inima în dinți şi se aşează lângă ea, pe marginea patului, provocându-i o uşoară mişcare de recul.

— Nu vreau sa te fereşti de mine, ii zise el luându-i mâinile înghețate intrale lui şi masându-le uşor cu degetul mare. As vrea sa te gândeşti bine şi sa fii sigura ca atunci când vei lua o hotărâre, eu ți-o voi respecta.

Julia îşi ridica privirile, nevenindu-i sa creadă ca e atât de conciliant.

Parca nu era Rafael cel care ii vorbea.

— As vrea.

— Da? Spune-mi! Din punctul meu de vedere sunt gata să-ți îndeplinesc orice dorință.

O fixa cu privirea, ceea ce ei ii dădea senzația de hăituire. Era prinsa şi fixata la fel ca un fluture țintuit ireversibil cu un bold, într-un insectar. S-ar fi retras, dar n-ar fi vrut s-o facă. Tot trupul ei țipa efectiv după mângâierile şi atingerile lui, ar fi dorit din toată inima ca el să-şi mențină atitudinea de răzvrătit şi sa nu se mai poarte cu atâta blândețe.

Dar el continua s-o tina strâns de încheietura mâinilor şi sa aştepte să-l roage. Asta voia: sa fie rugat. Sa fie implorat. Sa dea jos toate zidurile de apărare şi să-l cheme la ea. Era obişnuit sa domine, era învățat ca toate femeile sa se tânguiască şi sa cedeze în fata lui.

— Te-ai hotărât? Il auzi deodata întrebând. Nu-şi pierduse răbdarea, doar voia sa ştie daca era pregătită. Ii elibera una din mâini pentru a putea sa o atingă cu dosul degetelor pe obraz.

— Trebuie sa iau vreo decizie? Reuşi ea sa spună, canalizându-şi toată puterea pentru a-şi stăpâni tremurul care o cuprindea şi care o făcea să-şi tina maxilarele încleştate.

Conştient de intrarea în rezonanta pe care o percepea sub degete, Rafael îşi continua investigația tactila coborând uşor cu mina spre gâtul cald, aproape fierbinte. Avea impresia ca trunchiul captase toată temperatura corpului, lăsându-i membrele înghețate. La fel cum un animal mic se crispează fata-n fata cu un potențial vânător, adunându-şi toată energia ca sa poată ieşi din capcana.

— Tu eşti singura care trebuie sa ştii, ii şopti lângă ureche, depunând un sărut uşor, simultan cu cuvintele. Tu eşti cea care m-ai făcut sa ma schimb, aşa ca ma aştept sa preiei inițiativa.

Julia simțea efectiv cum se topeşte sub mâinile lui pricepute, teleportata din zona conştientului de buzele fierbinți care se plimbau în voie pe fata şi pe gâtul ei. Îşi dădea seama ca o sa înnebunească stagnând în acest stadiu, ca nu va pretinde mai mult pina când ea nu va fi cea care ii va cere. Asta în cazul în care cerşitul era ridicat la rang de pretenție.

— Rafael, te rog.

Fara sa se interupa din activitate, el mormăi insa numai ceva neinteli-gibil, continuând imperturbabil. Desăvârşindu-şi opera. Tortura.

— Te rog, lasă-mă. il implora ea cu ultimele puteri, proptindu-şi palmele pe muşchii tari ai pieptului. Încerca (slaba tentativa!) să-l îndepărteze, sa iasă din plasa pe care o țesea cu migala în jurul ei.

Ca s-o amuțească, fiind complet nemulțumit de încăpăținarea ei, Rafael ii acapara buzele, sorbindu-i toată

energia şi dulceață. Abia după ce se satura, după ce o întoarse în toate unghiurile imaginabile, o lasa sa respire şi se apleca sa o privească în ochi:

— Vrei sa plec? Mi-ai face şi ți-ai face una ca asta? Asta ți-e dorința? Ii ridica uşor bărbia, cu doua degete, ii atinse buza de jos şi o mai săruta inca o data.

Nu-ți dai seama ca ma minți şi ca te minți în primul rând pe tine însăți? E chiar aşa greu sa fii sincera?

Îmi ceri sinceritate tocmai tu, care n-ai găsit de cuviință să-mi spui ca ți-ai petrecut o noapte cu mine împotriva voinței mele?

În loc de asta, ridica privirea spre el, punând în ochi tot ceea ce nu avea voie să-i mărturisească. Nu se voia înfrântă. Nu cu propriile ei arme. Rafael o va cuceri, o avea deja, era a lui aşa cum nu mai fusese niciodată a altcuiva, după care îşi va continua existenta meteorica, îndreptându-şi atenția către alta „reduta". Şi-aşa nu înțelegea de ce insista atât de mult în privința ei odată ce-şi atinsese scopul.

— Ce-ai vrea sa auzi ca sa ma laşi în pace? Să-ți spun ca ma doare sufletul, ca nu mai pot trai fara tine, ca poți sa faci ce vrei din mine? Asta vrei sa auzi?

Ca nu mai pot dormi noaptea, ca în toate visele îmi apari şi-mi răpeşti somnul, ca sunt topita după tine? Poftim! Ți-am spus. Acum ma laşi?

— Ar trebui sa şi crezi ceea ce spui, nu s-o faci numai ca sa te las în pace.

Nici nu-ți dai seama ce muzica sunt cuvintele tale, n-ai habar cât de mult mi-aş dori sa fie adevărat, sa faci nişte afirmații, nu sa le enunți ca pe o succesiune de întrebări.

Fara să-şi termine peroraţia se opri şi-i prinse sinii în căuşul palmelor. Ii frământa uşor, făcând-o sa se înfioreze. Începu apoi să-i deschidă nasturii de la bluza, aşteptând să-l oprească sau să-i permită sa înainteze.

— Ma opresc? O ispiti el din nou.

În acel moment, ştiind ca nu va fi în stare sa se împotrivească, Juliei ii veni ideea sa contraatace. In definitiv,

se stăpânea cu greu sa nu treacă la contraofensiva şi daca era scris sa mai fie a lui inca o data, de ce sa nu participe şi ea în egala măsură?

În loc de orice răspuns, il surprinse pina peste poate atunci când începu sa desfacă pe îndelete nasturii lui de la cămaşă. Pentru câteva clipe, Rafael ramase imobil, cu uimirea întipărită pe chipul bronzat. Se uita la degetele ei dibace care strecurau umilele accesorii prin butonierele ce deveniseră dintr-o data prea largi.

— Sa continui? Il întrebă ea serioasa. Sau vrei sa ma opresc? Inima ii batea atât de tare incit avea impresia ca şi el o poate auzi. Era, totuşi, mândră de îndrăzneala ei.

După ce ii dezveli torsul ramase în expectativa admirând perechile ordonate de muşchi, pielea neteda şi bronzata, ii plăcea ce vedea. Se apleca spre pectorali şi musca delicat, tentata sa descopere cum e să-i induci cuiva placere. Repeta gestul pina când văzu pielea strângându-se la baza firelor de par ce o acopereau.

— Îți place sa te joci cu mine, nu-i asa? O întrebă Rafael strângând la rândul lui din dinți. Sa înțeleg ca te inspir?

Julia ar fi vrut sa nu se implice într-o conversație atâta timp cât avea altceva mai bun de făcut. Dar nu se putu abține.

— Crezi ca „a te juca” constituie numai apanajul bărbaților? Atâta timp cât n-am de ales, de ce sa ma prefac ca mi-e indiferent? Normal că-mi place!

Şi-i trase cămaşa de-a lungul brațelor, palpând din nou pielea şi masa musculara. Era un adevărat deliciu sa deții o asemenea putere, sa îngenunchezi un bărbat printr-o simpla atingere, să-l simți vibrând, să-l ştii prizonierul unor trăiri care nu-ți sunt nici ție străine.

— Ştii ce-mi faci? Intui mai mult întrebarea, decât o auzi, ceea ce-i flutura pe buze un zâmbet de triumf.

— Bănuiesc. Şi inca nu am terminat.

Şi cu un surâs devastator trase de piepții propriei bluze, rămânând în numai câteva secunde la fel de goala ca şi el. Se

ridica de pe pat şi cu gesturi leneşe îşi trase fermoarul de la fusta, lăsând-o să-i alunece la picioare.

— Mulțumit? Voia sa găsească, de fapt, avea nevoie sa găsească în ochii lui admirație, adorație, tandrețe. Şi le descoperi pe toate, aliniate, răscolind în privirile cenuşii licăriri poznaşe. Era satisfăcută. Pina la acest punct.

Îşi schimba din nou poziția, ingenunchiind la picioarele lui ca o preoteasa în fata unui zeu venit pe neaşteptate în vizita. Ii desfăcu cureaua de la pantaloni fara să-şi deslipeasca privirea de la el, dar Rafael o opri, ridicând-o.

Stăteau amândoi fata-n fata şi se priveau cu atâta intensitate incit ar fi putut exploda o bomba în proximitate, iar ei ar fi ignorat-o.

— De ce te-ai răzgândit? Vru sa ştie Rafael. Ce trebuie sa înțeleg? Nu mai eşti aceeaşi ingenua care cu câteva ore în urma se logodea cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei? Nu-ți mai pasa ca am o reputație proasta? Ai reuşit sa treci peste cohortele de femei care s-au perindat prin patul meu? Cărui fapt datorez aceasta brusca transformare?

O voia, într-adevăr, numai a lui. Dar asta nu însemna ca ea deținea în adânculființei ei puterea de a ierta, ca sa nu mai vorbim despre iubire. Cheia lacatului era în continuare în posesia ei şi asta era marea lui problema.

— Te-am întrebat mai devreme ce vrei sa auzi şi nu mi-ai răspuns. Am presupus în consecință ca ele nu se adresau unei probleme esențiale, ci uneia colaterale.

Ştii care e motorul care face ca omenirea sa funcționeze: împreunarea femeilor şi a bărbaților. Daca n-ar mai funcționa, lumea ar stagna, şi-ar opri evoluția şi rasa umana ar intra în linie dreapta.

— Vrei să-mi faci un copil? Întrebă el uimit.

De data asta, pe fata Juliei se instala un zâmbet răutăcios. Ii mângâie pieptul a părere de rau, ca şi când din aceasta perspectiva, relația lor nu mai avea nici-un sens.

— Ai vrea? Vreau sa zic, ai vrea să-ți fac un copil? Sau ai vrea să-mi faci un copil?

— E vreo diferență?

Desi era îmbrăcată prea sumar pentru a trece la analiza filosofica, Julia se simți datoare să-i explice:

— Nu-mi spune ca nu o sesizezi, zise ea putin trista. Daca ți-aş face un copil, ar fi numai al tau, fara sa fie şi al meu, iar daca mi-ai face un copil, ar fi exact invers. Sincera sa fiu, nu ma incinta nici-una dintre cele doua alternative.

Inima lui Rafael făcu un salt în gol. Nu lasa insa sa se vadă.

— Atunci, ai vrea sa facem un copil? Îndrăzni el.

Julia il privi lung, parca încercând sa descopere daca vorbea serios sau nu. Dar nu i se păru ca glumeşte.

— In ce condiții, ceea ce intenționam noi sa facem ar include şi „sa facem" un copil?

— Nu stiu! Se apără el. Spune-mi tu!

Ii era teama dar şi spera ca Julia să-i spună „numai în cazul în care suntem căsătoriți". Dar ar fi fost poate prea frumos sa i se întâmple.

— Cum. dar nu îşi termina ideea, lăsând inca o data incertitudinea sa plutească. Nu voia sa se gândească acum la asta. Tot ce-şi dorea era să-l simtă lângă ea şi s-o strângă în brațe. La un moment dat ii fulgera prin minte o idee, dar scutura din cap, ca şi când era de domeniul imposibilului.

— Ce s-a întâmplat? Zise Rafael apropiindu-se şi mângâind-o blând pe spate. O sa răceşti. Hai, vino la mine sa te încălzesc.

Promisiunea era atât de provocatoare, incit, fata de singurătatea care o muşcase deja de suflet, Julia îşi spuse ca merita o porție de compensație. Era obişnuită cu trupul lui, ii cunoştea o parte din secrete, iar ea era mai mult decât incintata de modul în care il preocupa starea ei de bine.

Pentru ce să-şi bata capul cu responsabilități prezente şi viitoare, pentru ce sa renunțe la ceva palpabil în favoarea a ceva imaginar? Trebuia sa profite de situație pina ca el sa se răzgândească. Avea nevoie sa fie iubita, măcar la propriu, acum, după ce îşi luase nişte angajamente pe care nu şi le dorise niciodată.

— Iubeşte-mă, Rafael, fara sa te gândeşti la nimic, il ruga ea toropita de modul în care ştia s-o sărute şi s-o cutreiere. Mâinile lui urmăreau cele mai haotice trasee, fără odihna. Nu mă forța sa fiu rezonabila, pentru ca s-ar putea sa ma răzgândesc. ii şopti ea pe pielea de la baza gâtului. Vreau sa fiu a ta indiferent de ziua de ieri şi de ziua de mâine. Sa profitam de „azi" ca şi când n-am avea nici-o obligație.

Era deja amețită de vraja în care o învăluise, iar bărbatul care o înlănțuia cu brațele era de departe cel mai priceput pe care-l cunoscuse. Ce gluma buna, ca şi când ar fi trecut prin viața a zeci de bărbați. Nu conta. O sa mai reflecteze la asta mâine, când va trebui (de ce oare?) sa dea explicații pentru refuzul ei proaspătului ei logodnic.

Ştia ca nu era vina lui Rafael, ca dragostea ei pentru el crescuse progresiv din vremea când era o puştoaică. Nu-l putea condamna pentru nimic în afara de seara când o drogase şi o violase. Şi nici măcar n-o violase. Judecând după „sanctuarul" pe care-l descoperise în dormitorul lui, putea spune ca ea, Julia Dennison constituia pentru el o adevărată obsesie. Şi atunci, nici măcar nu mai era de condamnat, după atâția ani în care se mulțumise doar s-o observe, fără să o deranjeze cu un telefon măcar. O respectase şi o urmărise de la distanță, suferise, dar nu-şi dezvăluise sentimentele decât atunci când nu mai avea de ales. Măcar şi numai pentru atât merita să se lase dusă de val, fără rețineri. Iar în privința „celorlalte", nu era treaba ei. La cele mai multe, cum era de exemplu Susan, le trecuse în maxim doua săptămâni, la foarte puține „pârjolul" se întinsese pe cel mult o luna – doua. Deci, care era problema?

Încurajat de abandonul ei, inca terifiat de argumentele pe care aproape le putea auzi ciocnindu-se în locaşul rezervat creierului dar indiferent la ceea ce ar fi trebuit asta sa insemne, Rafael parcurgea un traseu familiar, dar care suportase modificări, totuşi. Familiar, pentru ca nimic nu-i era strain în ceea ce o privea pe Julia, nou, pentru ca de data asta, surprinzător, Julia se eliberase de prejudecăți şi de

reticente şi-l însoțea, cot la cot, umăr la umăr, în călătoria fantastica destinata numai lor.

Cu un gest temător, inca prins într-o îmbrățişare care-i stimula imaginația, Rafael întinse degetele către întrerupătorul aplicei de pe perete, inundând cu o lumina calda încăperea. Zăbovea cu mina întinsă, pregătit sa revină la întuneric, în cazul în care Julia ar fi avut vreo obiecție. Dar, se pare ca ea avea alte preocupări şi nu-i pasa câtuşi de putin de aspectele pudice ale problemei.

Sprijinita pe genunchi, oferindu-i trupul ei cu dezinvoltura, lăsându-se la cheremul mâinilor lui terbil de pricepute, Julia plutea de câtva timp în sferele cele mai înalte ale uitării de sine. Il privea pe bărbatul care-i invadase teritoriul printre genele lungi şi dese, mai mult pentru a constata daca e transportat în egala măsură dincolo de limitele rațiunii, aşa cum era ea.

Şi dintr-o data, pentru el deveni imperios necesar sa realizeze o conexiune vizuala. Voia sa vadă şi sa fie văzut. Voia, mai mult decât orice, să-i citească în privire căderea, pierderea legăturii cu tot ce era logic şi pământesc.

— Julia, uită-te la mine, şopti el, extrăgând-o dintr-un sărut răscolitor.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Gemu ea, dezamăgită ca trebuia sa se oprească.

— Uită-te la mine! Indiferent ce ți-aş face în următorul interval de timp, nu-ți feri privirea. Tonul lui era imperativ şi extrem de serios.

— Dar era aşa de bine.

— Şi va fi şi mai bine, va fi perfect daca faci cum îți spun. Uită-te la mine!

— Nu înțeleg. ce vrei de la mine?

— Vreau sa urcam împreună şi sa ne aruncam amândoi în gol în aceeaşi clipa. Ma auzi?

O lua în brațe, apropiind-o de el, lipindu-i trupul de el, strivindu-i sinii de pieptul lui. I se părea atât de fragila, incit cu putin efort ar fi putut-o învălui cu totul în brațele lui

energice şi hotărâte. Era mai mult decât putea spera, mai mult decât îşi putuse dori vreodată. Iar ea era stăpânită de o transa profunda, lăsându-se prada furtunii declanşate înăuntrul ei.

Ridica palmele pentru a şi le lipi pe obrajii lui, simțind pe piele asprimea bărbii ce începea sa mijească. Respectând dorința lui il privea în ochi, iar el avu impresia că-i stăpâneşte deja mai mult de jumătate din suflet.

—. începem ascensiunea? Rosti ea înainte de a-l musca de buza inferioara, o ispita mai veche. Vrei sa levitezi, Rafael?

Se întrerupse atunci când palmele lui traversară podişul uşor bombat al pântecului, continuând sa descrie volte uşoare la atingere pe brațe, omoplați, solduri, coapse. Îşi pastra cumpătul, ca nu cumva să-l forțeze sa ajungă mai repede la destinație.

Adora sa fie amăgita, sa fie târâtă prin toate meandrele fara nume ale placerii, îşi dorea sa amine cât mai mult momentul triumfului, înlănțuita cu propriile sale cerințe.

— Asa, iubito, vino cu mine. hai, nu te teme, orice mi-ai face nu vei strica nimic. lasă-mă sa te iubesc.

Cuvintele îşi pierdeau înțelesul, se strecurau intre ei doar din nevoia de comunicare. Ochii ei verzi il răscoleau şi il amețeau în acelaşi timp. Se scufunda în unda lor, uitând de înec şi de moarte. Ajunsese acolo după ani de aşteptare. Visase la momentul asta inca de prima dat când o văzuse, indiferenta şi serioasa.

Făurise în minte sute, mii de fantezii, unde chinul şi răbdarea ii erau răsplătite. Şi acum, când ajunsese sa le trăiască, i se părea de domeniul fantasticului.

Răsturnată pe perna cu margini dantelate, într-un abandon total, fara restricții, Julia il conducea şi il dirija în direcția numai de ea ştiuta, amăgindu-l cu făgăduința şi promisiuni pe care nu şi le putea tine. Totul era valabil doar pentru clipa aceea, doar pentru momentul în care restul lumii precum şi întreg universul nu mai contau.

Il încolăcise cu picioarele şi îşi petrecuse brațele pe după gâtul lui, stârnind în el senzații noi. Îşi plimba degetele în răspăr şi se amuza simțind cum de fiecare data, reacționa violent. Il musca, il sărută, se cabra sub el ca o balerina sub lumina reflectoarelor, fara să-i pese atunci când el ii răspundea cu aceeaşi moneda.

Atitudinea ei desfrânata îl întărită pina peste poate şi numai datorita unei voințe de fier nu ceda şi nu se lăsa prada jocului ei înnebunitor. Daca ea se hotărâse să-i răsplătească aşteptarea, nici el nu putea rămâne mai prejos. Asta însemna ca în schimbul unei iubiri împărtăşite de o noapte Rafael era dispus să-i ofere pina şi cele mai bine ascunse tainițe ale raiului.

Cu ce preț? Fara îndoială ca negocierile erau pe punctul de a se termina înainte de a începe. Dar el nu avea de unde sa ştie. Şi îşi continua periplul fantastic în lumea necenzurată a placerilor de vis.

Trei luni mai târziu, atmosfera de reverie dispăruse fara urma. Julia se simțea la capătul puterilor, hăituita alternativ de sentimentele ei contradictorii fata de Joyce şi Rafael, într-un coşmar ce părea fara sfârşit. Era disperata, neputând să-şi exprime adevărata motivație. Fata de Joyce şi familia lui se considera legata printr-o obligație de onoare, iar după Rafael ii tipa pina şi ultima celula a trupului ei.

Singura soluție era sa plece. Trebuia sa puna distanta intre ea şi cei doi bărbați care ajunseseră să-şi dispute propria ei viața, iar soluțiile pentru ieşirea din impas nu erau prea numeroase.

Niciunul dintre ei nu accepta refuzul, fata de nici-unul nu-şi putea mărturisi adevăratele sentimente. Era pur şi simplu prinsa la mijloc, cu mâinile legate.

Neputincioasa şi lipsita de inspirație. Secătuita de vlaga şi răpusa de responsabilități contradictorii.

Cum să-i spună lui Joyce? Cum să-l caute pe Rafael?

Ii venea pur şi simplu sa înnebunească, desi soluții de ieşire din criza erau destule. Dar voia să-şi păstreze fruntea sus şi

sa nu apeleze la constrângeri sau la alte metode de intimidare. Nu-şi dorea sa fie sotia lui Joyce la fel de mult pe cât inima sângera în fiecare dimineață în care se trezea fara Rafael alături.

De la ultima noapte petrecuta împreună, când el ii dăduse toate dovezile necesare pentru a-i demonstra ca o iubeşte, dar nu fusese în stare sa rostească cele doua cuvânt magice, Rafael nu mai dăduse nici-un semn de viața. Se împlineau trei luni şi ea nu avea nici-o veste, nici rea, nici buna.

La un moment dat se întrebase daca tot ceea ce se întâmplase nu fusese cumva o plăsmuire a mintii ei înfierbântate, o fantezie la care visase fara să-şi dea seama. Nu era posibil ca un bărbat care ar fi fost în stare să-şi dea şi ultima suflare în brațele ei sa o ignore atât de detaşat pentru o perioada atât de lunga.

Sau, poate, era vorba despre o problema de tactica. Poate aşa spera s-o poată determina sa puna capăt relației cu Joyce. Dar asta era deja o explicație subțire, care nu avea substanța.

Unde s-ar fi putut ascunde? Chiar daca avea vreo urgenta în afaceri, tot ar fi putut sa schițeze un telefon. Măcar ca sa se scuze. Măcar ca sa arate că-i pasa.

Nu ştia de ce, dar imaginea care ii apărea din ce în ce mai des în minte era cea a prietenei sale, Susan, prăbuşită pe banca, plângându-şi în hohote nesfârşite soarta, desi pe vremea aceea naivitatea şi credulitatea constituiau circumstanțe atenu-ante destul de solide.

Spre deosebire de Susan, care îşi înmormântase jalea şi orgoliul făcut fărâme în mai putin de o săptămână, la brațul unui alt „macho” de cartier, Julia se confrunta acum şi cu dilema vieții ei vis-a-vis de care nu ştia inca ce atitudine sa adopte. Nu era vorba numai de alegerea intre iubire şi promisiunea făcută, pentru ca nimic nu era bătut în cuie, dar cel mai tare o durea indiferenta, sub orice forma ar fi fost.

Şi asta se întâmplă chiar în momentul în care ar fi putut sa jure ca în sufletul lui îşi găsise locul un sentiment cald, dulce,

durabil, cu care ea era pregătită sa se confrunte. După ce ani în sir il privise ca pe un proscris, acum ajunsese sa descopere toată frumusețea ascunsa şi uitata într-un ungher, undeva, prăfuită şi inutila.

Il iubea pe Rafael. Il adora. Şi-ar fi dat viața pentru el într-o fracțiune de secunda. Şi dragostea pentru el nu era recenta. Repezenta mai degrabă un cumul de sentimente sedimentate cu grija de inima ei roasa de îndoieli. Il iubea inca de pe vremea când era o puştoaică şi se ferea de el instinctiv. Il iubise şi mai târziu, atunci când se prefăcuse ca e devotata trup şi suflet lui Jack, dar nu era adevărat şi în el tot pe Rafael il căutase. Orbecăise ani în sir prin propria ei conştiința, căutând ceea ce-i fusese tot timpul la îndemână. Un bărbat în toată puterea cuvântului. Numai pentru ea. De neîmpărțit.

Se scutura brusc, trezita din reveria ce-i stăpânea mintea amenințând s-o înrobească definitiv. Ceva trebuia făcut. Simpla aminare în luarea unei decizii ii genera fiori şi o zguduia ca şi cum ar fi fost cuprinsa de friguri. Unde sa se duca? Ce sa facă? La spital se întrezărea o breşă, un moment de respiro odată cu sosirea unor medici noi, pregatitit pentru rezidențiat. Deci putea să-şi ia un concediu. Măcar pentru câteva zile.

Cu aceasta idee înfiptă în creier începu sa umple cu haine una din valizele din debara, prima care ii căzu în mina. Nu trebuia sa piardă nici-o clipa deoarece eticheta de „lasa” ii plana amenințător deasupra capului, demna de o adeva-rata Sabie a lui Damocles.

Singura destinație posibila i se părea Cripple Creek. Numai acolo, unde nimeni nu o putea găsi, va avea timp suficient sa se gândească, sa decanteze, sa aleagă.

Datorita furiei aproape ca nu l-ar mai fi încurajat nici pe Rafael, cât despre Joyce, putea sa se duca la naiba cu neamul lui cu tot. De ce ea era singura care trebuia sa tina cont de onoare? De ce era ea cea care trebuia sa delibereze în procese de conştiință?

Oricum, nu era acum momentul sa se lamenteze, trebuia sa plece cât mai repede. Nu-şi putea explica dorința nebuna de a o rupe la fuga, dar era stăpânită de un presentiment care o împingea efectiv de la spate.

Termina de strâns lucrurile, îşi mai lua geanta şi laptop-ul şi cobori scările la maşină. Încarcă bagajele, încuie usa de la intrare, mai învălui cu o privire casa în care crescuse şi petrecuse atâtea evenimente şi bune şi rele, după care se urca în Isuzu Ascender şi demara în viteza.

Tot drumul învârti pe toate părțile problemele care i se ciocneau fara încetare în minte: de ce naiba acceptase propunerea lui Joyce, n-avea nici-o noima, nu putea s-o puna decât pe seama faptului ca fusese luata complet prin surprindere.

Putin măgulita de interesul lui subit, putin uluita de faptul ca o remarcase şi ca o alesese dintre atâtea alte posibile aspirante, confuza după toate avertismentele lui Rafael, sau, poate, tocmai de aceea.

Cuvintele auzite din gura lui Joyce le-ar fi vrut rostite de Rafael. Oare sa fie adevărat ca în viața nu poți avea niciodată totul? Cerea prea mult? Nu dorea decât un bărbat pentru ea, un anume bărbat, care s-o iubească şi care s-o prețuiască.

Ar fi fost prea mult sa obțină ca moneda de schimb pentru toate suferințele pe care le indurase o viața întreagă, pe cel pe care-l iubea? Oare Dumnezeu supraevalua umila ei dorința?

Împărțindu-şi atenția intre propriile gânduri şi serpentinele care se succedau pe drumul spre Cripple Creek, Julia se văzu nevoita la un moment dat sa oprească pe un acostament deoarece tot capul ii vâjâia iar stomacul avea tendința sa i se întoarcă pe dos într-o secunda. Bine ca nu mâncase nimic înainte de a pleca la drum, fiindcă, altel, era sigura ca ar fi consumat mâncarea degeaba.

Bau o gura de apa, inspira adânc din aerul tare de munte şi îşi scoase din maşina o jacheta, finndca se lasă seara şi se făcuse deja răcoare. Nu mai avea mult pina la Sweet Flower, cabana care domina proprietatea din munți, dar mai zăbovi

câteva minute, mai mult pentru a-şi stabiliza amețeala care continua să-i învârtă capul pe dinăuntru.

Ajunse la „refugiu” cu putin înainte de apusul soarelui, apuca sa vadă ultimele raze frângându-se de colturile ascuțite ale stâncilor. Intra în casa, se simțea obosita şi înfrântă. Practic, nu credea ca va găsi o soluție pentru dilema în mijlocul căreia se zbătea. N-avea cum. Iubea un bărbat şi trebuia sa se mărite cu altul. Fara speranță. Fara scăpare. Ultimul gând înainte de a adormi fu o ruga muta pentru a găsi o soluție, desi nu se întrevedea nici-una. De data asta nu-şi putea permite sa lase timpul sa aşeze lucrurile la locul lor. Trebuia s-o facă ea însăşi.

Rafael se plimba ca un leu în cuşcă, vociferând la telefon:

— Cum adică, a plecat? Unde a plecat? De ce n-ai urmărit-o ca sa vezi unde se duce? Parcurse rapid drumul înapoi către ferestrele largi, fara să-i pese de vintul care înfoia perdelele şi de faptul ca era îmbrăcat foarte sumar. Corpul lui răspundea la frig doar instinctiv, pentru ca Rafael inca nu simțea aerul rece. Şi de ce nu te-ai dus după ea? Da, stiu, când e vorba sa găseşti scuze, eşti campion! Nu stiu, nu ma interesează! Asta era treaba ta! De-aia te-am plătit, ca s-o supraveghezi zi şi noapte, 24 de ore din 24. Şi să-mi dai raportul!

Nemulțumit ca biata camera se dovedea un spatiu complet insuficient pentru furia lui, Rafael ieşi lăsând usa larg deschisa, pentru a cobori în living, unde se trânti pe una din canapele.

— Da, te cred, eu fac parte din categoria oamenilor care pot sa înțeleagă orice. Numai tâmpeniile nu. Cum poate sa plece de sub nasul tau şi tu sa ramii în fata casei, ca un nătăfleț? Cum adică nu avea cine sa preia urmărirea? Ți-era frica sa nu te identifice? Te-a remarcat vreodată în trei luni de zile? Nu ma lua pe mine cu chestii de-astea, ca ai avut de fiecare data alta maşină, ca nu tine! De unde mama naibii, alta maşină? Ca doar n-ai parc auto?

Ca şi când canapeaua devenise brusc incandescenta, Rafael se rdica şi începu din nou sa patruleze. Cu telefonul la

ureche, desigur.

— Nu ma mai enerva! Se răsti el în receptor. Şi-aşa mi-ai stricat ziua.

Apoi, brusc, în alt registru vocal, întreba: Încotro a luat-o? Spre interstatala? De unde naiba ştii tu.? Dar ramase cu întrebarea neterminata pentru ca ii venise o idee.

Gata. Nu mai am nevoie de serviciile tale. Daca intervine ceva te sun eu mai târziu.

Trânti receptorul pe o măsuță de sticla şi reveni în camera lui, unde începu sa se îmbrace în graba. In acest timp în creierul lui căile de urmat se succedau cu o rapiditate demna de un raliu.

Daca a plecat de acasă, asta înseamnă ca se duce la cineva cunoscut, pentru ca nu mai avea rude în viața. Cel putin nu despre care el sa ştie ceva. La cine se putea duce? La Graham. Unde stătea Graham? Nu avea nici cea mai mica idee, dar nu era o problema sa afle. Dar nu asta era important.

Cine altcineva ar mai putea sa ştie despre o posibila destinație? Din câte ştia el, Julia nu-şi făcuse nici-o prietena la spital, iar lui Joyce se îndoia ca i-ar fi făcut mărturisiri, în ciuda controversatei lui calități de logodnic.

Altcineva? Nu. Cheia era Graham, asta cu condiția ca Julia sa nu-i fi impus păstrarea tăcerii absolute. Poate nu era totul pierdut. Cu cât se mişca mai repede, cu atât mai bine.

Cobori în goana scările, aduna în pumn cheile de la maşină şi trânti cu putere usa masiva de la intrare în urma lui.

După o săptămână insa, Rafael nu reuşise sa se mişte mai departe nici cu 10 centimetri. Julia dispăruse de parca o înghițise pământul. Graham nu ştia nimic (cu excepția faptului ca fusese rugat sa preia plata tuturor utilităților de la proprietățile Juliei), Joyce renunțase la a o mai căuta pentru ca era stăpânit de un cumplit sentiment de frustrare, iar cei de la spital susțineau ca au primit doar o hârtie prin care Julia solicita întreruperea activității pe o perioada nedeterminata. Gheata la mal.

Inexplicabila dispariție ii creea lui Rafael rau la stomac. Îşi blestema zilele pentru strategia de învăluire pe care o adoptase şi, care, se demonstra a fi complet greşită ca metoda de abordare. Sperase ca în tot acest interval de timp în care ii dăduse Juliei „n+1” grade de libertate ca ea va descoperi (sau nu) ca a rămas însărcinată şi ca, normal, il va aborda pe el pentru a-i face reproşuri, sau orice altceva.

Bineînțeles ca ignora cu desăvârşire faptul ca Julia ştia deja despre pasiunea lui atât de bine ascunsa pentru atâta vreme. Bineînțeles ca nu ştia nimic despre întregirea puzzle-ului odată cu recunoaşterea stilului într-o confruntare conştientă.

Bineînțeles ca habar n-avea despre frământările şi despre sentimentele care crescuseră în Julia odată cu trecerea timpului.

Casa de la cascada devenise neîncăpătoare. Nu-i mai convenea nimic, spatiile se comprimaseră, timpul se scurgea prea leneş, afara era prea cald iar înăuntru prea frig. Mâncarea ii producea greata şi fara să-şi dea seama slăbise pe putin cinci kilograme numai din frământare şi grija.

Pe terasa i se părea o atmosfera sufocanta. Încercase sa înoate, dar după doua ture de bazin, ajunse la concluzia că-şi pierde timpul cu nimicuri. Desi alta data ar fi lenevit ore în sir sub umbrela viu colorata sau bălăcindu-se în apa călduță.

Intra în casa scuturat de un frison şi urca scările în camera lui. Mai avea de parcurs nişte notițe pentru Arrow, Docara trebuia sa sosească dintr-un moment într-altul, după care trebuia sa dea un telefon lui Yogura san, preşedintele corporației care preluase extinderea lanțului de magazine „Moto” în Japonia. Afacerile, desi se ocupase de ele putin spre deloc, prosperau şi se dezvoltau continuu.

Dormitorul era răcoros şi străbătut de parfumul discret de liliac alb. O Pala uşoară de vint învolbura perdeaua, ridica plina de curiozitate colturile câtorva foi de hârtie de pe noptiera şi întredeschise o usa. Ca şi când un spirit venea în drumul lui pentru a-l ajuta sa descopere calea.

Rafael ramase preț de câteva clipe nemişcat în pragul dormitorului.

Doar intrase în camera aia de zeci de ori, dar usa de la Sanctuar nu se crăpase niciodată.

Şovăitor, îşi cenzura impulsul de a face stânga-mprejur şi înaintă în direcția cămăruței ascunse de a carei existenta nu ştia decât el. Şi Julia. Aprinse lumina cu dexteritatea gestului mecanic, executat de sute, poate chiar mii de ori.

Becul leşinat nu-şi mai revigorase puterea filamentara, dar furniza suficienta lumina ca Rafael sa vadă toate fotografiile lipite pe perete. La fel ca Julia cu câteva luni în urma, începu sa observe ca pentru prima data, ipostazele în care iubita lui fusese surprinsa de obiectivul aparatului de fotografiat: absorbita, serioasa, amuzata, visătoare, trista, uimita, bucuroasa, toate, dar absolut toate ipostazele fiind departe, foarte departe de frumusețea ei în stare naturala. Într-o poza citea, în alta făcea plaja în gradina din spatele casei, într-una, mai jos, se bălăcea în piscina de la strand, în cea de alături era surprinsa la cumpărături, în cea din dreapta se suia pe un cal superb într-un decor montan mirific.

Dintr-o data, Rafael aproape ca țipă de bucurie! Asta era! Acolo trebuia sa fie! De-aia n-o mai găsea nimeni! Era la Cripple Creek! Cum de nu se gândise mai demult la chestia asta?!

Semna în fuga hârtiile pentru Alfred Docara, le înghesui într-o mapa şi se repezi la blugii scurți de pe marginea scaunului. In câteva secunde era echipat ca pentru excursie, adăugând la „vastul" ansamblu vestimentar un tricou, o şapcă, o pereche de ochelari de soare şi adidaşii.

Aproape ca îşi dădu drumul pe balustrada, plin de entuziasm şi de o forță complet noua ale carei origini nu avea curiozitatea şi nici dispoziția sa le descopere. Arunca pe bancheta din spate a Nissan-ului dosarul şi demara în tromba.

Era în plin moment al adevărului. O simțea pe Julia a lui şi mai aproape de el ca niciodată. Trebuia sa o determine sa se

hotărască. Altfel, nici viața lui, nici a ei nu mai aveau nici-un rost.

Tot drumul nu făcu altceva decât sa făurească în minte scheme, vrednice de un adevărat şahist. Încerca sa prevadă toate variantele posibile şi pe măsură ce le derula în minte, inventa argumente pro şi contra, demne de a fi luate în seama, sau, pur şi simplu, fara nici-o relevanta.

Desi nu mai fusese niciodată la Cripple Creek, gps-ul de la maşină il îndrumă mai bine decât un localnic. Şoseaua era umeda deoarece copacii nu permiteau soarelui sa atingă banda de asfalt. Drumul şerpuia, urcând în continuu, susținând prin schimbările repetate de direcție zbuciumul interior al bărbatului care se încăpățâna sa reuşească, orice s-ar fi întâmplat.

Retragerea Juliei putea sa aibă orice semnificație. Nu ştia daca ea se datora dilemei, prea putin probabil, sau presiunii căreia nu-i mai putea face fata. Oricum ar fi fost, aceasta evadare spunea multe: nu-şi mai dorea sa socializeze, problema pe care o avea devenise insurmontabila în parametrii vieții de fiecare zi. Iar ceea ce-şi dorea el cel mai mult era ca ea sa realizeze ca el era singurul care-o putea ajuta, indiferent de gravitatea situației.

Meregea deja de doua ore bune, iar indicatoarele se succedau din ce în ce mai repede. După socoteala lui, trebuia sa fie foarte aproape, maxim un sfert de ora distanta. Şi, într-adevăr, după ultima serpentina, văzu un caus în trupul muntelui, o vale adăpostind poate una dintre cele mai frumoase ferme montane din întreaga regiune, Cripple Creek.

Cât vedeai cu ochii privirea se sprijinea pe verdeață. Nu existau zone despădurite, sau stânci pleşuve. Printr-un paradox al naturii, ceea ce ar fi trebuit sa aducă mai degrabă cu un podiş montan se dezvăluia privirilor ca fiind un paradis vegetal, unde, din motive necunoscute, plantele supraviețuiseră celor mai dificile condiții de trai, acaparând în întregime fiecare palma de loc.

În mijlocul acestui verde abundent, albul casei se detaşa prin contrast, fiind singura mărturie ca omul invadase acel spatiu feeric. Nu se vedea nici-o mişcare, dar nu se descuraja numai dintr-atita. Miza era mult prea mare ca să-şi permită sa facă greşeli. Fiecare pas avea greutatea lui şi contribuia la obținerea întregului, în egala măsură.

Parca maşina pe aleea din fata casei şi dintr-un impuls, nu batu la usa principala ci ocoli casa, parca pentru a mai câştiga ceva timp şi a-şi face curaj. I se părea ca e prins într-un mediu ostil, aşa ca era mai bine sa cerceteze putin spațiul înconjurător, ca şi când astfel şi l-ar fi putut transforma într-un aliat.

Pe peluza din spatele casei nu era nimeni. Un şezlong, o umbrela, un pahar gol şi o pisica necomunicativa care o lua la fuga văzându-l ca se apropie. Usa de la terasa era deschisa, iar curentul făcea ca faldurile perdelei sa se umfle, învolburate şi aparent sfioase. Pentru ca nu voia sa fie descoperit înainte de vreme, nu striga, nu spuse nimic, doar se mulțumi sa observe.

Pătrunse în casa, în ceea trebuia sa fie un living, o încăpere înalta, complet lambrisata, unde în şemineu ardea un foc jucăuş, mobilata lejer cu canapele de jur împrejur. Nu era nici-un televizor sau alt produs electronic media, asta probabil doar la prima vedere. Nu te puței izola în vârful muntelui doar pentru a profita de singurătate. Câteodată chiar şi solitudinea poate fi distructiva.

Înaintă pe unul din coridoare şi descoperi pe rând sala de mese, o camera de relaxare, doua dormitoare şi o bucătărie extrem de spațioasă şi de bine dotata.

Nu se vedea nici țipenie de om şi Rafael se întrebă pentru prima data daca nu cumva greşise direcția. Nu-i venea sa creadă ca se înşelase, iar confirmarea avea să-i vina în doar câteva minute.

Părăsi parterul pentru a urca la etaj, unde precis, se aflau dormitoarele.

Într-adevăr, de-o parte şi de alta a coridorului se aflau uşi de stejar, toate închise, iar locul pastra o tăcere putin înfricoşătoare. Înaintă pina la capăt şi se pregătea sa facă drumul înapoi când auzi o voce teribil de cunoscuta:

— Nu, n-am nevoie de nimic în mod special, zău ca nu!

— Nu mai fi aşa de îngrijorat ca nu mi se întâmplă nimic. Aici nu e nimeni şi nici nu are cum sa afle unde am dispărut. Nu, nu ştie (Cine? Ce?). Nici nu as vrea sa afle. Nu ma mai cicăli, şi-aşa sunt destul de amărâtă. (Cu cine vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu?). 12 săptămâni. Da. (12 săptămâni? Ce se măsoară în săptămâni? Şi de ce numai 12? Ce-a fost acum 12 săptămâni? Petrecerea lui Joyce! Şi ce legătură.)

În tăcerea profunda plesnitura lui peste frunte avea toate şansele sa sune ca o împuşcătură. Dar în camera de unde se auzea vocea nu se precipita nici-o mişcare. Asculta insa mai departe, nu fara sa se retragă discret într-o parte a uşii, ca nu cumva sa fie luat prin surprindere şi descoperit ireversibil. Probabil ca Julia era atenta la ce spunea persoana de la celalalt capăt al firului.

— Sunt sigura. Complet sigura. Mi-am făcut un set de analize înainte de a pleca. De fapt, de-asta am şi făcut-o.

Urma o perioada destul de lunga în care Julia doar asculta, probabil argumente şi contrargumente şi curând, o auzi plângând. Inima i se rupea de durere ştiind-o ca suferă, cel mai probabil din cauza lui.

— M-am gândit şi la asta! Cum sa nu? Nu vreau! Nu vreau! aşa ceva iese din discuție! Şi vocea i se frânse în hohote.

Din nou tăcere din partea ei, doar câte un suspin răzleț, ca la copiii care s-au julit la genunchi şi adorm în brațele ocrotitoare ale mamei.

— Cum as putea sa fac aşa ceva? Ți-am mai spus ca nu sunt de acord!

E vorba despre o viața! Despre copilul meu şi al LUI!

La aceast punct Rafael simți cum palmele ii transpira brusc şi nişte gheare îngrozitor de ascuțite i se înfig în stomac. Căzu

în genunchi. Incredibil, dar se ruga. Se ruga pentru copilul lui nenăscut şi pentru femeia pe care o sacrificase din prea multa iubire. Se chircise la baza zidului, cu mâinile împreunate într-o ruga pe care Dumnezeu, daca ținea minte tot ce făcuse, s-ar fi putut sa nu i-o „aprobe”.

— Bine. Atunci mai vorbim. Nu, nu cred ca o sa ma răzgândesc.

De ce as face-o? Doar nu se agita nimeni. Nu, eu cred ca sunt în siguranță aici.

Săruta băieții din partea mea şi nu mai fii aşa îngrijorat. Ne vedem poimâine. Bine, pa. Te sărut. Ai grija. Noapte buna!

Se auzi un declic şi pentru câteva minute tăcerea fu din nou la ea acasă.

Lui Rafael ii era şi frica sa se mişte, pentru ca nu voia s-o sperie, sau să-i facă rau.

Ramase în poziția aceea imposibila de ruga, încercând sa decanteze informațiile pe care le auzise ca martor neştiut.

Faptul ca o lăsase însărcinată i se părea un miracol. Era singura soluție ca s-o determine să-l respingă definitiv pe Joyce. Iar din cauza ca acest copil fusese fructul iubirii acceptate în mod tacit ii dădea un fragil avantaj: nu-i putea reproşa ca il concepuseră inconştient. Oricum, el era pregătit să-şi asume răspunderea de îndată ce ea avea sa i-o ceara.

Un gând nou il fulgera insa imediat, lăsându-l fara suflare: dar daca ea va susține ca nu doreşte sa împartă responsabilitatea creşterii copilului cu nimeni şi-l va da pe usa afara? Doar, în trei luni de zile, avusese suficient timp să-l anunțe ca va deveni tata şi n-o făcuse. Inca ezita daca sa renunțe la sarcina, iar asta era ceea ce nu trebuia cu nici-un preț sa se întâmple.

Auzi apa curgând la dus şi, descumpănit, îşi spuse ca era mai bine sa coboare la parter, doar nu voia să-i mai provoace alta sperietura, sau s-o enerveze.

Ajunse în bucătărie şi începu sa caute cafeaua, ar fi murit sa bea o cafea cu brandy, poate chiar brandy cu cafea, avea mare nevoie.

Puse pe plita şi vasul în care se aflau câteva flori pregătite pentru un ceai. Probabil ca Julia nu va întârzia sa coboare, din moment ce trebuia să-şi bea ceaiul înainte de culcare. Iar cafeaua lui putea sa mai aştepte, cel putin atâta vreme cât ghemul din stomac îşi schimbase consistenta de la pietre a sirma ghimpata.

Şi se puse pe aşteptat. Începuse deja sa se întunece când auzi primii pasi, iar inima lui se lansa într-un salt mortal, fara plasa de siguranță. Fumul de țigară ar fi trebuit s-o avertizeze ca exista un intrus, dar Julia, prea absorbita de propriile ei probleme nu sesiza mirosul şi intra în încăperea spațioasă fara să-l observe.

Abia atunci când întinse mina, mecanic, către ceainic, şi-l simți fierbinte, simțurile ei intrară în alerta. Se răsuci brusc, apucând un cuțit mare de pe panoplie şi-l îndreptă spre Rafael, care, pentru câteva clipe, amuțise de îngrijorare.

— Hei, uşor, eu sunt! O avertiza el, dar fara sa strige, ca sa n-o sperie.

Oricum, raul era deja făcut. Juliei i se înmuiaseră picioarele şi tot curajul ei de fațadă se topise ca şi când n-ar fi existat niciodată.

— Ce faci aici? Reuşi sa îngaime, în timp ce-şi apasa inima cu mina dreapta.

M-ai speriat îngrozitor!

Acum se va enerva din nou, ca intra fara sa fie invitat şi ca sparge casele oamenilor, bla bla bla, dar avea perfecta dreptate. Il marcase sperietura ei, iar inima lui galopa acum cot la cot cu a ei. Ii era frica sa nu facă o mişcare greşită şi sa dea totul peste cap.

Dar, spre totala lui surprindere, Julia înainta fara nici-un reproş şi i se arunca în brațe, lăsându-l din nou fara glas:

— Mi-a fost aşa dor de tine. Ii şopti ea cu buzele pe pielea calda a gâtului, acolo unde sângele pulsa mai-mai sa iasă din vene.

Nu era nevoie sa improvizeze, pentru ca buzele lui coborâră într-o secunda, căutându-le pe ale ei, pentru a-l ajuta sa iasă

din încurcătură. Rămaseră sudați în acest sărut pina când întunericul deveni profund iar în încăpere nu se mai auzeau decât pliciurile delicioase pe care buzele le produceau lipindu-se şi deslipindu-se.

Julia era pierduta complet în brațele lui, iar el se simțea deja ca ultimul bărbat de pe planeta. Sau ca primul. Ma rog, asta nu avea nici-o importanta.

— De unde ai ştiut ca sunt aici?

— N-am ştiut. Te-am căutat. M-ai iertat?

— Sa te iert? De ce?

— Nu stiu. Poate pentru ca te iubesc de atâta timp.

— Eşti sigur?

— Ca niciodată pina acum în viața mea. Vrei sa jur?

— Nu neapărat. Vreau sa cred în tine, aşa cum nimeni n-a mai făcut-o pina acum. Ce zici?

— M-ai prins complet descoperit. Nu stiu ce sa zic. Dar ce am făcut ca să-ți merit încrederea, aşa dintr-o data?

— Mi-am dat seama ca am tânjit după tine ani în sir, fara sa realizez ca asta făceam. Nici măcar nu-mi permiteam sa sper.

— De ce? Par inabordabil?

— Nu. Dar reputația ta de cuceritor.

— Lasă reputația. Spune mai bine ce vezi tu! Care sunt propriile tae concluzii?

— Cred ca undeva, în trecut, ai suferit şi tu foarte mult.

— Crezi?

— E adevărat ca tot comportamentul tau era o măsură de refulare? Un fel de răzbunare? Ce putea fi aşa de grav incit sa calci în picioare atâtea femei?

Un moment prelungit de tăcere o asigura ca Rafael inca ezita să-i mărturisească ce fel de problema avusese în copilărie. Sau în adolescenta. Undeva pe acolo.

Ii mângâie cu tandrețe obrazul şi îşi opri palma pe pieptul lui, aşteptând. Rafael ii cuprinse strâns degetele în mina lui şi-şi aduna toate resursele de curaj de care dispunea.

— In primul rând, nu eu le-am calcat în picioare, începu el cu voce tremurata.

De fapt, intre noi, intre mine şi ele, mai exact, a existat întotdeauna un soi de înțelegere – eu îți ofer ceea ce vrei, pentru o perioada limitata de timp, iar tu îți reiei viața de unde ai lăsat-o înainte de a ma cunoaşte – o înțelegere destul de fair-play, trebuie sa recunoşti. aşa ca, din punctul meu de vedere, lucrurile erau extrem de clare. aşa s-a întâmplat şi cu prietena ta Susan şi cu Paula şi cu toate celelalte.

Orice, pina la obligații. Şi acum, am să-ți spun şi de ce.

O sărută pe frunte şi migra, cu ea cu tot, spre un fotoliu de lângă fereas-tra, unde lumina lunii il ajuta să-i vadă chipul delicat. O lua în poala şi îşi încercui brațele în jurul taliei ei, ca şi când i-ar fi fost frica sa nu i-o fure cineva.

— Pentru mine, înțelegerea asta, sau cum vrei sa zici, a acționat ca un scut de protecție. Nu asta era calea pentru ca o femeie sa ma subjuge. Nu eforturile astea fățişe, menite sa te disturbe şi sa te inducă în eroare de cele mai multe ori. Şi asta pentru ca, în adolescenta, aşa cum ziceai, a existat o femeie care m-a înşelat cu propriul meu tata.

Ridica privirile spre fata Juliei, curios să-i vadă reacția, dar nu descoperi decât strălucirea muta a doua lacrimi grele, mari, perlate, care lăsară pe obrajii ei dâre lucioase şi sărate. Profunda ei înțelegere, fara exclamații inutile şi fara reproşuri sau întrebări, il emoționa profund. Il deruta din nou. Niciodată nu era capabil sa prevestească o reacție, nu se încadra niciodată în tipic.

În loc de orice alta manifestare, mina ei ii mângâie cu blândețe parul, într-un gest de infinita tandrețe. Iar el simți ca nu se înşelase atunci când o alesese dintre atâtea femei pe care le cunoscuse în viața lui. Dar inca nu-şi terminase confesiunea.

— Eram doar un pustan şi ma simțeam teribil de încântat ca o fata mai mare decât mine îmi acorda atenție. Păream foarte important în ochii prietenilor mei şi chiar odată cu inima îmi oferisem şi toată încrederea de care eram capabil. Nu voi încerca scuza aceea lamentabila cu inocenta sau cu naivitatea

specifica vârstei, desi din punctul meu de vedere relația cu o femeie se înregistra ca o noutate absoluta.

Ofta din greu, realizând totuşi ca mărturisirea il despovăra de o greu-tate care mereu il apăsase în suflet.

— Da. Cam asta a fost. Într-o zi aveam antrenament şi Harry n-a putut sa vina, ne-am răspândit pe la casele noastre.şi.la mine.in camera. Am găsit-o pe Louisa.

Degete delicate ii acoperiră buzele, fiind răsplătite cu un sărut cald şi un fior de placere. Degetelor le urma gura ei, ca o recompensa pentru încredere.

— Te iubesc, ştii? Rosti el cu greutate, împovărat de atâta mărinimie.

Julia se retrase uşor spre spate, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Rostise cuvintele magice. Rafael tocmai rostise cuvintele magice, pe care nici-o alta femeie înaintea ei nu le mai auzise.

— Bănuiam.

— Nu ma mai puteam abține. Nici nu ştii ce tortura era pentru mine faptul ca nu-ți mărturisisem niciodată adevărata fata a lucrurilor.

— Chiar ma iubeşti?

— Tot nu ai încredere în mine? Ii privea chipul ireal la lumina filtrata a lunii, încercând sa capteze culoarea incredibila pe care o împrumutaseră superbii ei ochi verzi.

Ii lua mina într-a lui, i-o sărută cu smerenie şi o lipi, cu palma deschisa, pe pieptul lui, sub cămaşă, acolo unde pulsa nebuna de fericire şi de dor, inima.

— Simți? Ma crezi ca de când te-am cunoscut n-am mai avut linişte?

— Chiar asa?

— Îmi dau cuvântul meu de om. N-am nici-un interes sa te mint. Te-am dorit din prima clipa, am vrut ca ochii tai sa ma vadă numai pe mine, sa fiu stăpânul şi sclavul tau, să-ți acaparez orice gând, orice sentiment, sa fii a mea cu trupul şi cu sufletul, tot pachetul, nimic mai putin.

— Ma impresionezi.

— Julia, ce crezi tu ca mi-aş putea dori mai mult? Eşti femeia pe care o iubesc, femeia cu care am fost deja de acord ca trebuie sa am un copil.

— Ştii.

— Stiu.

— Ştii?!

— Da. Era a doua dorință fierbinte, după aceea de a găsi curajul să-ți mărturisesc toată dragostea care s-a acumulat în atâția ani. Am sperat, Dumnezeu mie martor, am sperat din tot sufletul sa avem un copil împreună. Il iubesc deja.

Aproape la fel de mult cum te iubesc pe tine. Ma crezi?

Cu lacrimi în ochi, Julia il sărută din nou, în loc de orice răspuns. Se ruşină de purtarea ei de peste ani, desi Rafael nu o lăsase niciodată să-i descopere adevăratele sentimente. Stătuse închis în carapacea lui, sperând ca lucrurile se vor rezolva de la sine. Dar asta n-avea cum sa se întâmple.

Mina lui cobori pe abdomenul ei fierbinte, încercând parca sa capteze un mesaj de la copilul lui. Era atât de fericit, atât de „complet", se simțea descătuşat de toate energiile negative, obținuse premiul cel mare, se confrunta pentru prima oara cu rolul de personaj pozitiv, iar partitura premiata ii fusese scrisa de iubirea pe care i-o inspirase Julia.

Îşi dădea seama ca fara ea ar fi rămas în continuare un cavaler rătăcitor, în goana după noi „victime", ironic şi batjocoritor, nu ar fi ajuns niciodată sa prețuiască adevăratele valori ale existentei umane. Îşi încălzise sufletul, îşi întărise inima, îşi îmbogățise sufletul. Femeia asta il întregea. Era complementul lui. Ii oferea noțiunea de cămin, de familie. O iubea şi era pregătit sa fie al ei în aceeaşi mă-sura în care şi ea urma să-i aparțină. O voia alături de el noapte, zi şi iar zi şi iar noapte.

Şi aşa urma sa fie, pentru ca îşi câştigaseră dreptul la fericire purificindusi sufletele prin focul iubirii. Iar piesele de puzzle se aşezaseră, în sfârşit, toate, la locurile lor. Goana după adevăr primise şi ultimul răspuns lipsa.

SFÂRŞIT